

EURÓPAI BIZOTTSÁG

Brüsszel, 2011.7.20.
COM(2011) 452 végleges

2011/0202 (COD)

Javaslat

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS RENDELETE

**a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális
követelményekről**

II. rész

(EGT-vonatkozású szöveg)

{SEC(2011) 949 végleges}
{SEC(2011) 950 végleges}

3. SZAKASZ

VÁRHATÓ VESZTESÉGÉRTÉKEK

154. cikk

Kitettség típus szerinti kezelés

1. A várható veszteségértékek kiszámításának ugyanazokra a bemeneti PD-, LGD-számadatokra, valamint valamennyi kitettség esetén a 146. cikkel összhangban a kockázattal súlyozott kitettségértékek kiszámítására használt kitettségértékre kell alapulnia. Olyan nem teljesítő kitettségek esetén, amelyeknél az intézmények saját LDG-becsléseiket veszik alapul, a várható veszteség (EL-érték) az intézmény azon legpontosabb becslése (EL_{BE}), amely a nem teljesítő kitettségre vonatkozik a 177. cikk (1) bekezdésének h) pontja szerint.
2. Az értékpapírosított kitettségek esetén a várható veszteségértékeket az 5. fejezettel összhangban kell kiszámítani.
3. A 142. cikk (2) bekezdésének g) pontjában említett kitettségi osztályba, az „egyéb nem hitelkötelezettséget megtestesítő eszközök” közé tartozó kitettségek esetén a várható veszteségérték nulla.
4. A 147. cikkben említett kollektív befektetési formában megjelenő kitettségek esetén a várható veszteségértékeket az e cikkben meghatározott módszereknek megfelelően kell kiszámítani.
5. A vállalatokkal, intézményekkel, központi kormányzatokkal és központi bankokkal szembeni és lakossági kitettségeket a következő képletek szerint kell kiszámítani:

$$\text{Várható veszteség (EL)} = PD \cdot LGD$$

$$\text{Várható veszteségérték} = EL \cdot \text{Kitettségérték}$$

Nem teljesítő kitettségeknél ($PD=1$), amelyekre vonatkozóan az **intézmények** saját LGD-becsléseiket használják, az $EL=EL_{BE}$, azaz az intézmény által végzett, lehetőleg pontos becslésnek felel meg, amely a nem teljesítő kitettségéből származó várható veszteségre vonatkozik, a 177. cikk (1) bekezdésének h) pontja szerint.

A 148. cikk (3) bekezdésében megállapított kezelésben részesülő kitettségek esetében az EL (várható veszteség) nullával egyenlő.

6. Ha az intézmények a 148. cikk (6) bekezdésében meghatározott módszereket alkalmazzák a kockázati súlyok speciális hitelkitettségekhez történő társításánál, az EL-értékeket a 2. táblázat szerint kell meghatározni.

2. táblázat					
Fennmaradó lejárat	1. kategória	2. kategória	3. kategória	4. kategória	5. kategória
Kevesebb, mint 2,5 év	0 %	0,4 %	2,8 %	8 %	50 %
2,5 vagy annál több év	0,4 %	0,8 %	2,8 %	8 %	50 %

7. Ha a kockázattal súlyozott kitettségérték kiszámítása egyszerű kockázati súlyozási módszer szerint történik, a részvénykitettségek várható veszteségét a következő képletek szerint kell kiszámítani:

$$\text{Várható} \cdot \text{veszteségérték} = EL \cdot \text{Kitettségérték}$$

Az EL-értékek az alábbiak szerint alakulnak:

Várható veszteség (EL) = 0,8 %, megfelelően diverzifikált portfóliókban található nem-tőzsdei részvénykitettségek esetében.

Várható veszteség (EL) = 0,8 % tőzsdei részvénykitettségénél

Várható veszteség (EL) = 2,4 %, minden egyéb tőkekitettségénél.

8. Ha a kockázattal súlyozott kitettségértéket PD-/LGD-módszer szerint számítják ki, a részvénykitettségek várható veszteségét a következő képletek szerint kell kiszámítani:

$$\text{Várható veszteség (EL)} = PD \cdot LGD$$

$$\text{Várható} \cdot \text{veszteségérték} = EL \cdot \text{Kitettségérték}$$

9. Ha a kockázattal súlyozott kitettségértékeket a belső modell módszere szerint számítják ki, a részvénykitettségek várható vesztesége 0 %.

10. A vásárolt követelés felhígulási kockázatával összefüggő várható veszteséget az alábbi képletek szerint kell kiszámítani:

$$\text{Várható veszteség (EL)} = PD \cdot LGD$$

$$\text{Várható} \cdot \text{veszteségérték} = EL \cdot \text{Kitettségérték}$$

11. A tőzsdén kívüli származtatott ügyletekből származó kitettségek esetén az az intézmény, amely a kockázattal súlyozott kitettségértékeket e fejezettel összhangban számítja ki, egy adott nettósítási halmazra vonatkozóan csökkentheti a várható veszteség értékét a szóban forgó nettósítási halmaz – intézmény által már veszteségként leírt – hitelértékelési korrekciójának összegével. A várható veszteség ebből következő értéke nem lehet nulla alatti.

155. cikk
A várható veszteségek kezelése

Az intézmények a 154. cikk (2) (3) és (7) bekezdése szerint kiszámított várható veszteségértékeket levonják az említett kitettségekhez kapcsolódó általános és egyedi hitelkockázat-korrekciókból. Nem teljesítőként megvásárolt, mérlegen belüli kitettségekre kapott kedvezményeket a 162. cikk (1) bekezdése szerint az egyedi hitelkockázat-korrekciókkal azonos módon kell kezelni. Nem teljesítő kitettségekre vonatkozó egyedi hitelkockázat-korrekciók nem használhatók egyéb kitettségek várható veszteségének fedezésére. Az értékpapírosítási kitettségek várható veszteségei, illetve az ezekhez a kitettségekhez kapcsolódó általános és egyedi hitelkockázat-korrekciók nem szerepelhetnek az itt meghatározott számításban.

4. SZAKASZ
PD, LGD ÉS LEJÁRAT

1. ALSZAKASZ
VÁLLALATOKKAL, INTÉZMÉNYEKKEL ÉS KÖZPONTI KORMÁNYZATOKKAL, VALAMINT
KÖZPONTI BANKOKKAL SZEMBENI KITETTSÉGEK

156. cikk
Nemteljesítési valószínűség (PD)

1. Egy vállalattal vagy intézménnyel szembeni kitettség PD-je legalább 0,03 %.
2. Olyan vásárolt vállalati követelések esetében, amelyeknél az intézmény nem tud PD-t becsülni vagy PD-bebecslései nem felelnek meg a 6. szakaszban meghatározott követelményeknek, a vonatkozó kitettségek PD-értékét az alábbi módszerekkel összhangban határozzák meg:
 - a) a vásárolt vállalati követelésekhez kapcsolódó magasabb rangú követelésekhez tartozó PD értékének kiszámításához az intézmények EL-bebecsléseit el kell osztani a szóban forgó követelések LGD-értékével;
 - b) a vásárolt vállalati követelésekhez kapcsolódó alárendelt követelések PD-értéke az intézmények EL-bebecslése;
 - c) az az intézmény, amely engedélyt kapott az illetékes hatóságtól saját LGD-bebecslések használatára a 138. cikk szerinti vállalati kitettségekre vonatkozóan, és a megvásárolt vállalati követelésekre vonatkozó EL-bebecsléseit az illetékes hatóság által megbízhatónak tekintett módon le tudja bontani PD- és LGD-értékekre, használhatja az említett lebontásból eredő PD-bebecslést.
3. A nem teljesítő ügyfelekhez tartozó PD-érték 100 %.
4. A PD-értékben az intézmények figyelembe vehetnek előre nem rendelkezésre bocsátott hitelfedezetet a 4. fejezet rendelkezéseivel összhangban. A felhígulási kockázat esetében a

197. cikk (1) bekezdésének g) pontjában említett fedezetnyújtók mellett a vásárolt követelések eladója is elismert, ha a következő feltételek teljesülnek:

- a) a vállalat elismert külső hitelminősítő intézmény által készített hitelminősítéssel rendelkezik, amelyet az EBH legalább a 3. hitelminőségi besorolásnak megfelelőként határozott meg a vállalatokkal szembeni kitettségek kockázati súlyozásának a 2. fejezetben meghatározott szabályai szerint;
 - b) a vállalat – a kockázattal súlyozott kitettségértéket és várható veszteség értéket az IRB-módszer szerint kiszámító intézmények esetében – nem rendelkezik egy elismert külső hitelminősítő intézmény általi hitelminősítéssel és belső minősítése szerint olyan nemteljesítési valószínűséggel rendelkezik, amely a külső hitelminősítő intézmények által kiadott azon hitelminősítéssel egyenértékű, amelyet az EBH a 3. vagy annál magasabb hitelminőségi besorolásnak megfelelőként határozott meg a vállalatokkal szembeni kitettségek kockázati súlyozásának a 2. fejezetben meghatározott szabályai szerint.
5. A saját LGD-bebecsléseket alkalmazó intézmények a PD értékek 157. cikk (3) bekezdésére is figyelemmel történő korrigálása révén elismerhetik az előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezetet.
6. A vásárolt vállalati követeléshez kapcsolódó felhígulási kockázat PD-értékének meg kell egyeznie az intézménynek a felhígulási kockázatra vonatkozó EL-bebecslésével. Az az intézmény, amely a 138. cikknek megfelelően engedélyt kapott az illetékes hatóságtól saját LGD-bebecslések használatára a vállalati kitettségekre vonatkozóan, és a megvásárolt vállalati követelésekre vonatkozó EL-bebecsléseit az illetékes hatóság által megbízhatónak tekintett módon le tudja bontani PD- és LGD-értékekre, használhatja az említett lebontásból eredő PD-bebecslést. Az intézmények az előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezeteket a 4. fejezet rendelkezései szerint figyelembe vehetik a PD-nél. Felhígulási kockázat esetén a 197. cikk (1) bekezdésének g) pontjában említett fedezetnyújtók mellett a vásárolt követelés eladója elismert, amennyiben a (4) bekezdésben meghatározott feltételek teljesülnek.
7. A 197. cikk (1) bekezdésének g) pontjától eltérve elismertek azok a vállalatok, amelyek teljesítik a (4) bekezdésben meghatározott feltételeket.

Az az intézmény, amely a 138. cikknek megfelelően engedélyt kapott az illetékes hatóságtól saját LGD-bebecslések használatára, a megvásárolt vállalati követelésekre vonatkozóan a PD-értékek 157. cikk (3) bekezdésére is figyelemmel történő korrigálása révén elismerhetik az előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezetet.

157. cikk

Nemteljesítéskori veszteségráta (LGD)

1. Az intézmények a 146. cikk (8) bekezdésének megfelelően a következő LGD-értékeket alkalmazzák:
 - a) magasabb rangú kitettségek elismert biztosíték nélkül: 45 %;
 - b) alárendelt kitettségek elismert biztosíték nélkül: 75 %;

- c) az intézmények a 4. fejezet rendelkezései szerint elismerhetik az előre rendelkezésre bocsátott és az előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezetet az LGD-ben;
 - d) a 124. cikk szerint meghatározott fedezett kötvényekhez 11,25 %-os LGD-értéket lehet rendelni;
 - e) a magasabb rangú vásárolt vállalati követelésekre vonatkozó kitettségek esetében, ha az intézmény PD-bebecslései nem elegendőek a 6. szakaszban meghatározott követelményeknek, az érték 45 %;
 - f) alárendelt, vásárolt vállalati követelésekre vonatkozó kitettségek esetében, ha az intézmény nem tud PD-t becsülni, vagy az intézmény PD-bebecslései nem elegendőek a 6. szakaszban meghatározott követelményeknek: 100 %;
 - g) Vásárolt vállalati követelések felhígulási kockázatához kapcsolódóan: 75 %.
2. A felhígulási és nemteljesítési kockázat esetében az az intézmény, amely a 138. cikknek megfelelően engedélyt kapott az illetékes hatóságtól saját LGD-bebecslések használatára a vállalati kitettségekre vonatkozóan, és a vásárolt vállalati követelésekre vonatkozó EL-bebecsléseit az illetékes hatóság által megbízhatónak tekintett módon le tudja bontani PD- és LGD-értékekre, a vásárolt vállalati követelésekre használhatja az említett lebontásból eredő LGD-bebecslést.
3. Ha egy intézmény a 138. cikknek megfelelően engedélyt kapott az illetékes hatóságtól saját LGD-bebecslések használatára a vállalatokkal, intézményekkel, központi kormányzatokkal és központi bankokkal szembeni kitettségekre vonatkozóan, a 6. szakaszban meghatározott követelményekre is figyelemmel és az illetékes hatóságok jóváhagyásával a PD- vagy LGD-bebecslések korrekciójával előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet elismerhető. Az intézmény nem rendelhet a garantált kitettségekhez korrigált PD- vagy LGD-értéket úgy, hogy a korrigált kockázati súly alacsonyabb legyen, mint a garantőrrel szembeni, hasonló közvetlen kitettség vonatkozó kockázati súlya.
4. A 148. cikk (3) bekezdésében említett vállalatok alkalmazásában a fedezetnyújtóval szembeni, hasonló közvetlen kitettség nemteljesítéskori veszteségrátája egyenlő a garantőrrel fennálló fedezetlen ügyletnek kapcsolódó nemteljesítéskori veszteségrátával, vagy az ügyfél fedezetlen ügyletnek kapcsolódó nemteljesítéskori veszteségrátával, attól függően, hogy a fedezett ügylet futamideje során a garantőr és az ügyfél által történő együttes nemteljesítés esetén a rendelkezésre álló adatok és a garancia szerkezete azt jelzi-e, hogy a behajtott összeg a garantőr, illetve az ügyfél pénzügyi helyzetétől függ.

158. cikk Lejárat

1. Azok az intézmények, amelyek nem kaptak engedélyt saját LGD vagy saját hitel-egyenértékesítési tényező alkalmazására a vállalatokkal, intézményekkel vagy központi kormányzatokkal és központi bankokkal szembeni kitettségekre vonatkozóan, a visszavásárlási ügyletekhez vagy értékpapír-, illetve áru-kölcsönadási vagy kölcsönvételi ügyletekhez 0,5 éves lejáratú értéket (M) rendelnek, míg az összes többi kitettség vonatkozóan a lejárat 2,5 év.

Ennek alternatívájaként a 138. cikkben említett engedély részeként az illetékes hatóságok döntést hoznak arról, hogy az intézménynek minden egyes kitettségre a (2) bekezdésben meghatározottak szerint kell-e a lejáratot (M) alkalmaznia.

2. Azok az intézmények, amelyek a 138. cikknek megfelelően engedélyt kaptak az illetékes hatóságtól saját LGD vagy saját hitel-egyenértékesítési tényező alkalmazására a vállalatokkal, intézményekkel vagy központi kormányzatokkal és központi bankokkal szembeni kitettségekre vonatkozóan, minden egyes ilyen kitettségre ki kell számítaniuk a lejárat értékét (M) az a)–e) pont szerint, a (3)–(5) bekezdésre is figyelemmel. A lejárat semmilyen esetben nem lehet 5 évnél hosszabb:

- a) Pénzáramlási ütemtervvel rendelkező eszköz esetében a lejáratit értéket az alábbi képletek szerint kell kiszámítani:

$$M = \max \left\{ 1, \min \left\{ \frac{\sum_t t \cdot CF_t}{\sum_t CF_t}, 5 \right\} \right\}$$

ahol CF_t azt a pénzáramlást jelöli (kölsöntőke, kamatfizetés és díjak), amelyet az ügyfél szerződéses alapon fizet ki t időszak során;

- b) a szabványosított nettósítási megállapodás hatálya alá tartozó derivatíváknál az M súlyozása a kitettség átlagos fennmaradó lejáratára alapján történik, ahol az M legalább 1 év, a lejárat súlyozására az egyes kitettségek névértékét kell alkalmazni;
- c) szabványosított nettósítási megállapodások hatálya alá tartozó (a II. mellékletben szereplő) teljes vagy szinte teljes mértékben fedezett származtatott eszközökkel végzett ügyletekből, és teljes vagy szinte teljes mértékben fedezett értékpapírügyletekhez kapcsolódó hitelekkel származó kitettségek esetében a lejárat értéke azon ügyletek fennmaradó lejáratának súlyozott átlaga, ahol az M legalább 10 nap;
- d) szabványosított nettósítási megállapodások hatálya alá tartozó repóügyletek, értékpapírosítási, áru-kölcsönadási vagy kölcsönvételi ügyletek esetében a lejárat értéke azon ügyletek fennmaradó lejáratának súlyozott átlaga, ahol az M legalább 5 nap. A lejárat súlyozására az egyes ügyletek névértékét kell alkalmazni;
- e) ha az intézmény a 138. cikkel összhangban engedélyt kapott az illetékes hatóságtól arra, hogy saját PD becsléseit alkalmazza a vásárolt vállalati követelésekre vonatkozóan, a lehívott összegeknél a lejárat egyenlő azon vásárolt követelések kockázattal súlyozott átlagos lejáratával, ahol a lejárat legalább 90 nap. szerződésben rögzített, vásárlásra rendelkezésre álló keret esetében ugyanezt a lejáratot kell alkalmazni a le nem hívott összegnél is, feltéve, hogy az ügylet tényleges kötelezettségvállalást, lejárat előtti visszaadást kiváltó eseményt vagy egyéb jellemzőket tartalmaz, amelyek védelmet nyújtanak a vásárló intézmény számára azon jövőbeli követelések jelentős minőségromlása ellen, amelyeket meg kell vásárolnia az ügyleti feltételeknek megfelelően. Tényleges fedezet hiányában a le nem hívott összegre vonatkozó lejáratot úgy kell kiszámítani, mint a vásárlási megállapodás leghosszabb időtartamú, potenciális

követelésének és a vásárlási ügylet fennmaradó lejáratának összegét, ahol a lejárat legalább 90 nap;

- f) bármely más, e pontban nem említett eszköz esetén, vagy abban az esetben, ha egy intézmény nem tudja az a) pontban meghatározottak szerint kiszámítani a lejárat értékét, a lejárat azon fennmaradó maximális időtartam (években), amely az ügyfél számára szerződéses kötelezettségeinek teljesítésére rendelkezésre áll, ahol a lejárat legalább 1 év;
- g) a kitettségi értékek kiszámítására a 6. szakasz 6. fejezetében ismertetett belső modell módszerét alkalmazó intézményeknél ki kell számítani az M-et azon kitettségekre nézve, amelyekre ezt a módszert alkalmazzák, és amelyeknél a nettósítási halmaz leghosszabb futamidejű szerződésének egy évnél hosszabb a futamideje a következő képletnek megfelelően:

$$M = \min \left\{ \frac{\sum_k \text{tényleges} EE_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot df_{t_k} \cdot s_{t_k} + \sum_k EE_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot df_{t_k} \cdot (1 - s_{t_k})}{\sum_k \text{tényleges} EE_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot df_{t_k} \cdot s_{t_k}}, 5 \right\}$$

ahol:

s_{t_k} = indikátorváltozó („dummy változó”), amelynek értéke egy t_k jövőbeli időszakban nullával egyenlő, ha $t_k > 1$ év, illetve értéke 1, ha $t_k \leq 1$ év

EE_{t_k} = várható kitettség t_k jövőbeli időszakban;

$\text{tényleges} EE_{t_k}$ = tényleges várható kitettség t_k jövőbeli időszakban;

df_{t_k} = kockázattól mentes diszkonttényező t_k jövőbeli időszakban;

$$\Delta t_k = t_k - t_{k-1}$$

- h) Az az intézmény, amely az egyoldalú hitelértékelési korrekció számítására belső modellt használ, az ilyen modell által becsült tényleges hitel-futamidőt használhatja M-ként, amennyiben azt az illetékes hatóságok engedélyezték.

a (2) bekezdésre is figyelemmel, az a) pontban megállapított képlet alkalmazandó azokra a nettósítási halmazokra, amelyekben minden szerződés eredeti lejárata rövidebb, mint 1 év;

- i) azon intézmények esetében, amelyek a kitettségértékek kiszámítására a 6. szakasz 6. fejezetében ismertetett belső modell módszerét alkalmazzák, és a forgalmazott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok egyedi kockázatának kiszámítása tekintetében rendelkeznek a belső modell használatára vonatkozó engedéllyel a III. rész IV. címének 5. fejezete szerint, a 148. cikk (1) bekezdésében meghatározott képletben M egyenlő 1, amennyiben az intézmény bizonyítani tudja az illetékes hatóságoknak, hogy a

forgalmazott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok egyedi kockázatára alkalmazott, 373. cikk szerinti belső modellje tartalmazza az átminősítések hatásait;

- j) a 148. cikk (3) bekezdése alkalmazásában M a hitelfedezet tényleges lejáratára, de legalább 1 év.
3. Amennyiben a dokumentáció a fedezet napi megállapítását és napi átértékelést követel meg, és olyan rendelkezéseket tartalmaz, amelyek nemteljesítés vagy a fedezet újramegállapításának elmulasztása esetén azonnali felszámolást vagy a biztosíték beszámítását teszi lehetővé, M legalább egy nap az alábbi esetekben:
- a) a II. mellékletben felsorolt teljes vagy szinte teljes mértékben fedezett származtatott eszközök;
 - b) teljes vagy szinte teljes mértékben fedezett, értékpapír ügylethez kapcsolódó hitelek;
 - c) repőügyletek, értékpapír- és/vagy árukölcsönzés vagy kölcsönvétel.
- Továbbá, befolyásoló rövid lejáratú kitettségek esetében, amelyek nem képezik részét az intézmény részéről az ügyfél folyamatban lévő finanszírozásának, M legalább egy nap. A befolyásoló rövid lejáratú kitettségek a következőket tartalmazzák:
- a) devizakötelezettségek elszámolásából eredő, intézményekkel szembeni kitettségek;
 - b) rövid lejáratú likvid kereskedelemfinanszírozási ügyletek, import- és exportakkreditívek és hasonló ügyletek, amelyek hátralévő futamideje legfeljebb egy év;
 - c) értékpapírok szokásos szállítási időtartamon vagy két munkanapon belüli vásárlásának vagy értékesítésének elszámolásából eredő kitettségek;
 - d) elektronikus készpénzáttalások vagy elektronikus fizetési ügyletek és előzetesen kiegyenlített költségek elszámolásából eredő kitettségek, többek között hibás ügyletfeldolgozásból eredő folyószámlahitelek, amelyek nem haladnak meg egy rögzített, megállapodásból eredő kevés számú munkanapot.
4. Az Unión belüli olyan vállalatokkal szembeni kitettségeknél, amelyek konszolidált árbevétele és eszközállománya 500 millió EUR-nál kevesebb, az intézmények dönthetnek úgy, hogy a (2) bekezdés alkalmazása helyett következetesen az (1) bekezdésben meghatározottaknak megfelelően állapítják meg M értékét. A lakóingatlan elsősorban nem spekulatív célú tulajdonlásával és bérbeadásával foglalkozó vállalatok esetében az intézmények az összes eszköz 500 millió EUR-t kitevő értékét 1 000 millió EUR értékre cserélhetik.
5. A lejárat eltéréseket a 4. fejezetben meghatározottak szerint kell kezelni.

2. ALSZAKASZ LAKOSSÁGI KITETTSÉGEK

159. cikk *Nemteljesítési valószínűség*

1. Egy kitettség PD-értékének legalább 0,03 %-nak kell lennie.
2. Az ügyfelekre vonatkozó, vagy kötelezettségvállalási módszer esetén alkalmazandó nem teljesítő kitettségekre vonatkozó PD- érték 100 %.
3. A vásárolt követelések felhígulási kockázatához tartozó PD-értéknek meg kell egyeznie a felhígulási kockázathoz tartozó EL-becslésekkel.
4. Ha egy intézmény a vásárolt követelések felhígulási kockázatára vonatkozó saját EL-becsléseit az illetékes hatóságok által megbízhatónak tartott módon PD- és LGD-értékekre tudja bontani, akkor a PD-becslést is lehet alkalmazni.
5. Az előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet a PD értékének a 160. cikk (2) bekezdése szerinti kiigazításával ismerhető el. Felhígulási kockázat esetén a 197. cikk (1) bekezdésének g) pontjában említett fedezetnyújtók mellett a vásárolt követelés eladója elismert, amennyiben a 156. cikk (4) bekezdésében meghatározott feltételek teljesülnek.

160. cikk *Nemteljesítéskori veszteségráta (LGD)*

1. Az intézmények a 6. szakaszban meghatározott követelményekre figyelemmel, illetve az illetékes hatóságok 138. cikk szerinti engedélyével saját LGD-becsléseket tesznek. A vásárolt követelések felhígulási kockázatára 75 %-os LGD-értéket kell alkalmazni. Ha egy intézmény a vásárolt követelés felhígulási kockázatának EL-becslését megbízható módon PD- és LGD-értékekre tudja bontani, akkor használhatja saját LGD-becslését.
2. Egyedi kitettségekre vagy kitettségek halmazára vonatkozó, előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet a PD- vagy LGD-becsléseknek a 179. cikk (1), (2) és (3) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelő, és az illetékes hatóságok által engedélyezett korrekciójával ismerhető el. Az intézmény nem rendelhet a garantált kitettségekhez korrigált PD- vagy LGD-értéket úgy, hogy a korrigált kockázati súly alacsonyabb legyen, mint a garantőrrel szembeni, hasonló közvetlen kitettség vonatkozó kockázati súlya.
3. A 149. cikk (2) bekezdésének alkalmazásában a fedezetnyújtóval szembeni, hasonló közvetlen kitettség LGD-értéke a garantőrrel szembeni fedezetlen ügylet vagy az ügyféllel szembeni fedezetlen ügylet LGD-értéke lesz, attól függően, hogy a fedezett ügylet lejáratí ideje alatt mind a garantőr, mind az ügyfél nemteljesítése esetén, a rendelkezésre álló bizonyíték vagy a garancia struktúrája arra utal, hogy a behajtott összeg a garantőr, illetve az ügyfél pénzügyi helyzetétől függ majd.

4. A lakóingatlanlal fedezett, központi kormányzatok garanciavállalásában nem részesülő valamennyi lakossági kitettségre vonatkozóan a kitettséggel súlyozott átlagos LGD nem lehet 10 %-nál kevesebb.

A kereskedelmi ingatlanlal fedezett, központi kormányzatok garanciavállalásában nem részesülő valamennyi lakossági kitettségre vonatkozóan a kitettséggel súlyozott átlagos LGD nem lehet 15%-nál kevesebb.

3. ALSZAKASZ

A PD-/LGD-MÓDSZER SZERINTI RÉSZVÉNYKITETTSÉGEK

161. cikk

A PD/LGD módszer szerinti részvénykitettségek

1. A PD-értékeket a vállalati kitettségeknél alkalmazott módszerrel összhangban kell meghatározni.

Az alábbi minimum PD-értékeket kell alkalmazni:

- a) 0,09 % a tőzsdei részvénykitettségek esetében, ha a befektetés hosszú távú ügyfélkapcsolat részét képezi;
 - b) 0,09 % a nem-tőzsdei részvénykitettségeknél, ahol a befektetés megtérülése a nem tőkenyereségből származó rendszeres és időszakos pénzáramláson alapul;
 - c) 0,40 % a tőzsdén forgalmazott részvénykitettségek esetében, beleértve a 150. cikk (2) bekezdésében meghatározott egyéb rövid pozíciókat is;
 - d) 1,25 % egyéb részvénykitettségek esetében, beleértve a 150. cikk (2) bekezdésében meghatározott egyéb rövid pozíciókat is.
2. A nem kellően diverzifikált portfóliókban levő nem-tőzsdei részvénykitettségekhez 65 %-os LGD-értéket lehet rendelni. Minden egyéb kitettséghez 90%-os LGD-értéket kell rendelni.
3. Az összes kitettséghez 5 éves M-értékeket kell rendelni.

5. SZAKASZ

KITETTSÉGÉRTÉK

162. cikk

Vállalatokkal, intézményekkel, központi kormányzatokkal és központi bankokkal szembeni kitettségek, valamint lakossági kitettségek

1. Eltérő rendelkezés hiányában a mérlegen belüli kitettségek értéke az esetleges hitelkockázati korrekciók nélkül vett könyv szerinti értéknek felel meg.

Ez a szabály alkalmazandó azokra az eszközökre is, amelyeket a tartozás összegétől eltérő áron vásároltak.

Vásárolt eszközök esetében a tartozás összege és az intézmény mérlegében szereplő, a konkrét hitelkockázati korrekció után fennmaradó könyv szerinti érték közti különbséget diszkontként veszik figyelembe az eszköz megvásárlásakor, ha a tartozás összege nagyobb, és prémiumként, ha az kisebb.

2. Ha az intézmények szabványosított nettósítási megállapodást alkalmaznak a repóügyletekre, illetve értékpapírok vagy áruk kölcsönadására vagy kölcsönvételére vonatkozó ügyletekre, a kitettség értékét a 4. fejezet szerint kell kiszámítani.
3. Mérlegen belüli nettósítás alá eső kölcsönöknél és betéteknél az intézmények a 4. fejezetben meghatározott módszereket alkalmazzák a kitettség értékének kiszámítására.
4. A lízing kitettségértéke a minimális lízingdíjak diszkontált összege. A minimális lízingdíjak azokat a fizetéseket tartalmazzák, amelyek a lízing futamideje során a lízingbe vevőtől megköveteltek vagy megkövetelhetők, valamint bármely engedményes opciót (vagyis olyan opciót, amelynek gyakorlása meglehetősen biztos). Ha a lízingbe vevőtől eltérő féltől megkövetelhető, hogy a lízingelt eszköz maradványértékéhez kapcsolódó kifizetést teljesítsen, és ez a fizetési kötelezettség megfelel a 197. cikk szerinti, a fedezetnyújtók jogosultságára vonatkozó feltételeknek, valamint a 208–210. cikkben említett egyéb garanciatípusok elismerésére vonatkozó követelményeknek, ezt a fizetési kötelezettséget figyelembe lehet venni a 4. fejezet alapján előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezetként.
5. A II. mellékletben felsorolt bármely tétel esetén a kitettségértéket a 6. fejezetben megállapított módszerekkel kell meghatározni és nem vehető figyelembe semmilyen megtett hitelkockázati kiigazítás.
6. A vásárolt követelések kockázattal súlyozott kitettségének kiszámításához alkalmazott kitettségérték kiszámításához az (1) bekezdés szerinti értékből ki kell vonni a hitelkockázat mérséklése előtti felhígulási kockázat szavatolótőke-követelményét.
7. Amennyiben egy kitettség repóügylet, vagy értékpapír- vagy árukölcsönzési ügylet, illetve hosszú elszámolási idejű ügylet és letéti hitel keretében eladott, letétbe helyezett vagy kölcsönadott értékpapír vagy áruk formájában jelenik meg, a kitettség értéke az értékpapírok vagy áruk 94. cikk szerint meghatározott értéke. Amennyiben a pénzügyi biztosítékok 218. cikk szerinti összetett módszerét alkalmazzák, a kitettségértéket az ilyen jellegű értékpapíroknak vagy áruknak megfelelő volatilitási korrekcióval kell növelni, az ott meghatározottak szerint. A repóügyletek, vagy értékpapír- és árukölcsönzési, illetve kölcsönvételi ügyletek, a hosszú elszámolási idejű ügyletek és letéti hitelek kitettségértékét a 6. fejezettel, illetve a 215. cikk (2) bekezdésével összhangban lehet megállapítani.
8. A következő tételek kitettségértékeinek kiszámításához a kötelező folyósítási kötelezettségű, de le nem hívott hitelkeretet meg kell szorozni a hitel-egyenértékesítési tényezővel. Az intézmények a 146. cikk (8) bekezdésével összhangban a következő hitel-egyenértékesítési tényezőket használják:

- a) azon hitelkeretek esetében, amelyek az intézmény által bármikor és feltétel nélkül előzetes felmondás küldése nélkül felmondhatók, vagy a hitelfelvevő hitelképességének romlása miatt automatikusan érvényteleníthetők, 0 %-os hitel-egyenértékesítési tényezőt kell alkalmazni. A 0 %-os hitel-egyenértékesítési tényező alkalmazásához az intézményeknek aktívan figyelemmel kell kísérniük az ügyfél pénzügyi helyzetét, valamint az intézmények belső ellenőrző rendszereinek lehetővé kell tenniük az ügyfél hitelminőségében bekövetkező romlás azonnali megállapítását. A le nem hívott hitelkeretek feltétel nélkül felmondhatók, ha a feltételek lehetővé teszik az intézmény számára azok felmondását a fogyasztóvédelmi és kapcsolódó jogszabályok által lehetővé tett legnagyobb mértékig;
 - b) áruk mozgásából eredő rövid futamidejű akkreditívek esetében mind a kibocsátó, mind pedig az elfogadó intézményeknek 20 %-os hitel-egyenértékesítési tényezőt kell alkalmazniuk;
 - c) azon rulírozó vásárolt követelésekre vonatkozó, nem lehívott ígervények esetében, amelyek az intézmény által előzetes értesítés nélkül feltétel nélkül felmondhatók, vagy előzetes felmondás nélkül bármikor érvényteleníthetők, 0 %-os hitel-egyenértékesítési tényezőt kell alkalmazni. A 0 %-os hitelegyenértékesítési tényező alkalmazásához az intézmények aktívan figyelemmel kísérik az ügyfél pénzügyi helyzetét, valamint belső ellenőrzési rendszereik lehetővé teszik az ügyfél hitelminőségében bekövetkező romlás azonnali megállapítását;
 - d) egyéb hitelkeretek, rövid lejáratú pénzügyi eszköz jegyzésére szolgáló rulírozó hitel-megállapodások (NIF) és rövid lejáratú pénzügyi eszköz jegyzésére és a kibocsátásban való közreműködésre szolgáló középtávú rulírozó megállapodások (RUF) esetében 75 %-os hitel-egyenértékesítési tényezőt kell alkalmazni;
 - e) azok az intézmények, amelyek eleget tesznek a 6. szakaszban meghatározott, a saját hitel-egyenértékesítési tényezőkre vonatkozó becslések alkalmazására vonatkozó követelményeknek, saját hitel-egyenértékesítési tényező becsléseiket használhatják különböző, a fenti a)–d) alpontokban említett terméktípusok esetén, ha azt az illetékes hatóságok engedélyezik.
9. Amennyiben egy kötelezettségvállalás egy másik kötelezettségvállalás meghosszabbítására vonatkozik, akkor a két egyedi kötelezettségvállaláshoz kapcsolódó alacsonyabb hitel-egyenértékesítési tényező alkalmazandó.
10. Az 1–8. pontban említett összes mérlegen kívüli tételnél a kitettség értéke a következő százalékos arányoknak felel meg a saját értékéhez viszonyítva:
- a) 100 % a magas kockázatú tételeknél,
 - b) 50 % a közepes kockázatú tételeknél,
 - c) 20 % a közepes/alacsony kockázatú tételeknél;
 - d) 0 % a kis kockázatú tételeknél.

Ezen bekezdés alkalmazásában a mérlegen kívüli tételeket az I. melléklet szerinti kockázati kategóriákhoz kell rendelni.

163. cikk
Részvénykitettségek

1. A részvénykitettségekhez tartozó kitettségérték az egyes hitelkockázati korrekciók alkalmazását követően fennmaradó könyv szerinti értéknek felel meg.
2. A mérlegen kívüli részvénykitettségekhez tartozó kitettségérték az adott kitettséghez tartozó egyedi hitelkockázati korrekciókkal csökkentett névértéke.

164. cikk
Egyéb, nem hitelkötelezettséget megtestesítő eszközök

Az egyéb, nem hitelkötelezettséget megtestesítő eszközök kitettségértéke az egyes hitelkockázati korrekciók alkalmazását követően fennmaradó könyv szerinti értéknek felel meg.

6. SZAKASZ
AZ IRB-MÓDSZERRE VONATKOZÓ KÖVETELMÉNYEK

1. ALSZAKASZ
MINŐSÍTÉSI RENDSZEREK

165. cikk
Általános elvek

1. Ha egy intézmény többféle minősítési rendszert alkalmaz, egy ügyfél vagy ügylet minősítési rendszerbe sorolásának feltételeit dokumentálni kell, és azokat úgy kell alkalmazni, hogy megfelelően tükrözzék a kockázat szintjét.
2. A besorolási kritériumokat és folyamatokat rendszeresen felül kell vizsgálni annak meghatározása érdekében, hogy megfelelőek-e az aktuális portfólió és a külső feltételek számára.
3. Amennyiben egy intézmény közvetlen becslést alkalmaz a kockázati paraméterek megállapítására, ezt a minősítési kategória folytonos minősítési skálán történő ábrázolásának lehet tekinteni.

166. cikk
A minősítési rendszerek struktúrája

1. A vállalatokkal, intézményekkel, központi kormányzatokkal és központi bankokkal szembeni kitettségek minősítési rendszereinek struktúrája megfelel a következő feltételeknek:

- a) a minősítési rendszer figyelembe veszi az ügyfél és az ügylet kockázati jellemzőit;
 - b) olyan ügyfél-minősítési kategóriákkal rendelkezik, amelyek kizárólag az ügyfél nemteljesítési kockázatának mennyiségi meghatározására szolgálnak. Az ügyfél-minősítési kategóriának legalább hét fokozatúnak kell lennie a teljesítő ügyfelek, és egy fokozatúnak a nem teljesítő ügyfelek tekintetében;
 - c) az intézmény az ügyfél-kategóriák közti viszonyt az egyes kategóriák által jelölt nemteljesítési kockázatszintek és az adott nemteljesítési kockázatszint megkülönböztetésére alkalmazott kritériumok szerint dokumentálja;
 - d) azok az intézmények, amelyek portfóliói egy meghatározott piaci szegmensre és nemteljesítési kockázatkörre koncentrálódnak, elégséges számú ügyfél-kategóriával rendelkeznek az ügyfélkörön belül ahhoz, hogy elkerüljék az adott kategórián belüli aránytalan ügyfél-koncentrációt. Egy adott kategórián belüli számottevő koncentráció jogosultságát meggyőző empirikus bizonyítékokkal kell alátámasztani arra vonatkozóan, hogy egy ügyfél-kategória ésszerűen keskeny PD-sávot fed le, és az összes, e kategóriába tartozó ügyfél nemteljesítési kockázata az említett sávba esik;
 - e) ahhoz, hogy az intézmény engedélyt kapjon saját LGD-bebecslések alkalmazására a szavatoló-tőke-követelmények kiszámításához, a minősítési rendszernek tartalmaznia kell egy külön, kizárólag az ügylet LGD vonatkozású tulajdonságait jellemző ügyletminősítési kategóriarendszert. Az ügyletkategória meghatározása magában foglalja mind a kitettségek kategóriákba sorolási módjának leírását, mind az egyes kategóriákhoz tartozó kockázati szint megkülönböztetésére szolgáló kritériumokat;
 - f) egy adott kategórián belüli számottevő koncentráció jogosultságát meggyőző empirikus bizonyítékokkal kell alátámasztani arra vonatkozóan, hogy egy ügyletkategória ésszerűen keskeny LGD-sávot fed le, és az összes, e kategóriába tartozó kitettség kockázata az említett sávba esik.
2. Azok az intézmények, amelyek az IRB6 (5) bekezdésében meghatározott módszereket alkalmazzák kockázati súlyok speciális hitelezési ügyletek finanszírozásának kitettségeihez történő rendelkezéskor, mentesülnek azon követelmény alkalmazása alól, amely előírja, hogy olyan ügyfél-minősítési kategóriákkal rendelkezzenek, amelyek kizárólag az adott kitettségekre vonatkozó nemteljesítési kockázatot tükrözik. Az említett intézményeknek az ilyen kitettségekre vonatkozóan legalább 4 kategóriával kell rendelkezniük a teljesítő ügyfelek esetében, és legalább egy kategóriával a nem teljesítő ügyfelek tekintetében.
3. A lakossági kitettségekre vonatkozó minősítési rendszerek szerkezete megfelel az alábbi követelményeknek:
- a) a minősítési rendszerek mind az ügyfél, mind az ügylet kockázatát tükrözik, és megragadják az összes vonatkozó ügyfél- és ügyletjellemzőt;
 - b) a kockázatok közötti különbségtétel biztosítja, hogy egy adott kategórián vagy halmazon belüli kitettségek száma elégséges legyen az értelmezhető mennyiségi meghatározáshoz, valamint a veszteség jellemzőinek a kategória vagy a halmaz szintjén történő

jóváhagyásához. A kitettségek és ügyfelek kategóriákon vagy halmazokon belüli eloszlása nem mutathat túlzott koncentrációt;

- c) a kitettségek kategóriákhoz és halmazokhoz való rendelésének folyamata lehetővé teszi a kockázat értelmezhető megkülönböztetését, megfelelően homogén kitettség-csoportosítást biztosít, valamint lehetővé teszi a veszteség jellemzőinek pontos és következetes becslését a kategória vagy a halmaz szintjén. Vásárolt követelések esetén a csoportosításnak tükröznie kell az eladó jegyzési gyakorlatát, valamint az ügyfelek sokféleségét.
4. Az intézmények az alábbi kockázati tényezőket veszik figyelembe a kitettségek kategóriákba és halmazokba sorolásakor:
- a) ügyfélkockázati jellemzők;
 - b) ügyletkockázati jellemzők, beleértve a termékek vagy a biztosíték, illetve mindkettő típusait. Az intézmények külön foglalkoznak azokkal az esetekkel, amelyeknél ugyanaz a biztosíték több kitettségre nyújt fedezetet;
 - c) késedelem, kivéve, ha az intézmény az illetékes hatóság számára kielégítően bizonyítja, hogy a késedelem nem jelent lényeges kockázatot a kitettségre nézve.

167. cikk

Minősítési kategóriákba és halmazokba sorolás

1. Az intézmény külön meghatározásokkal, folyamatokkal és kritériumokkal rendelkezik a kitettségek minősítési rendszeren belüli kategóriákba vagy halmazokba sorolásához, amelyek megfelelnek a következő követelményeknek:
- a) a kategóriák vagy halmazok meghatározásait és a besorolási kritériumokat megfelelő részletességgel kell kidolgozni ahhoz, hogy lehetővé tegyék a minősítést végzők számára, hogy a hasonló kockázatot képviselő ügyfeleket és ügyleteket következetesen ugyanabba a kategóriába vagy halmazba sorolják. Ezt a következetességet a különböző üzletágakban, szervezeti egységekben és földrajzi régiókban is fenn kell tartani;
 - b) a minősítési folyamat dokumentációja lehetővé teszi harmadik fél számára a kitettségek kategóriákba és halmazokba rendelésének megértését, a kategóriákba és halmazokba rendelés „lemásolását”, valamint a kategóriába vagy halmazba sorolás megfelelőségének értékelését;
 - c) a kritériumoknak összhangban kell lenniük az intézmény belső kölcsönnyújtási szabályaival, valamint a problémás ügyfelek és ügyletek kezelésére vonatkozó szabályzatokkal.
2. Az intézmény az ügyfelek és ügyletek kategóriákba és halmazokba sorolásakor figyelembe veszi az összes, vonatkozó információt. Az információknak naprakésznek kell lenniük, valamint lehetővé kell tenniük az intézmény számára a kitettség jövőbeli teljesítőképességének előrejelzését. Minél kevesebb információval rendelkezik egy intézmény, annál szigorúbb módon kell a kitettségeket ügyfél- és ügyletkategóriákhoz vagy halmazokhoz rendelni. Ha az

intézmény egy belső minősítési besorolás meghatározásának elsődleges tényezőjeként külső minősítést alkalmaz, gondoskodnia kell egyéb vonatkozó információk figyelembevételéről is.

168. cikk
Kitettségek besorolása

1. Vállalatokkal, intézményekkel és központi kormányzatokkal, valamint központi bankokkal szembeni kitettségekre vonatkozóan a kitettségek besorolását a következő kritériumokkal összhangban kell elvégezni:
 - a) minden ügyletet a hitel-jóváhagyási folyamat szerves részeként ügyfél-kategóriába kell sorolni;
 - b) azon intézmények esetében, amelyek a 138. cikknek megfelelően engedélyt kaptak az illetékes hatóságtól saját becslések alkalmazására az LGD vagy a hitel-egyenértékesítési tényező tekintetében, a hitel-jóváhagyási folyamat részeként minden kitettséghez ügyletkategóriát is kell rendelni;
 - c) azoknak az intézményeknek, amelyek a 148. cikk (5) bekezdésében meghatározott módszereket alkalmazzák a speciális hitelezési ügyletek finanszírozási kitettségének kockázati kategóriákba sorolására, minden egyes ilyen jellegű kitettséget a 166. cikk (2) bekezdésével összhangban kell kategóriába sorolniuk;
 - d) minden egyes jogi személyt, amellyel szemben az intézmény kitettséggel rendelkezik, külön kell minősíteni. Az intézménynek megfelelő szabályzatokkal kell rendelkeznie az egyedi ügyletek és kapcsolódó ügyfélcsoportok kezelésére vonatkozóan;
 - e) ugyanazon ügyféllel szembeni különálló kitettségeket ugyanabba az ügyfél-kategóriába kell sorolni, függetlenül az adott ügylet természetéből adódó különbségektől. Azonban amikor az egyes kitettségek többféle besorolást eredményezhetnek ugyanannak az ügyfélnek, az alábbiak alkalmazandók:
 - i. országhoz kapcsolódó átutalási kockázat, attól függően, hogy a kitettségek hazai fizetőeszközben vagy devizában denomináltak-e;
 - ii. amennyiben a kitettséghez kapcsolódó garanciák kezelését az ügyfél-kategóriába sorolás korrekciója tükrözheti;
 - iii. ha fogyasztóvédelmi és banki titoktartási jogszabályok vagy egyéb jogszabályok tiltják az ügyféladatok cseréjét.
2. A lakossági kitettségekre vonatkozóan a hitel-jóváhagyási folyamat részeként minden kitettséget kategóriába vagy halmazba kell sorolni.
3. Kategóriába vagy halmazba soroláshoz az intézmények dokumentálják azokat a helyzeteket, amelyekben felül lehet bírálni a besorolási folyamat bemeneti vagy kimeneti adatait, valamint meghatározzák azokat a személyeket, akik az ilyen felülbírálat jóváhagyásáért felelősek. Az intézmények dokumentálják ezeket a felülbírálatokat, valamint nyilvántartják az ezekért felelős alkalmazottakat. Az intézmények elemzik a megváltoztatott besorolású kitettségek

teljesítőkéességét. Az elemzésnek tartalmaznia kell azon kitettségek teljesítőkéességének értékelését, amelyek minősítését egy adott, – valamennyi felelős alkalmazottért – felelősséggel tartozó személy változtatta meg.

169. cikk

A besorolási folyamat integritása

1. Vállalatokkal, intézményekkel és központi kormányzatokkal, valamint központi bankokkal szembeni kitettségekre vonatkozóan a besorolási folyamat teljesíti a következő integritási követelményeket:
 - a) A besorolásokat és a besorolások rendszeres felülvizsgálatát olyan független félnek kell végeznie és jóváhagynia, akinek nem származik közvetlen előnye a hitelnyújtásra vonatkozó döntésből;
 - b) Az intézmények legalább évente egyszer frissítik a besorolásokat. A kiemelkedő kockázatú ügyfeleket és a problémás kitettségeket gyakoribb felülvizsgálatnak kell alávetni. Az intézmények új besorolást végeznek, ha az ügyféllel vagy a kitettséggel kapcsolatos lényeges információhoz jutnak;
 - c) Az intézmények hatékony folyamattal rendelkeznek a D-értékeket befolyásoló ügyféljellemzők, valamint az LGD-értékeket és hitel-egyenértékesítési tényezőket befolyásoló ügyletjellemzők meghatározására és frissítésére.
2. A lakossági kitettségekre vonatkozóan az intézmény legalább évente egyszer frissíti ügyfél- és ügyletbesorolásait vagy felülvizsgálja az egyes azonosított kockázati halmazok veszteségi jellemzőit vagy késedelmét, attól függően, melyik alkalmazható. Emellett az intézmény legalább évente egyszer reprezentatív mintavétellel felülvizsgálja az egyes kitettségek halmazon belüli helyzetét annak érdekében, hogy a kitettségeket továbbra is a megfelelő halmazba sorolják be.
3. Az EBH szabályozástechnikai standardokat dolgoz ki azon feltételek pontos meghatározása tekintetében, amelyek szerint az intézményeknek biztosítaniuk kell a besorolási folyamat integritását, valamint a rendszeres és független kockázatelemzést.

Az EBA a szabályozástechnikai standardtervezeteket 2014. december 31-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkében megállapított eljárással összhangban történő elfogadására.

170. cikk

Modellek alkalmazása

Ha egy intézmény statisztikai modelleket és egyéb mechanikus módszereket alkalmaz a kitettségek ügyfél- vagy ügyletkategóriákba, illetve halmazokba sorolásához, az alábbi feltételeknek kell teljesülniük:

- a) a modell megfelelő előrejelzési képességgel rendelkezik, és használatával nem torzulhatnak a tökekövetelmények. A beviteli változók ésszerű és hatékony alapot képeznek a keletkező előrejelzések számára. A modell nem tartalmazhat lényeges torzítást;
- b) az intézmény megfelelő folyamattal rendelkezik a modellekbe történő adatbevitel szabályozására, ami magában foglalja az adatok pontossági, teljességi és megfelelőségi szempontú értékelését;
- c) a modell elkészítésére felhasznált adatok reprezentatívak az intézmény jelenlegi ügyfeleinek vagy kitettségeinek csoportjára vonatkozóan;
- d) az intézmény rendszeres modellvalidálási ciklussal rendelkezik, ami magában foglalja a modell teljesítményének és stabilitásának figyelemmel kísérését, a modellspecifikációk felülvizsgálatát, valamint a modell eredményeinek a tényleges eredményekkel való összevetését;
- e) az intézmény a modellen alapuló besorolások felülvizsgálatához és a modellek megfelelő alkalmazásának biztosításához a statisztikai modellekbe beépíti az emberi értéktételeket és tévedés lehetőségét. A felülvizsgálati folyamatok a modell hiányosságaival kapcsolatos hibák megtalálására és mérséklésére irányulnak. Az emberi értéktételek révén mérlegelni kell minden, a modell által figyelembe nem vett vonatkozó információt. Az intézmény dokumentálja az emberi értéktételeket és a modell által adott eredmények együttes alkalmazásának módját.

171. cikk

Minősítési rendszerek dokumentálása

1. Az intézmények dokumentálják minősítési rendszereik felépítését és működésük részleteit. A dokumentáció bizonyítja az e szakaszban meghatározott követelmények teljesítését, és olyan témakörökkel foglalkozik, mint a portfólió-differenciálás, minősítési kritériumok, az ügyfelek és kitettségek minősítését végző felek felelősségi köre, a besorolási felülvizsgálatok gyakorisága, valamint a minősítési folyamatnak a vezetőség általi felügyelete.
2. Az intézmény dokumentálja, hogy milyen ésszerűségi szempontok és elemzések támasztják alá az általa kiválasztott minősítési kritériumok alkalmazását. Az intézmény a kockázatminősítési folyamatban bekövetkező minden jelentős változást dokumentál, és az elkészített dokumentáció elősegíti a kockázatminősítési folyamatban az utolsó illetékes hatósági felülvizsgálatot követően bekövetkező változások azonosítását. A minősítések hozzárendelésének szervezési tényezőit, beleértve a minősítés-besorolási folyamatot és a belső ellenőrzési struktúrát is, dokumentálni kell.
3. Az intézmény dokumentálja a nemteljesítés és veszteség belsőleg használt egyedi meghatározásait, és biztosítja az e rendeletben meghatározott fogalmakkal való összhangjukat.
4. Ha az intézmény statisztikai modelleket alkalmaz a minősítési folyamatban, az intézmény dokumentálja ezek módszertanát. A dokumentáció az alábbiakat tartalmazza:
 - a) a becslések kategóriákhoz, egyéni ügyfelekhez, kitettségekhez vagy halmazokhoz rendelése elméletének, feltételezéseinek, matematikai és empirikus alapjainak, valamint a modell alapján végzett becsléshez alkalmazott adatforrás(ok)nak a részletes leírása;

- b) szigorú statisztikai folyamat meghatározása (beleértve az „out-of-time” és „out-of-sample” teljesítményteszteket is) a modell validálásához;
 - c) azon a körülmények feltüntetése, amelyek között a modell nem működik hatékonyan.
5. Az intézmény az illetékes hatóság számára kielégítően bizonyítja, hogy teljesülnek az e cikkben meghatározott követelmények, amennyiben az intézmény harmadik féltől vásárolt minősítési rendszert, vagy minősítési rendszeren belül használt modellt hajtott végre és a harmadik fél elutasítja vagy korlátozza az intézmény hozzáférését a minősítési rendszer vagy modell módszertanához kapcsolódó információkhoz, vagy az említett módszertan, illetve modell kidolgozásának alapjául szolgáló adatokhoz azzal az indokkal, hogy ezek tulajdonosi információk.

172. cikk
Adatok karbantartása

1. Az intézmények a belső minősítéseikkel kapcsolatban a 8. rész követelményei szerint adatokat gyűjtenek és tárolnak.
2. A vállalatokkal, intézményekkel, központi kormányzatokkal és központi bankokkal szembeni kitettségekre vonatkozóan az intézmények gyűjtik és tárolják az alábbi információkat:
 - a) az ügyfelek és elismert garanciát vállalók teljes minősítéstörténete;
 - b) a minősítési kategóriába sorolás dátumai;
 - c) a minősítés levezetéséhez használt kulcsfontosságú adatok és módszerek;
 - d) a minősítési besorolásért felelős személy;
 - e) a nem teljesítő ügyfelek és kitettségek azonosító adatai;
 - f) az ilyen jellegű nemteljesítések időpontja és körülményei;
 - g) a minősítési kategóriákhoz és az átminősítéshez kapcsolódó PD-értékekkel és a tényleges nemteljesítési arányokkal kapcsolatos adatok.
3. Azon intézmények, amelyek az LGD-re és a hitel-egyenértékesítési tényezőkre vonatkozóan nem alkalmaznak saját becsléseket, adatokat gyűjtenek és tárolnak a tényleges LGD-értékek és a 157. cikk (1) bekezdésében meghatározott értékek, valamint a tényleges hitel-egyenértékesítési tényezők és a 162. cikk (8) bekezdésében meghatározott értékek közötti összehasonlításokról.
4. Az LGD-re és a hitel-egyenértékesítési tényezőkre vonatkozóan saját becsléseket alkalmazó intézmények a következő adatokat gyűjtik és tárolják:
 - a) az egyes minősítési kategóriákhoz kapcsolódó ügyletminősítések, az LGD-re és a hitel-egyenértékesítési tényezőkre vonatkozó becslések teljes múltbeli adatai;

- b) a besorolások időpontja, valamint az, hogy a becslések mikor készültek;
 - c) a minősítés és az LGD-re és a hitel-egyenértékesítési tényezőkre vonatkozó becslések elkészítéséhez használt kulcsfontosságú adatok és módszerek;
 - d) az ügyletminősítési besorolást végző személy, valamint az a személy, aki az LGD-re és a hitel-egyenértékesítési tényezőkre vonatkozó becsléseket biztosította;
 - e) az egyes nem teljesítő kitettségekhez tartozó becslült, valamint tényleges LGD-adatok és a hitel-egyenértékesítési tényezőkre vonatkozó adatok;
 - f) a garanciák vagy hitelderivatívák hitelkockázatot mérséklő hatását az LGD értékén keresztül kimutató intézmények esetében a kitettséghez tartozó LGD-értékre vonatkozó adatok egy garancia vagy hitelderivatíva hatásainak értékelése előtt és után;
 - g) minden egyes nem teljesítő kitettségre vonatkozóan a veszteség összetevőinek adatai.
5. A lakossági kitettségekre vonatkozóan az intézmények a következő adatokat gyűjtik és tárolják:
- a) a kitettségeket kategóriákba és halmazokba besoroló folyamatban használt adatok;
 - b) a kitettségi kategóriákhoz vagy halmazokhoz kapcsolódó, becslült PD-, LGD-értékek és hitel-egyenértékesítési tényezők adatai;
 - c) a nem teljesítő ügyfelek és kitettségek azonosító adatai;
 - d) nem teljesítő kitettségek esetében azon kategória vagy halmaz adatai, amelybe a kitettséget a nemteljesítés előtti évben sorolták, valamint az LGD és a hitel-egyenértékesítési tényező tényleges értéke;
 - e) a befolyásoló rülirozó lakossági kitettségek veszteségi rátájára vonatkozó adatok.

173. cikk

A tőkemegfelelés értékelése során alkalmazott stressztesztek

1. Az intézmény rendelkezik a tőkemegfelelés értékelésével kapcsolatos megbízható stressz-tesztelési eljárásokkal. A stressz-tesztelés magában foglalja az olyan lehetséges események vagy a gazdasági viszonyok jövőbeli változásainak feltérképezését, amelyek kedvezőtlen hatással járhatnak az intézmény hitelkitettségeire vonatkozóan, valamint az intézménynek az ilyen változásokkal szembeni ellenálló képessége értékelését.
2. Az intézmény rendszeresen hitelkockázati stressztesztet végez, hogy értékelje egyes meghatározott feltételeknek a hitelkockázathoz szükséges teljes tőkekövetelményre gyakorolt hatását. Az alkalmazandó tesztet a felügyeleti felülvizsgálat fenntartása mellett az intézmény választja meg. Az alkalmazandó tesztnek értelmezhetőnek és ésszerűen szigorúnak kell lennie, figyelembe véve legalább súlyos, de valószínűnek tekinthető recessziós forgatókönyvek hatását is. Az intézmény értékeli a stresszteszt-forgatókönyvekben foglalt feltételek

következtében szükségessé vált átminősítéseket. A stresszteszt keretében megvizsgált portfólióknak tartalmazniuk kell az intézmény teljes kitétségeinek meghatározó részét.

3. A 148. cikk (3) bekezdésében ismertetett elbánást alkalmazó intézmények stressztesztjeik keretében figyelembe veszik a hitelkockázattal szembeni fedezetnyújtók hitelminőségében bekövetkező romlás hatását, és különösen azon eset következményeit, amikor a hitelkockázattal szembeni fedezetnyújtók már nem teljesítik az elismerhetőségi kritériumokat.
4. Az EBH végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki a (2) bekezdésben említett súlyos, de valószínűnek tekinthető recessziós forgatókönyvek jelentésének részletesebb meghatározásához.

Az EBH az említett végrehajtás-technikai standardtervezetet 2013. január 31-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkében megállapított eljárással összhangban történő elfogadására.

2. ALSZAKASZ

KOCKÁZATOK SZÁMSZERŰSÍTÉSE

174. cikk *Nem teljesítő ügyfél*

1. A kategóriákba vagy halmazokba való besorolás kockázati paramétereinek meghatározásakor az intézmények az alábbi módszert alkalmazzák annak meghatározására, hogy egy ügyfél mikor nem teljesít. E fejezet alkalmazásában egy adott ügyfél „nemteljesítését” akkor kell megtörténnnek tekinteni, ha a következő események közül valamelyik bekövetkezik:
 - a) az intézmény úgy véli, hogy az ügyfél valószínűsíthetően nem fogja teljes egészében teljesíteni hitelkötelezettségeit az intézmény, annak anyavállalata vagy valamely leányvállalata felé, hacsak az intézmény nem folyamodik visszkeresethez a biztosíték lehívása érdekében;
 - b) az ügyfélnek az intézménnyel, anyavállalattal vagy bármely leányvállalatával szembeni lényeges hitelkötelezettsége 90 napon túli késedelembe esik.

Folyószámlahitel esetében a késedelmes napok száma azzal a nappal indul, amikor az ügyfél egy meghatározott határértéket túllép, a jelenleg fennálló tartozásánál kisebb határértéket határoznak meg számára, vagy jóváhagyás nélkül hív le hitelt és a mögöttes összeg jelentős.

Lakossági kitétségek esetében a (2) bekezdés alkalmazásában az ügyletszintű nemteljesítést is figyelembe kell venni.

A meghatározott határérték tartalmazza az intézmény által megállapított hitelkeretet és az intézmény tájékoztatja az ügyfelet erről a határértékről.

A késedelem hitelkártyák esetében a fizetés legkorábbi esedékességi napján kezdődik.

A lejárt kitettségeknek minden esetben az illetékes hatóságok által meghatározott határértéken felül kell maradniuk. Ez a határérték tükrözi az illetékes hatóság által elfogadhatónak tartott kockázat szintjét.

Az intézmények dokumentált előírásokkal rendelkeznek a késedelmes napok számának meghatározása tekintetében, különösen a hitelek újbóli elévülése, meghosszabbítás, módosítás vagy fizetési halasztás biztosítása, megújítás és a meglévő számlák nettósítása tekintetében. Ezeket az előírásokat időben következetesen kell alkalmazni és összhangban kell lenniük az intézmény belső kockázatkezelésével és döntési folyamataival.

2. Az (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásában a fizetés valószínűtlenségét jelző tényezők a többek között az alábbiak:
 - a) az intézmény a hitelkötelezettség kamatait elhatárolja;
 - b) az intézmény a kitettség átvétele után bekövetkező jelentős, észlelt hitelminőség-romlás nyomán egyedi hitelkorrekciót ismer el;
 - c) az intézmény a hitelkötelezettséget lényeges, hitelhez kapcsolódó gazdasági veszteséggel adja el;
 - d) az intézmény beleegyezik a hitelkötelezettség pénzügyi nehézségek miatt történő átstrukturálásába, és ez előreláthatóan tőke, kamat vagy díjak elengedését, illetve fizetési halasztással csökkentett pénzügyi kötelezettségvállalást eredményez. Ez a PD-/LGD-módszerrel értékelt részvénykitettségek esetében magában foglalja magának a részvénynek pénzügyi nehézségek miatt történő átstrukturálását is;
 - e) az intézmény csődeljárást indított vagy ehhez hasonló intézkedést tett az ügyfélnek az intézménnyel, anyavállalattal vagy bármely leányvállalatával szembeni hitelkötelezettségével kapcsolatban;
 - f) az ügyfél csődeljárást kezdeményezett vagy hasonló védelmet igényelt, hogy ezáltal az intézménnyel, anyavállalatával vagy bármely leányvállalatával szembeni hitelkötelezettséget elkerülhesse vagy a visszafizetést elhalaszthassa.
3. Azok az intézmények, amelyek olyan külső adatokat alkalmaznak, amelyek nincsenek összhangban a nemteljesítés (1) bekezdésben meghatározott fogalmával, megfelelő korrekciókat hajtanak végre annak érdekében, hogy azokat széleskörűen megfeleltessék a nemteljesítés meghatározásának.
4. Ha az intézmény úgy tekinti, hogy egy előzőleg nem teljesítő kitettségre vonatkozóan a nemteljesítést kiváltó esemény nem érvényes többé, akkor az intézmény az ügyfelet vagy az ügyletet teljesítő kitettségként minősíti. Amennyiben a nemteljesítés meghatározásának megfelelő esemény a későbbiekben újra felmerül, ez újabb nemteljesítésnek tekintendő.

5. Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki azon feltételek pontos meghatározása céljából, amelyek alapján az illetékes hatóság megállapítja az (1) bekezdésben említett határértéket, amely alapján egy kitettség lejártnak minősül.

Az EBH az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket 2014. december 31-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkében megállapított eljárással összhangban történő elfogadására.

6. Az EBH iránymutatást bocsát ki e cikk alkalmazására vonatkozóan. Az említett iránymutatást az 1093/2010/EU rendelet 16. cikkének megfelelően kell elfogadni.

175. cikk

Általános becslési követelmények

1. A kategóriákba vagy halmazokba való besorolás kockázati paramétereinek meghatározásakor az intézmények az alábbi követelményeket érvényesítik:
- a) Az intézmény PD, LGD, hitel-egyenértékesítési tényező és EL kockázati paraméterekre vonatkozó saját becslései magukban foglalják az összes vonatkozó adatot, információt és módszert. A becslések kialakításakor mind a múltbeli tapasztalatot, mind pedig empirikus bizonyítékokat fel kell használni, és azok nem alapulhatnak kizárólag értékítéleten. A becsléseknek valószerűnek és intuitívnek kell lenniük, és a szóban forgó kockázati paraméterek meghatározó tényezőin kell alapulniuk. Minél kevesebb adattal rendelkezik egy intézmény, annál szigorúbb becslést kell adnia;
 - b) az intézmény képes az elszenvedett veszteséget a nemteljesítés gyakorisága, az LGD értéke, a hitel-egyenértékesítési tényező vagy – amennyiben EL-becsléseket alkalmaznak – a veszteség vonatkozásában részletezni azon tényezők szerint, amelyeket a megfelelő kockázati paraméterek alakító tényezőinek tekint. Az intézmény becslései a hosszú távú tapasztalatot reprezentatív módon tükrözik.
 - c) figyelembe kell venni minden, a kölcsönnyújtási gyakorlatban vagy az adósságbehajtás folyamatában a 176. cikk (1) bekezdése h) pontjában, az IRB 34. cikke (2) bekezdésének e) pontjában és az IRB 35. cikkének (2) és (3) bekezdésében meghatározott megfigyelési időszak során bekövetkező változást. Az intézmény becslései tükrözik a technikai fejlődés, valamint a rendelkezésre álló új adatok és információk hatásait. Az intézmények új információ napvilágra kerülése esetén, de legalább évente egyszer felülvizsgálják becsléseiket.
 - d) a becsléshez felhasznált adatok által reprezentált kitettség-populáció, az adatok kiszámításakor felhasznált kölcsönnyújtási szabályok, és a többi reprezentatív jellemző összehasonlítható az intézmény kitettségeinek és előírásainak vonatkozó jellemzőivel. Az adatok alapjául szolgáló gazdasági és piaci feltételek egyaránt vonatkoznak mind a jelenlegi, mind a várható viszonyokra. A mintában található kitettségek száma és a számításra felhasznált időszak elégséges ahhoz, hogy az intézmény megbizonyosodhasson a becslések pontosságáról és megalapozottságáról;

- e) vásárolt követelések esetén a becslések tükrözik az összes, a vásárló intézmény számára rendelkezésre álló lényeges információt a mögöttes követelések minőségére vonatkozóan, beleértve a hasonló halmazokra vonatkozó, az eladótól, a vásárló intézménytől vagy külső forrásokból származó adatokat is. A vásárló intézmény értékeli az eladó által rendelkezésre bocsátott adatokat;
- f) az intézmény a becsléseire vonatkozóan a becslési hibák várható tartományához kapcsolódó biztonsági különbözetet hagy. Amennyiben az intézmény úgy véli, hogy a módszerek és adatok kevésbé kielégítőek, és a hibák várható tartománya is nagyobb, a biztonsági különbözetnek is nagyobbabbnak kell lennie.

Ha az intézmények eltérő becsléseket használnak a kockázattal súlyozott kitettségérték kiszámítására és belső célokra, akkor ezt dokumentálniuk kell, és azoknak ésszerűnek kell lenniük. Amennyiben az intézmények bizonyítani tudják az illetékes hatóságok számára, hogy a 2007. január 1-je előtt gyűjtött adatokat megfelelően korrigálták ahhoz, hogy azokat széles körben megfeleltessék a 174. cikk szerinti nemteljesítés vagy a veszteség meghatározásának, az illetékes hatóságok bizonyos fokú rugalmasságot engedélyezhetnek az intézmények számára az előírt adatkezelési előírások vonatkozásában.

2. Ha egy intézmény több intézmény közös adatait használja fel, teljesíti a következő feltételeket:
 - a) a közös adatok alkalmazásában részt vevő más intézmények minősítési rendszerei és kritériumai hasonlóak az általa alkalmazottakkal;
 - b) a közös adatok állománya reprezentatíván tükrözi azt a portfóliót, amelyre vonatkozóan a közös adatokat használják;
 - c) a közös adatokat az intézmény hosszabb időn keresztül következetesen alkalmazza állandó becsléseihez;
 - d) az intézmény továbbra is felelős minősítési rendszereinek integritásáért;
 - e) az intézmény minősítési rendszereire vonatkozóan elégséges házon belüli tudással rendelkezik, beleértve a minősítési folyamat hatékony nyomon követésének és ellenőrzésének képességét is.

176. cikk

A PD-becslésekre vonatkozó egyedi követelmények

1. A kategóriákba vagy halmazokba való besorolás kockázati paramétereinek meghatározásakor az intézmények az alábbi egyedi PD-követelményeket érvényesítik a vállalatokkal, intézményekkel, központi kormányzatokkal és központi bankokkal szembeni kitettségekre vonatkozóan:
 - a) az intézmények az egyes ügyfél-kategóriákhoz tartozó PD-értékeket az éves nemteljesítési ráták hosszú távon számolt átlagából becslik. A magas tőkeáttételű vagy elsősorban kereskedelmi forgalomban levő eszközökkel rendelkező ügyfelekre vonatkozó PD-becslések tükrözik a mögöttes eszközök stresszidőszaki volatilitásán alapuló teljesítményét.

- b) vásárolt vállalati követelések esetében az intézmények az éves nemteljesítési ráták hosszú távon számolt átlaga alapján becsülhetik meg a várható veszteség (a továbbiakban: EL – Expected Loss) egyes ügyfél-kategóriákhoz tartozó értékét;
- c) ha egy intézmény vásárolt vállalati követeléseire megállapított PD- és LGD-értékek átlagára vonatkozó hosszú távú becsléseit egy EL-becslésből és egy megfelelő PD- vagy LGD-becslésből vezeti le, a teljes veszteség becslési folyamatának teljesítenie kell a PD és LGD becslésére e részben meghatározott általános előírásokat, és az eredménynek meg kell felelnie az LGD 177. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerinti meghatározásának;
- d) az intézmények a PD becslési technikákat csak az ezeket alátámasztó elemzéssel együtt alkalmazhatják. Az intézmények elismerik az emberi értéktételek fontosságát a különböző technikák együttes használata, valamint a technikák és információk korlátai miatti korrekciókkal kapcsolatos döntések esetén;
- e) amennyiben egy intézmény a PD-becslésekre vonatkozóan nemteljesítési tapasztalatra vonatkozó belső adatokat alkalmaz, elemzésében bizonyítania kell, hogy a becslések figyelembe veszik a kockázatvállalási feltételeket, valamint az adatokat létrehozó minősítési rendszer és az aktuális minősítési rendszer közötti különbségeket. Amennyiben a kockázatvállalási feltételek vagy minősítési rendszerek megváltoztak, az intézmény nagyobb biztonsági különbséget hagy a PD-becslésekben;
- f) amennyiben egy intézmény belső kategóriáit egy külső hitelminősítő intézmény vagy hasonló szervezet által alkalmazott minősítési kategóriához rendeli vagy megfelelteti azokkal, majd a külső szervezet minősítési kategóriáinál megfigyelt nemteljesítési rátát az intézmény minősítési kategóriáira vonatkoztatja, a megfeleltetésnek a belső minősítési rendszer kritériumainak a külső szervezetek által használt kritériumokkal történő összehasonlításán, valamint a közös ügyfelek belső és külső minősítésének összehasonlításán kell alapulnia. Kerülni kell a megfeleltetési módszerben vagy az alapul szolgáló adatokban levő torzításokat és ellentmondásokat. A külső szervezet által a mennyiségi meghatározáshoz használt adatok mögöttes kritériumainak kizárólag a nemteljesítési kockázatra kell irányulniuk, azoknak nem kell tükrözniük az ügylet jellemzőit. A 174. cikk követelményeire is figyelemmel, egy intézmény elemzése magában foglalja az alkalmazott nemteljesítés-meghatározások összehasonlítását. az intézmény dokumentálja a megfeleltetés alapját;
- g) amennyiben egy intézmény statisztikai modellt használ a nemteljesítés előrejelzésére, lehetőség van arra, hogy a PD-értékeket egy adott kategóriába tartozó ügyfelekre vonatkozó becsült nemteljesítési valószínűség egyszerű átlagaként becsülje. Az intézmény nemteljesítést előrejelző modelljeinek erre a célra történő alkalmazása megfelel a 28. cikkben meghatározott szabályoknak;
- h) függetlenül attól, hogy egy intézmény külső, belső vagy közös adatforrásokat, illetve ennek a háromnak a kombinációját használja a PD-érték becslésére, az ezeket alátámasztó múltbeli megfigyelési időszak hosszának legalább egy forrás tekintetében legalább öt évnek kell lennie. Ha a rendelkezésre álló megfigyelési időszak egy forrás tekintetében hosszabb időszakot tekint át, és ezek az adatok meghatározó jellegűek, akkor ezt a hosszabb időszakot kell alkalmazni. Ez a pont a részvényeknél alkalmazott

PD-/LGD-módszerre is vonatkozik. Az illetékes hatóságok engedélyétől függően azok az intézmények, amelyek nem kaptak engedélyt a 138. cikknek megfelelően az illetékes hatóságtól az LGD-re vagy a hitel-egyenértékesítési tényezőkre vonatkozó saját becslések alkalmazására, az IRB-módszer alkalmazásakor használhatnak két évet felölelő vonatkozó adatokat. Ez az időszak minden évben egy évvel nő addig, míg a vonatkozó adatok öt évet fel nem ölelnek.

2. a lakossági kitettségekre a következő követelmények alkalmazandók:

- a) az intézmény az egyes ügyfél-kategóriákhoz vagy halmazokhoz tartozó PD-értékeket az éves nemteljesítési ráták hosszú távon számolt átlagából becsli;
- b) a PD-becslések a tényleges veszteségekből vagy a megfelelő LGD-becslésekből is meghatározhatók;
- c) az intézmény a veszteségi jellemzők becslésénél a kitettségek kategóriákba vagy halmazokba sorolásához alkalmazott belső adatokat tekinti elsődleges információforrásnak. Az intézmények külső adatokat (beleértve a közös adatokat) vagy statisztikai modelleket használhatnak a mennyiségi meghatározáshoz, amennyiben erős kapcsolat van az alábbiak között:
 - i. az intézmény minősítési kategóriákba vagy halmazokba sorolási folyamata és a külső adatforrás által használt folyamat között;
 - ii. az intézmény belső kockázati profilja és a külső adatok összetétele között;
- d) ha egy intézmény lakossági kitettségeihez kapcsolódó PD- és LGD-értékek átlagára vonatkozó hosszú távú becsléseit a teljes veszteségre vonatkozó becslésből és egy megfelelő PD-vagy LGD-becslésből vezeti le, az általános veszteségbecslési folyamat teljesíti az e részben meghatározott általános PD- és LGD-becslési előírásokat, és az eredmény megfelel az LGD 177. cikk (1) bekezdés a) pontja szerinti meghatározásának;
- e) függetlenül attól, hogy egy intézmény külső, belső vagy közös adatforrásokat, illetve ennek a háromnak a kombinációját használja a veszteségjellemzők becsléseihez, az ezeket alátámasztó múltbeli megfigyelési időszak hosszának legalább egy forrás tekintetében legalább öt évnek kell lennie. Ha a rendelkezésre álló megfigyelési időszak egy forrás esetében hosszabb időszakot tekint át, és ezek az adatok meghatározóak, akkor ezt a hosszabb időszakot kell alkalmazni. Az intézménynek nem kell egyenlő fontosságot tulajdonítania a múltbeli adatoknak, ha a friss adatok a veszteségi ráták jobb előrejelzői. Az illetékes hatóságok engedélye alapján az intézmény – amennyiben az IRB-módszert alkalmazza – felhasználhat két évet felölelő vonatkozó adatokat. Ez az időszak minden évben egy évvel nő addig, míg a vonatkozó adatok öt évet fel nem ölelnek.
- f) az intézmények azonosítják és elemzik a kockázati paraméterek várható változását a hitelkitettségek élettartama során (élettartam-hatás).

Vásárolt lakossági követelések esetén az intézmények külső és belső referenciaadatokat használhatnak. Az intézmények az összes vonatkozó adatforrást felhasználják az összehasonlításhoz.

3. Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki a következők részletes meghatározása érdekében:
- a) azok a feltételek, amelyek szerint az illetékes hatóságok megadhatják az (1) bekezdés h) pontjában és a (2) bekezdés e) pontjában említett engedélyeket;
 - b) azok a feltételek, amelyek alapján az illetékes hatóságok értékelik az intézmény által a 138. cikk szerinti PD becsléséhez használt módszertant.

Az EBH a szabályozástechnikai standardtervezeteket 2014. december 31-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkében megállapított eljárással összhangban történő elfogadására.

177. cikk

A saját LGD-becslések egyedi követelményei

1. A kategóriákba vagy halmazokba való besorolás kockázati paramétereinek számszerűsítésekor az intézmények saját LGD-becsléseikre vonatkozóan az alábbi követelményeket érvényesítik:
- a) az intézmények az egyes ügyletkategóriákhoz vagy halmazokhoz tartozó LGD-értékeket az egyes ügyletkategóriákhoz vagy halmazokhoz tartozó tényleges LGD-értékek átlaga alapján, az adatforrásokon belüli összes megfigyelt nemteljesítés használatával (nemteljesítési események súlyozott átlaga) becslik;
 - b) az intézmények a gazdasági dekonjunktúrának megfelelő LGD-becsléseket alkalmaznak, ha azok szigorúbbak a hosszabb távú átlagnál. Amennyiben egy minősítési rendszertől elvárható, hogy az egyes kategóriákra vagy halmazokra vonatkozóan hosszabb távon állandó szinten tényleges LGD-értékeket adjon, akkor az intézmények korrigálják az egyes kategóriák vagy halmazok kockázati paramétereire vonatkozó becsléseiket annak érdekében, hogy korlátozzák a gazdasági dekonjunktúrának a tőkére gyakorolt hatását;
 - c) az intézmény figyelembe vesz minden, az ügyfélkockázat illetve a biztosíték vagy biztosítéknyújtó között fennálló függőséget. Szigorúan kell kezelni azokat az eseteket, amikor jelentős mértékű függőség áll fenn;
 - d) az alapul szolgáló kötelezettségek és a biztosíték közötti devizanem-eltéréseket az intézménynek LGD becsléseiben szigorúan kell kezelnie;
 - e) amennyiben az LGD-becslések figyelembe veszik a biztosíték meglétét, ezek a becslések nem alapulhatnak kizárólag a biztosíték becsült piaci értékén. Az LGD-becslések figyelembe veszik, hogy az intézmények nem feltétlenül tudják a biztosítékokat gyorsan ellenőrzésük alá vonni, illetve azokat értékesíteni;
 - f) amennyiben az LGD-becslések figyelembe veszik biztosíték meglétét, az intézmények a 4. fejezet 3. szakaszában előírtaknak általánosságban megfelelő formában kidolgozzák a

biztosíték kezelésével, a jogbiztonsággal és a kockázatkezeléssel kapcsolatos belső követelményeket;

- g) addig a mértékig, amíg egy intézmény elismeri a biztosítékot a partnerkockázati kitettség meghatározása céljából a 6. fejezet 5. vagy 6. részének megfelelően, a biztosítékból várhatóan megtérülő összeg nem vehető figyelembe az LGD becslésekor;
- h) a már nem teljesítő kitettségek esetében az intézmény a várható veszteségnek a gazdasági helyzetet és a kitettség állapotát figyelembe vevő legjobb becslésének és a behajtási időszakban esetleg felmerülő további nem várt veszteségeknek az összegét veszi alapul;
- i) az intézmény eredménykimutatásában való tőkésítésük mértékéig a be nem fizetett késedelmi díjakat hozzá kell adni az intézmény kitettségéhez és veszteségéhez;
- j) a vállalatokkal, intézményekkel, központi kormányzatokkal és központi bankokkal szembeni kitettségek esetében az LGD-becsléseknek legalább egy adatforrás esetében legalább öt évet felölelő, a bevezetés után minden évben egy évvel meghosszabbodó, így legalább hét évet elérő időszakból származó múltbeli adatokon kell alapulniuk. Ha a rendelkezésre álló megfigyelési időszak egy forrás esetében hosszabb időszakot tekint át, és ezek az adatok meghatározóak, akkor ezt a hosszabb időszakot kell alkalmazni.

2. Lakossági kitettségek esetében az intézmények a következőket tehetik:

- a) meghatározhatják az LGD-becsléseket a tényleges veszteségekből vagy a megfelelő PD-becslésekből;
- b) kimutathatják a jövőbeli lehívásokat a hitel-egyenértékesítési tényezőikben vagy LGD-becsléseikben;
- c) vásárolt lakossági követelések esetén használhatnak külső és belső referenciaadatokat LGD-becsléseikben.

A lakossági kitettségek esetében az LGD-becsléseknek legalább ötéves adatokon kell alapulniuk. Az intézménynek nem kell egyenlő fontosságot tulajdonítania a múltbeli adatoknak, ha a friss adatok a veszteségi ráta jobb előrejelzői. Az illetékes hatóságok engedélye alapján az intézmény – az IRB-módszer alkalmazásakor – felhasználhat két évet felölelő vonatkozó adatokat. Ez az időszak minden évben egy évvel nő addig, míg a vonatkozó adatok öt évet fel nem ölelnek.

3. Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki a következők részletes meghatározása érdekében:

- a) az (1) bekezdésben említett gazdasági dekonjunktúra jellege, súlyossága és időtartama;
- b) azok a feltételek, amelyek alapján az illetékes hatóság engedélyezheti, hogy az intézmény a (3) bekezdésnek megfelelően – az IRB-módszer alkalmazásakor – két évet felölelő vonatkozó adatokat használjon.

Az EBA a szabályozástechnikai standardtervezeteket 2014. december 31-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkében megállapított eljárással összhangban történő elfogadására.

178. cikk

A hitel-egyenértékesítési tényezőre vonatkozó saját becslések sajátos követelményei

1. A kategóriákba vagy halmazokba való besorolás kockázati paramétereinek számszerűsítésekor az intézmények a hitel-egyenértékesítési tényezőre vonatkozó saját becsléseikre az alábbi követelményeket érvényesítik:
 - a) az intézmények az egyes ügyletkategóriákhoz vagy halmazokhoz tartozó hitel-egyenértékesítési tényezőket az egyes ügyletkategóriákhoz vagy halmazokhoz tartozó tényleges hitel-egyenértékesítési tényezők átlaga alapján, az adatforrásokban szereplő összes nemteljesítés alapján a nemteljesítésre vonatkozóan képzett súlyozott átlag használatával becsülik;
 - b) az intézmények gazdasági dekonjunktúrának megfelelő becsléseket alkalmaznak a hitel-egyenértékesítési tényezőre vonatkozóan, ha a becslések szigorúbbak a hosszú távú átlagnál. Amennyiben egy minősítési rendszertől elvárható, hogy az egyes kategóriákra vagy halmazokra vonatkozóan hosszabb távon állandó szinten tényleges hitel-egyenértékesítési tényezőket adjon, akkor az intézmények korrigálják az egyes kategóriák vagy halmazok kockázati paramétereire vonatkozó becsléseiket annak érdekében, hogy korlátozzák a gazdasági dekonjunktúrának a tőkére gyakorolt hatását;
 - c) az intézmények hitel-egyenértékesítési tényezőre vonatkozó becslései a nemteljesítést kiváltó esemény időpontjáig vagy azt követően az ügyfél által végzett esetleges további lehívások lehetőségét is tükrözik. A becsült hitel-egyenértékesítési tényező nagyobb biztonsági különbözetet foglal magában, ha a nemteljesítés gyakorisága és a hitel-egyenértékesítési tényező mértéke között nagy valószínűséggel erősebb pozitív korreláció várható;
 - d) a hitel-egyenértékesítési tényezők becslésénél az intézmények figyelembe veszik a számlavezetés monitoringjára és a kifizetések feldolgozására elfogadott konkrét szabályzataikat és stratégiáikat. Az intézmények fontolóra veszik a további lehívások megakadályozásának a lehetőségét és szándékát is a fizetési nemteljesítést még nem kimerítő események esetén, mint például szerződésszegés vagy más technikailag nemteljesítésnek minősülő esemény;
 - e) az intézmények megfelelő rendszerekkel és eljárásokkal rendelkeznek az ügyletek összegének, a vissza nem hívható kötelezettségek kapcsán fennálló aktuális kinnlevőségeknek, valamint a fennálló kinnlevőségek változásainak ügyfelenként és kategóriákként történő monitoringjára. Az intézmény képes a fennálló egyenlegek napi szintű monitoringjára;

- f) ha az intézmények a hitel-egyenértékesítési tényezőre vonatkozóan eltérő becsléseket használnak a kockázattal súlyozott kitettségérték kiszámítására és belső célokra, akkor ezt dokumentálják, és a becsléseknek ésszerűnek kell lenniük.
2. A vállalatokkal, intézményekkel, központi kormányzatokkal és központi bankokkal szembeni kitettségek esetében a hitel-egyenértékesítési tényezőkre vonatkozó becsléseknek legalább egy adatforrás esetében legalább öt évet felölelő, a bevezetés után minden évben egy évvel meghosszabbodó, így legalább hét évet elérő időszakból származó történeti adatokon kell alapulniuk. Ha a rendelkezésre álló megfigyelési időszak egy forrás esetében hosszabb időszakot tekint át, és ezek az adatok meghatározóak, akkor ezt a hosszabb időszakot kell alkalmazni.
3. lakossági kitettségek esetében az intézmények hitel-egyenértékesítési tényezőikben vagy LGD-becsléseikben kimutathatják a jövőbeli lehívásokat.
- A lakossági kitettségek esetében a hitel-egyenértékesítési tényezőkre vonatkozó becsléseknek legalább öt éves adatokon kell alapulniuk. Az intézménynek nem kell egyenlő fontosságot tulajdonítania a múltbeli adatokra vonatkozóan az (1) bekezdés a) pontjában említett követelményeknek, ha a friss adatok a veszteségi ráta jobb előrejelzői. Az illetékes hatóságok engedélye alapján az intézmény – amennyiben az IRB-módszert alkalmazza – felhasználhat két évet felölelő vonatkozó adatokat. Ez az időszak minden évben egy évvel nő addig, míg a vonatkozó adatok öt évet fel nem ölelnek.
4. Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki a következők részletes meghatározása érdekében:
- a) az (1) bekezdésben említett gazdasági dekonjunktúra jellege, súlyossága és időtartama;
- b) azok a feltételek, amelyek alapján az illetékes hatóság engedélyezheti, hogy az intézmény két évet felölelő vonatkozó adatokat használjon abban az időszakban, amikor először alkalmazza az IRB-módszert.

Az EBA a szabályozástechnikai standardtervezeteket 2014. december 31-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkében megállapított eljárással összhangban történő elfogadására.

179. cikk

A garanciák és hitelderivatívák hatásának értékelésére vonatkozó követelmények a vállalatokkal, intézményekkel, központi kormányzatokkal és központi bankokkal szembeni kitettségekre, valamint lakossági kitettségekre saját LGD-becslések alkalmazásakor

1. Az elismert garantőrökre és garanciákra a következő követelmények vonatkoznak:
- a) az intézmények egyértelműen meghatározott kritériumokkal rendelkeznek a kockázattal súlyozott kitettségértékek kiszámítása során elismert garantőrök típusaira vonatkozóan;

- b) elismert garantőrök esetében ugyanazok a szabályok alkalmazandók, mint amelyeket a 167., 168. és 169. cikkben határoztak meg az ügyfelekre vonatkozóan;
 - c) a garanciát írásba kell foglalni, azt a garantőr nem mondhatja fel, addig kell hatályosnak lennie, amíg a kötelezettségvállalásnak teljes mértékben eleget nem tesznek (az összeg és a garancia futamidejének vonatkozásában), valamint jogilag érvényesíthetőnek kell lennie a garantőrrel szemben azon a joghatósági területen, ahol a garantőr olyan lefoglalható vagyontárgyakkal rendelkezik, amelyekre vonatkozóan az ítélet érvényesíthető. Az illetékes hatóságok engedélye mellett elismerhetőek olyan garanciák, amelyek bizonyos feltételek teljesülése esetén a garantőrt nem kötelezik teljesítésre. A besorolási kritériumok megfelelő módon kezelik a kockázatsökkentési hatás lehetséges romlását.
2. Az intézmény egyértelműen meghatározott kritériumokkal rendelkezik a kategóriák, halmazok vagy LGD-bebecslések módosításához, illetve a lakossági kitettségek és az elismert vásárolt követelések esetében a kitettségek kategóriákba vagy halmazokba történő besorolási folyamatára vonatkozóan ahhoz, hogy kimutassa a garanciák hatását a kockázattal súlyozott kitettségérték kiszámításában. Ezek a kritériumok megfelelnek a 167–169. cikkben meghatározott követelményeknek.
- A kritériumoknak valószerűnek és intuitívnak kell lenniük. A kritériumok kitérnek a garantőr képességét és szándékát a garancia teljesítésére, a garantőr általi kifizetések időzítését, a garantőr garancia szerinti teljesítése és az adós fizetőképessége közti korrelációs szintet, valamint az ügyfél számára fennmaradó reziduális kockázat mértékét.
3. A garanciákra vonatkozó, e cikkben meghatározott követelmények alkalmazandók az egy kibocsátóra szóló hitelderivatívákra is. A hitelderivatíva mögöttes kötelezettsége és a szóban forgó ügylet közötti eltéréssel, vagy egy hitelkockázati esemény bekövetkezésének megállapításához alkalmazott ügylettel kapcsolatban a 211. cikk (2) bekezdésében meghatározott követelményeket kell alkalmazni. A lakossági kitettségek és elismert vásárolt követelések esetében ezt a bekezdést kell alkalmazni a kitettségek kategóriákba vagy halmazokba sorolási folyamatára is.
- A kritériumok kitérnek a hitelderivatíva fizetési struktúrájára, és szigorú módon értékelik annak a megtérülések szintjére és időzítésére gyakorolt hatását. Az intézmény fontolóra veszi, hogy a reziduális kockázat egyéb formái milyen mértékig maradnak meg.
4. Az (1)–(3) bekezdésben szereplő követelmények nem alkalmazandók az intézmények, központi kormányzatok és központi bankok, valamint a 197. cikk (1) bekezdésének g) pontjában meghatározott követelményeknek megfelelő vállalatok által nyújtott garanciák esetében, ha az intézmény engedélyt kapott arra, hogy a 145. cikknek megfelelően az ilyen vállalati egységekkel szembeni kitettségeknél a sztenderd módszert alkalmazza.. Ebben az esetben a 4. fejezet követelményeit kell alkalmazni.
5. Lakossági garanciák esetében az (1)–(3) bekezdésben szereplő követelményeket kell alkalmazni a kitettségek kategóriákba és halmazokba sorolásánál, valamint a PD-érték becslésénél is.

6. Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki azon feltételek pontos meghatározásához, amelyek szerint az illetékes hatóságok engedélyezhetik a feltételes garanciák elismerését.

Az EBA a szabályozástechnikai standardtervezeteket 2014. december 31-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkében megállapított eljárással összhangban történő elfogadására.

180. cikk

Vásárolt követelésekre vonatkozó követelmények

1. A kategóriákba vagy halmazokba való besorolás kockázati paramétereinek számszerűsítésekor az intézmények biztosítják a (2)–(6) bekezdésben meghatározott feltételek teljesülését.
2. Az ügylet struktúrája biztosítja, hogy az intézmény minden előrelátható körülmény közepette megőrizze a követelésekből származó készpénzbevétel fölötti ellenőrzését és tényleges tulajdonjogát. Amennyiben az ügyfél közvetlenül az eladónak vagy az állománykezelőnek teljesít kifizetést, az intézmény rendszeresen ellenőrzi, hogy a kifizetéseket teljes egészében továbbítják-e, és hogy azok megfelelnek-e a szerződésben vállalt feltételeknek. Az intézmények rendelkeznek olyan eljárásokkal, amelyek biztosítják a követelések és készpénzbevételek tulajdonjogát olyan csődeljárásokkal és jogi igényekkel szemben, amelyek jelentősen hátráltathatják a hitelnyújtó számára a követelések értékesítését vagy átruházását, illetve a készpénzbevételek fölötti ellenőrzés megőrzését.
3. Az intézmény mind a vásárolt követelések minőségét, mind az eladó és állománykezelő pénzügyi helyzetét nyomon követi. A következők alkalmazandók:
 - a) az intézmény értékeli a vásárolt követelések, valamint az eladó, és az állománykezelő pénzügyi helyzete közötti korrelációt, és rendelkezik vészhelyzetek ellen védelmet nyújtó belső szabályzatokkal és eljárásokkal, beleértve az egyes eladók és állománykezelők belső kockázatminősítési besorolására szolgáló eljárásokat;
 - b) az intézmény egyértelmű és hatékony szabályzatokkal és eljárásokkal rendelkezik az eladó és az állománykezelő elismerhetőségének meghatározására. Az intézmény vagy megbízottja rendszeres, az eladókra és állománykezelőkre vonatkozó felülvizsgálatot végez annak érdekében, hogy ellenőrizze az eladó vagy állománykezelő jelentéseinek pontosságát, felderítse a csalásokat vagy működési problémákat, és ellenőrizze az eladó hitelezési szabályzatainak minőségét, illetve az állománykezelő követelés-beszedésre vonatkozó szabályzatait és eljárásait. A felülvizsgálatok eredményeit dokumentálni kell;
 - c) az intézmény értékeli a vásárolt követelés-halmazok jellemzőit, beleértve az előlegen felüli kifizetéseket; az eladó múltbeli elmaradásaival kapcsolatos információkat, a nem teljesítő hiteleket, a nem teljesítő hitelekre elszámolt értékvesztést, a fizetési feltételeket és a potenciális ellenszámlákat;

- d) az intézmény hatékony szabályzatokkal és eljárásokkal rendelkezik az egyes ügyfélkoncentrációk vásárolt követelés-halmazokon belüli és a halmazok közötti összegzett alapon történő nyomon követésére;
 - e) az intézmény gondoskodik arról, hogy az állománykezelőtől időben és megfelelően részletezve kapja meg a követelések elévüléséről és felhígulásáról szóló jelentéseket ahhoz, hogy biztosítani tudja az intézmény vásárolt követelésekre vonatkozó elismerhetőségi kritériumainak és előlegfizetési politikáinak való megfelelést, valamint ahhoz, hogy hatékony eszközt biztosítson az eladó értékesítési feltételeinek és felhígulás nyomon követésére és jóváhagyására.
4. Az intézmény rendelkezik olyan rendszerekkel és eljárásokkal, amelyek alkalmazásával az eladó pénzügyi helyzetében és a vásárolt követelések minőségében bekövetkező romlást már korai fázisban észlelni tudja, és a felmerülő problémákat proaktívan kezeli. Az intézmény egyértelmű és hatékony szabályzatokkal, eljárásokkal és információs rendszerekkel rendelkezik a szerződésszegések nyomon követéséhez, valamint egyértelmű és hatékony szabályzatokat és eljárásokat állapít meg jogi lépések kezdeményezésére, valamint a problémás vásárolt követelések kezelésére.
5. Az intézmény egyértelmű és hatékony szabályzatokkal és eljárásokkal rendelkezik a vásárolt követelések, hitelek és készpénz ellenőrzésére vonatkozóan. Az írásos belső szabályzatok meghatározzák elsősorban a követelésvásárlási program összes lényeges elemét, beleértve az előlegfizetési arányokat, elismert biztosítékokat, szükséges dokumentációt, koncentrációs határértékeket, valamint a készpénzbevételek kezelésének módját. Ezek az elemek megfelelő módon figyelembe veszik az összes vonatkozó és lényeges tényezőt, beleértve az eladó és állománykezelő pénzügyi helyzetét, a kockázatok koncentrációját és a vásárolt követelések minőségi trendjeit, az eladó ügyfélbázisát, valamint azokat a belső rendszereket, amelyek biztosítják, hogy kifizetés csak pontosan meghatározott biztosítékok és dokumentáció ellenében történjen.
6. Az intézmény hatékony belső folyamattal rendelkezik az összes belső szabályzatnak és eljárásnak való megfelelés értékelésére. Az eljárás magában foglalja az intézmény követelésvásárlási programja összes kritikus fázisának rendszeres ellenőrzését, a feladatok elkülönítésének vizsgálatát először az eladó és az állománykezelő értékelése, valamint az ügyfél értékelése között, másodszor az eladó és az állománykezelő értékelése között, valamint az eladó és állománykezelő helyi ellenőrzése és a "back office" műveletek értékelése között, különösen összpontosítva a képzettségre, tapasztalatra, a dolgozói létszámára és a támogató automatizálási rendszerekre.

3. ALSZAKASZ

BELSŐ BECSLÉSEK VALIDÁLÁSA

181. cikk

Belső becslések validálása

Az intézmények a következő feltételek alapján validálják belső becsléseiket:

- a) az intézmények megbízható rendszereket működtetnek a minősítési rendszerek és eljárások pontosságának és következetességének validálására, illetve az összes, releváns kockázati paraméter becslésére. A belső validálási folyamat lehetővé teszi az intézmény számára a belső minősítési és kockázatbecslési rendszerek teljesítményének következetes és értelmezhető módon történő értékelését;
- b) az intézmények rendszeresen összehasonlítják a tényleges nemteljesítési arányt a becsült PD-értékekkel minden kategória esetében, és amennyiben a tényleges nemteljesítési arányok az adott kategóriásávon kívül esnek, az intézmények különösen az eltérés okait elemzik. Az LGD-re és a hitel-egyenértékesítési tényezőkre vonatkozóan saját becsléseket használó intézmények ugyancsak elvégzik ezeknek a becsléseknek a hasonló elemzését. Az ilyen összehasonlítások a lehető leghosszabb időszakot felölelő múltbeli adatokat használják fel. Az intézmények dokumentálják az ilyen összehasonlításokhoz használt módszereket és adatokat. Az elemzést és a dokumentációt legalább évente egyszer frissíteni kell;
- c) az intézmények egyéb kvantitatív validálási eszközöket, valamint a releváns, külső adatforrásokkal szembeni összehasonlításokat is alkalmaznak. Az elemzésnek a portfóliónak megfelelő, rendszeresen frissített és jelentős megfigyelési időszakot átfogó adatokon kell alapulnia. Az intézmények minősítési rendszereik teljesítményére vonatkozó belső értékelésének a lehető leghosszabb időszakot kell felölelnie;
- d) a mennyiségi validálásra használt módszereknek és adatoknak időben következeteseknek kell lenniük. A becslési és validálási módszerek és adatok (mind az adatforrások, mind a felölelt időszakok) változásait dokumentálni kell;
- e) az intézmények megbízható belső előírásokat alkalmaznak az olyan helyzetekre, ahol a tényleges PD, LGD, hitel-egyenértékesítési tényező és – amennyiben az EL-értéket alkalmazzák – a teljes veszteség értéke és a becslések közti különbségek elég jelentőssé válnak ahhoz, hogy megkérdőjelezzék a becslések érvényességét. Ezek az előírások figyelembe veszik az üzleti ciklusokat és a nemteljesítési értékek hasonló szisztematikus változékonyságait. Amennyiben a tényleges értékek továbbra is magasabbak a várható értékeknél, az intézmények ennek megfelelően felfelé korrigálják a becsléseket, hogy azok a tényleges nemteljesítési és veszteségi értékeket tükrözzék.

4. ALSZAKASZ

RÉSZVÉNYKITETTSÉGEKRE VONATKOZÓ KÖVETELMÉNYEK A BELSŐ MODELL MÓDSZERE SZERINT

182. cikk

Szavatolótőke-követelmény és a kockázat számszerűsítése

Az intézmények az alábbi előírásokat teljesítik a szavatolótőke-követelmények kiszámításakor:

- a) a potenciális veszteség becslésének megbízhatónak kell lennie az intézmény adott befektetéseinek hosszú távú kockázati profilját befolyásoló kedvezőtlen piaci fejleményekkel szemben. A bevétel elosztásának megjelenítésére szolgáló adatok a leghosszabb olyan mintavételezési időszakot tükrözik, amelyre vonatkozóan olyan adatok állnak rendelkezésre,

amelyek alkalmasak az intézmény vonatkozó részvénykitettségei kockázatprofiljának bemutatására. A felhasznált adatoknak elégségeseknek kell lenniük ahhoz, hogy szigorú, statisztikailag megbízható és megalapozott veszteségbecslést nyújtsanak, amely nem kizárólag szubjektív vagy értékítéleten alapuló megfontolásokra támaszkodik. Az alkalmazott sokknak a potenciális veszteségek szigorú becslését kell eredményeznie egy releváns hosszú távú piaci vagy üzleti ciklusra vonatkozóan. Az intézmény a rendelkezésre álló adatok empirikus elemzését számos tényezőn alapuló korrekciókkal kombinálja ahhoz, hogy a modell alkalmazásával kielégítően valósághű és konzervatív eredményeket kapjon. A negyedéves veszteségek becslésére szolgáló kockázatiérték-(VaR) modellek megalkotásakor az intézmények negyedéves időszak adatait használhatják, illetve rövidebb időtartam alatt gyűjtött adatokat is használhatnak, ha azokat empirikus bizonyítékok és jól kidolgozott dokumentált eljárásokon és elemzésen alapuló, analitikailag megfelelő módszerrel a negyedéves adatokkal egyenértékűvé alakítják. Ez a módszer szigorú módon, időben következetesen alkalmazandó. Amennyiben csak korlátozott mértékben áll rendelkezésre vonatkozó adat, az intézmény megfelelő biztonsági különbözetet hagy;

- b) a használt modellek megfelelő módon ragadják meg a részvényhozamban megtestesülő összes lényeges kockázatot, beleértve mind az általános piaci kockázatot, mind pedig az intézmény részvényportfóliójának egyedi kockázati kitettségét. A belső modellek megfelelő magyarázatot adnak a múltbeli árváltozásokra, és megragadják mind a lehetséges koncentráció nagyságát, mind az összetételét érintő változásokat, és kedvezőtlen piaci környezetben is megbízhatóak. A becsléshez használt adatok által képviselt kockázati kitettségek körének szorosan megfeleltethetőnek vagy legalább összehasonlíthatónak kell lennie az intézmény részvénykitettségei esetében alkalmazottakkal;
- c) a belső modellnek megfelelőnek kell lennie az intézmény részvényportfóliója kockázati profiljához és komplexitásához. Amennyiben az intézmény jelentős olyan befektetésekkel rendelkezik, amelyek értéke erősen nem lineáris természetű, a belső modelleket úgy kell megtervezni, hogy azok megfelelően ragadják meg az ilyen jellegű eszközökhöz kapcsolódó kockázatokat;
- d) az egyes pozíciók közvetett hatásoknak, piaci mutatóknak és kockázati tényezőknek való megfeleltetésének érthetőnek, intuitívnek és koncepcionálisan megbízhatónak kell lennie;
- e) az intézmény empirikus elemzéssel bizonyítja kockázati tényezői megfelelőségét, ideértve azon képességüket, hogy fedezzék mind az általános, mind az egyedi kockázatokat;
- f) a részvénykitettségekből származó eredmény volatilitására vonatkozó becslések magukban foglalják a releváns és rendelkezésre álló adatokat, információt és módszereket. Függetlenül felülvizsgált belső adatokat vagy külső forrásokból – beleértve a közös adatokat is – származó adatokat kell felhasználni;
- g) alapos és átfogó jellegű stressztesztelési programot is létre kell hozni.

183. cikk
Kockázatkezelési folyamat és ellenőrzések

A szavatolótőke-követelmény megállapítása céljára szolgáló belső modellek kidolgozására és használatára vonatkozóan az intézmények meghatározzák azokat a szabályzatokat, eljárásokat és ellenőrzési módszereket, amelyek a modell és a modellezési folyamat integritását biztosítják. Ezek a szabályzatok, eljárások és ellenőrzési módszerek az alábbiakat foglalják magukban:

- a) a belső modell teljes integrációja az intézmény általános vezetői információs rendszerébe, valamint a nem kereskedési könyvekben szereplő részvényportfólió kezelésébe. A belső modelleket teljes egészében integrálni kell az intézmény kockázatkezelési infrastruktúrájába, ha azokat különösen az alábbiak során alkalmazzák: a részvényportfólió teljesítményének mérése és értékelése (beleértve a kockázattal korrigált teljesítményt is), a gazdasági tőkének a részvénykitettségekhez történő allokációja, valamint az általános tőkemegfelelőség és a befektetéskezelési folyamat értékelése;
- b) a belső modellezési eljárás minden elemének rendszeres és független felülvizsgálatát, beleértve a modellek módosításának jóváhagyását, az adatok modellekbe táplálását, valamint a modelleredmények felülvizsgálatát, például a kockázatszámítás közvetlen ellenőrzését biztosító, bevezetett vezetői rendszerek, eljárások és ellenőrző funkciók. Ezek a felülvizsgálatok értékelik a modell bemeneti adatainak és a kapott eredményeknek a pontosságát, teljességét és megfelelőségét, valamint az ismert gyengeségekkel kapcsolatos potenciális hibák határok közé szorítására, valamint a modell ismeretlen gyengeségeinek azonosítására összpontosítanak. Az ilyen jellegű felülvizsgálatokat elvégezheti belső, független részleg vagy független külső harmadik fél;
- c) a befektetési korlátok és a részvénykitettségek kockázati kitettségeinek felügyeletére szolgáló megfelelő rendszerek és eljárások;
- d) a modell megtervezéséért és alkalmazásáért felelős részlegeknek funkcionálisan függetlennek kell lenniük azoktól a részlegektől, amelyek az egyéni befektetések kezeléséért felelősek;
- e) a modellezési folyamat bármely eleméért felelős feleknek megfelelő képzettséggel kell rendelkezniük. A vezetőség elegendő szakképzett és kompetens erőforrást biztosít a modellezési funkcióhoz.

184. cikk
Validálás és dokumentáció

Az intézmények megbízható rendszerekkel rendelkeznek belső modelljeik és modellezési folyamataik pontosságának és következetességének validálásához. A belső modellek és modellezési folyamat, valamint a validálás minden lényeges elemét dokumentálni kell.

Az intézmények belső modelljeinek és modellezési folyamatainak validálása és dokumentálása során teljesülniük kell a következő feltételeknek:

- a) az intézmények a belső validálási folyamatot belső modelljeik és eljárásaik teljesítményének következetes és értelmezhető módon történő értékelésére használják;

- b) a mennyiségi validálásra felhasznált módszereknek és adatoknak időben következeteseknek kell lenniük. A módszerek és adatok (mind az adatforrások, mind a felölelt időszakok) becslési és validálási változásait dokumentálni kell;
- c) az intézmények rendszeresen összehasonlítják az aktuális részvényhozamokat (a realizált és nem realizált nyereség és veszteség alapján) a modellezett becslésekkel. Az ilyen összehasonlítások a lehető leghosszabb időszakot felölelő múltbeli adatokat használják fel. Az intézmények dokumentálják az ilyen összehasonlításokhoz használt módszereket és adatokat. Az elemzést és a dokumentációt legalább évente egyszer frissíteni kell;
- d) az intézmények egyéb kvantitatív validálási eszközöket, valamint külső adatforrásokkal való összehasonlítást alkalmaznak. Az elemzésnek a portfóliónak megfelelő, rendszeresen aktualizált és a releváns megfigyelési időszakot átfogó adatokon kell alapulnia. Az intézmények által a modelljeik teljesítményének mérésére alkalmazott belső minősítési rendszerek értékelésének a lehető leghosszabb időszakot kell felölelniük;
- e) az intézmények megbízható belső előírásokkal rendelkeznek azokra az esetekre vonatkozóan, amikor a tényleges részvényhozam összehasonlítása a modellbecslésekkel megkérdőjelezi maguknak a becsléseknek vagy a modelleknek az érvényességét. Ezek az előírások figyelembe veszik az üzleti ciklusokat, illetve a részvényhozammal kapcsolatos hasonló, szisztematikus változékonyságokat. Minden, belső modellekkel kapcsolatos, a modellek felülvizsgálata által eredményezett, módosítást dokumentálni kell, és azoknak meg kell felelniük az intézmény modellek felülvizsgálatára vonatkozó előírásainak;
- f) a belső modellt és modellezési folyamatot, beleértve a modellezésben részt vevő felek felelősségi körét, illetve a modell jóváhagyását és a modellek felülvizsgálatára vonatkozó folyamatot dokumentálni kell.

5. ALSZAKASZ

BELSŐ IRÁNYÍTÁS ÉS FELÜGYELET

185. cikk *Vállalatirányítás*

1. A minősítési és becslési eljárás minden lényeges szempontját az intézmény vezető testülete vagy annak egy kijelölt bizottsága, és a felső vezetés hagyja jóvá. E felek általánosságban ismerik az intézmény minősítési rendszereit, valamint részletesen ismerik a kapcsolódó vezetői jelentéseket.
2. A felső vezetés megfelel az alábbi követelményeknek:
 - a) értesíti a vezető testületet vagy annak kijelölt bizottságát az összes olyan lényeges változásról vagy a meghatározott szabályzatoktól való eltérésről, amelyek lényegesen befolyásolják az intézmény minősítési rendszereinek működését.
 - b) alaposan ismeri a minősítési rendszerek felépítését és működését;
 - c) folyamatosan biztosítja a minősítési rendszerek megfelelő működését;

A felső vezetést rendszeresen tájékoztatni kell az intézmény kockázatellenőrzési egységének teljesítményéről, a fejlesztésre szoruló területekről, valamint a korábban meghatározott hiányosságok felszámolására hozott erőfeszítések megvalósulásáról.

3. Az intézmény hitelkockázat-profilja belső minősítésen alapuló elemzésének az említett felek részére történő vezetői jelentéstétel lényeges részét kell képeznie. A jelentések tartalmazzák legalább az egyes kategóriák kockázatprofilját, a kategóriák közti váltást, a releváns paraméterek kategóriánkénti becslését, valamint a tényleges nemteljesítési rátának, és – amennyiben saját becsléseket használtak – a tényleges LGD-nek és a tényleges hitel-egyenértékesítési tényezőknek a stresszteszt eredményeivel történő összehasonlítását. A jelentéstétel gyakorisága az információ jelentőségétől és típusától, valamint a címzett beosztásától függ.
4. Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki az e cikkben meghatározott vezető testületre, annak kijelölt bizottságára és a felső vezetésre vonatkozó követelmények részletes meghatározásához.

Az EBH a szabályozástechnikai standardtervezeteket 2014. december 31-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkében megállapított eljárással összhangban történő elfogadására.

186. cikk *A hitelkockázat ellenőrzése*

1. A hitelkockázat-ellenőrzési egységnek függetlennek kell lennie a kitettségek kezdeményezéséért és a meglévők megújításáért felelős személyi és vezetői funkcióktól, és közvetlenül a felső vezetésnek tartozik beszámolóval. Ez az egység felelős a minősítési rendszerek kialakításáért vagy kiválasztásáért, végrehajtásáért, felügyeletéért és azok teljesítményéért. Az egységnek rendszeresen kell a minősítési rendszerek eredményeivel kapcsolatos jelentéseket készíteni és elemezni.
2. A hitelkockázat-ellenőrzési egység(ek) hatáskörei az alábbiakat foglalják magukban:
 - a) a kategóriák és halmazok tesztelése és monitoringja;
 - b) az intézmény minősítési rendszereiről szóló összefoglaló jelentések készítése és elemzése;
 - c) eljárások végrehajtása annak ellenőrzésére, hogy a kategória- és halmaz-meghatározásokat következetesen alkalmazzák-e a különböző szervezeti egységekben és földrajzi területeken;
 - d) a minősítési eljárással kapcsolatos módosítások felülvizsgálata és dokumentálása, a változtatás indoklását is beleértve;

- e) a minősítési kritériumok felülvizsgálata annak érdekében, hogy felmérjék, azok továbbra is előrejelzik-e a kockázatot. A minősítési rendszerek, kritériumok és az egyes minősítési paraméterek változását dokumentálni és archiválni kell;
 - f) aktív részvétel a minősítési eljárásban alkalmazott modellek kialakításában vagy kiválasztásában, azok végrehajtásában és validálásában;
 - g) a minősítési eljárásban alkalmazott modellek felvigyázása és felügyelete;
 - h) a minősítési eljárásban alkalmazott modellek folyamatos felülvizsgálata és módosítása.
3. A 175. cikk (2) és (3) bekezdése szerinti közös adatokat alkalmazó intézmények a következő feladatokat szervezhetik ki:
- a) a kategóriák és halmazok tesztelésére és felülvizsgálatára vonatkozó információk létrehozása;
 - b) az intézmény minősítési rendszereivel kapcsolatos összefoglaló jelentések készítése és elemzése;
 - c) a minősítési kritériumok felülvizsgálatára vonatkozó információk létrehozása annak értékelésére, hogy azok továbbra is előrejelzik-e a kockázatot;
 - d) a minősítési eljárásban, kritériumokban vagy egyéni minősítési paraméterekben bekövetkező változások dokumentálása;
 - e) a minősítési eljárásban használt modellek folyamatos felülvizsgálatára és módosítására vonatkozó információk létrehozása.
4. A (3) bekezdést alkalmazó intézmények biztosítják, hogy az illetékes hatóságok minden, a követelményeknek való megfelelés vizsgálatához szükséges, harmadik féltől származó vonatkozó információhoz hozzáférjenek, valamint, hogy az illetékes hatóságok olyan mértékben végezhesenek helyszíni vizsgálatokat, mint ahogy azt az intézményen belül tennék.

187. cikk
Belső ellenőrzés

A belső ellenőrzési vagy más hasonló független ellenőrző egységek legalább évente egyszer felülvizsgálják az intézmény minősítési rendszereit és működését, beleértve a hitelezési funkció működését, valamint a PD-, LGD-, EL-értékek, és a hitel-egyenértékesítési tényezők becslését is. A felülvizsgálat kiterjed az alkalmazandó követelmények teljesítésére is.

4. fejezet

Hitelkockázat-mérséklés

1. SZAKASZ

FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK ÉS ÁLTALÁNOS KÖVETELMÉNYEK

188. cikk

Fogalommeghatározások

E fejezet alkalmazásában a következő fogalommeghatározások alkalmazandók:

- (1) „hitelt nyújtó intézmény” az az intézmény, amely a kérdéses kitettséggel rendelkezik;
- (2) „fedezett kölcsönügylet” olyan ügylet, amely olyan biztosítékkal fedezett kitettséget eredményez, amely nem tartalmaz az intézményt legalább napi felár-felszámítási joggal felruházó rendelkezést;
- (3) A „tőkepiac-vezérelt ügylet” olyan ügylet, amely olyan biztosítékkal fedezett kitettséget eredményez, amely az intézményt legalább napi felár-felszámítási joggal felruházó rendelkezését tartalmaz.
- (4) „mögöttes kollektív befektetési forma” olyan kollektív befektetési forma, amelynek részvényeibe vagy befektetési jegyeibe egy másik kollektív befektetési vállalkozás befektetett.

189. cikk

A hitelkockázat-mérséklési módszerek hatásának elismerésére vonatkozó elvek

1. Az a kitettség, amelyre nézve az intézmény hitelkockázat-mérséklést kap, nem eredményezhet a kockázattal súlyozott kitettségérték vagy a várható veszteségérték tekintetében magasabb értéket, mint az egyébként azonos kitettség, amelyre nézve nem történt hitelkockázat-mérséklés.
2. Amennyiben a kockázattal súlyozott kitettségérték már figyelembe veszi a hitelkockázattal szembeni fedezetet értelemszerűen a 2. vagy a 3. fejezet szerint, az intézmények nem veszik figyelembe ezt a hitelfedezetet az e fejezet szerinti számításaikban.
3. Ha a 2. és a 3. szakaszban előírt rendelkezések teljesülnek, az intézmények módosíthatják a kockázattal súlyozott kitettségértékek sztenderd módszer szerinti számítását, valamint a kockázattal súlyozott kitettségértékek és a várható veszteség értékének az IRB-módszer szerinti számítását a 4., 5. és 6. szakasznak megfelelően.
4. Az intézmények a repóügylet, illetve értékpapírok vagy áruk kölcsönadására vagy kölcsönvételére vonatkozó ügylet alapján vásárolt, kölcsönzött vagy kapott készpénzt, értékpapírokat vagy árukat biztosítékként kezelik.

5. Amennyiben a kockázattal súlyozott kitettségértéket a sztenderd módszer alapján kiszámító intézmény egyetlen kitettséget több különböző hitelkockázat-mérséklési módszerrel fedez, az alábbiak mindegyikét meg kell tennie:
 - a) a kitettséget további részekre osztja az egyes hitelkockázat-mérséklési eszközök szerint;
 - b) az a) pont szerinti egyes részekre külön kiszámítja a kockázattal súlyozott kitettségértéket a 2. fejezet és e fejezet rendelkezéseinek megfelelően.
6. Amennyiben a kockázattal súlyozott kitettségértéket a sztenderd módszer alapján kiszámító intézmény egy kitettséget egyetlen fedezetnyújtó által biztosított hitelfedezettel fedez és ennek a hitelfedezetnek eltérő a lejárata, az alábbiak mindegyikét meg kell tennie:
 - (a) a kitettséget további részekre osztja az egyes hitelkockázat-mérséklési eszközök szerint;
 - (b) az a) pont szerinti egyes részekre külön kiszámítja a kockázattal súlyozott kitettségértéket a 2. fejezet és e fejezet rendelkezéseinek megfelelően.

190. cikk

A hitelkockázat-mérséklési módszerek elismerhetőségét irányító elvek

1. A hitelkockázati fedezet biztosítására a hitelt nyújtó intézmény által használt módszer a hitelt nyújtó intézmény által foganatosított intézkedésekkel és lépésekkel, valamint az általa végrehajtott eljárásokkal és iránymutatásokkal együtt valamennyi érintett tagállamban jogi hatállyal bír és érvényesíthető hitelkockázat-fedezeti szabályozást eredményez.
2. A hitelt nyújtó intézmény a hitelkockázat-fedezeti szabályozás hatékonyságának biztosítására és a kapcsolódó kockázatok kezelésére megfelelő lépéseket tesz.
3. Az előre rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet esetén a biztosítékként használt eszközök csak akkor minősülnek hitelkockázat-mérséklési célokra elismertnek, ha az alábbi feltételek mindegyikét teljesítik:
 - a) szerepelnek (értelemszerűen) a 193–196. cikkben felsorolt elismerhető eszközök között;
 - b) eléggé likvidek és értékük az idők során eléggé stabil ahhoz, hogy a kockázattal súlyozott kitettségértékek kiszámítására használt módszerre és az engedélyezhető elismerés mértékére tekintettel megfelelő bizonyosságot biztosítsanak az elért hitelkockázati fedezetet illetően.
4. Az előre rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet esetén a hitelt nyújtó intézménynek jogában áll megfelelő időben értékesítenie vagy megtartania a fedezetet biztosító eszközöket az adós, vagy adott esetben a biztosíték kezelőjének nemteljesítése, fizetéseképtelensége vagy csődje vagy az ügyleti dokumentációkban ismertetett egyéb hitelesemény esetén. A biztosítékként használt eszközök értéke és az ügyfél hitelminősítése között nem lehet aránytalanul magas a korreláció foka.
5. Előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet esetén a fedezetnyújtó csak akkor minősül elismertnek, ha az alábbi feltételek mindegyike teljesül:

- a) a fedezetnyújtó szerepel az elismert fedezetnyújtók 2. szakaszban meghatározott jegyzékében;
 - b) a fedezetnyújtó kellően megbízható;
 - c) a hitelkockázattal szembeni védelmet biztosító megállapodás teljesíti a (6) bekezdésben meghatározott kritériumokat.
6. Előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet esetén a hitelkockázattal szembeni védelmet biztosító megállapodás csak akkor minősül elismertnek, ha az alábbi feltételek mindegyike teljesül:
- (a) szerepelnek (értelemszerűen) a 197–199. cikkben felsorolt, elismerhető fedezeti megállapodások között;
 - (b) a releváns joghatóságokban jogi hatálya van és végrehajtható, így a kockázattal súlyozott kitettségértékek kiszámítására használt módszerre és az engedélyezhető elismerés mértékére tekintettel megfelelő bizonyosságot biztosít az elért hitelkockázat fedezetet illetően.
7. A hitelkockázati fedezet megfelel a 3. szakaszban meghatározott követelményeknek.
8. Az intézménynek bizonyítani kell az illetékes hatóságok számára, hogy megfelelő kockázatkezelési folyamatokkal rendelkezik azon kockázatok ellenőrzésére, amelyek az intézmény tekintetében a hitelkockázat-mérséklés alkalmazásának eredményeképpen felmerülhetnek.
9. Függetlenül attól, hogy a hitelkockázat-mérséklés meglétét figyelembe vették-e a kockázattal súlyozott kitettségérték és a vonatkozó várható veszteség értékének kiszámítása során, az intézmények továbbra is végrehajtják az alapul szolgáló kitettségek teljes hitelminősítését, és bizonyítaniuk kell az illetékes hatóságok számára, hogy e követelménynek eleget tettek. Repóügyletek vagy értékpapírok vagy áruk kölcsönadására vagy kölcsönvételére vonatkozó ügyletek esetében az alapul szolgáló kitettség – kizárólag e bekezdés alkalmazásában – a kitettség nettó összege.
10. Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki a következők részletes meghatározása érdekében:
- a) mi minősül kellően likvid eszköznek és mikor tekinthetők az eszközértékek kellően stabilnak a (3) bekezdés alkalmazásában;
 - b) a biztosítékként használt eszközök értéke és az adós hitelminősítése közötti korreláció milyen foka minősül aránytalanul magasnak a (4) bekezdés alkalmazásában;
 - c) mikor tekinthető a fedezetnyújtó kellően megbízhatónak az (5) bekezdés b) pontjának alkalmazásában.

Az EBH az említett szabályozástechnikai standardok tervezetét 2013. december 31-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkében megállapított eljárással összhangban történő elfogadására.

2. SZAKASZ

A HITELKOCKÁZAT-MÉRSÉKLÉS ELISMERHETŐ FORMÁI

1. ALSZAKASZ

ELŐRE RENDELKEZÉSRE BOCSÁTOTT HITELFEDEZET

191. cikk

Mérlegen belüli nettósítás

Az intézmény az ügyfeivel szemben fennálló követeléseinek mérlegen belüli nettósítását felhasználhatja elismert hitelkockázat-mérséklésként.

A 192. cikk sérelme nélkül az elismerhetőség az intézmény és ügyfelei közötti kölcsönös készpénzegyenlegekre korlátozódik. Az intézmény a kockázatokkal súlyozott kitettséértéket és, szükség szerint, a várható veszteség összegét csak az általa nyújtott kölcsönök és nála elhelyezett betétek esetében módosíthatja, ha azok mérlegen belüli nettósítási megállapodás hatálya alá tartoznak.

192. cikk

Repóügyletekre vagy értékpapírok vagy áruk kölcsönadására vagy kölcsönvételére vonatkozó ügyletekre vagy egyéb tőkepiac-vezérelt ügyletekre kiterjedő szabványosított nettósítási megállapodások

A 218. cikk szerinti pénzügyi biztosítékok átfogó módszerét alkalmazó intézmények figyelembe vehetik a visszavásárlási ügyleteket érintő kétoldalú nettósítási szerződések, az értékpapírok vagy áruk kölcsönadására vagy kölcsönvételére vonatkozó ügyletek, vagy a partnerrel kötött tőkepiac-vezérelt ügyletek hatásait. A 293. cikk sérelme nélkül a felhasznált biztosíték és az ilyen megállapodás vagy ügylet keretében kölcsönzött értékpapírok vagy áruk megfelelnek a 193. és 194. cikkben a biztosítékokra meghatározott elismerhetőségi követelményeknek.

193. cikk

A biztosítékok megközelítésektől és módszerektől független elismerhetősége

1. Az intézmények a következő tételeket bármely megközelítéstől és módszertől függetlenül elismert biztosítékként használhatják:
 - a) a hitelnyújtó intézménynél található készpénzbetét, vagy betétjellegű okirat;
 - b) központi kormányzatok vagy központi bankok által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok, amelyek egy, a 2. fejezet alkalmazásában elismert külső hitelminősítő intézmény vagy exporthitel-ügynökség által készített olyan hitelminősítéssel rendelkeznek, amelyet az EBH legalább a 4. hitelminőségi

besorolásnak megfelelőként határozott meg a központi kormányzatokkal vagy központi bankokkal szembeni kitettségek kockázati súlyozásának 2. fejezetben meghatározott szabályai szerint;

- c) intézmények által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok, amelyek egy elismert külső hitelminősítő intézmény által adott hitelminősítéssel rendelkeznek, amelyet az EBH legalább a 3. hitelminőségi besorolásnak megfelelőként határozott meg az intézményekkel szembeni kitettségek kockázati súlyozásának 2. fejezetben meghatározott szabályai szerint;
- d) egyéb jogalanyok által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok, amelyek egy elismert külső hitelminősítő intézmény által készített hitelminősítéssel rendelkeznek, amelyet az EBH legalább a 3. hitelminőségi besorolásnak megfelelőként határozott meg az intézményekkel szembeni kitettségek kockázati súlyozásának 2. fejezetben meghatározott szabályai szerint;
- e) elismert külső hitelminősítő intézmény által készített hitelminősítéssel rendelkező, rövid lejáratú hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok, amelyek hitelminősítését az EBH legalább a 3. hitelminőségi besorolásnak megfelelőként határozott meg a rövid távú kitettségek kockázati súlyozásának 2. fejezetben meghatározott szabályai szerint;
- f) részvények vagy átváltoztatható kötvények, amelyek tőzsdei indexben szerepelnek;
- g) arany;
- h) értékpapírosítási pozíciók, amelyek nem újra-értékpapírosítási pozíciók és amelyek elismert külső hitelminősítő intézmény által készített hitelminősítéssel rendelkeznek, amelyet az EBH legalább a 3. hitelminőségi besorolásnak megfelelőként határozott meg az értékpapírosítási pozíciók kockázati súlyozásának az 5. fejezet 3. szakaszának 3. alszakaszában meghatározott szabályok szerint.

2. Az (1) bekezdés b) pontjának alkalmazásában a „központi kormányzatok vagy központi bankok által kibocsátott hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok” az alábbiak mindegyikét magukban foglalják:

- a) regionális kormányzatok vagy helyi hatóságok által kibocsátott hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok, amelyeket a 110. cikk (2) bekezdése szerint azzal a központi kormányzattal szembeni kitettségként kell kezelni, amelynek joghatósága alá a kibocsátó tartozik;
- b) közszektorbeli intézmény által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok, amelyeket a 111. cikk (4) bekezdése értelmében központi kormányzattal szembeni kitettségként kezelnek;
- c) multilaterális fejlesztési bankok által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok, amelyekre vonatkozóan a 112. cikk (2) bekezdése szerint 0 % kockázati súlyt alkalmaznak;
- d) olyan nemzetközi szervezetek által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok, amelyekre vonatkozóan a 113. cikk szerint 0 % kockázati súlyt kell alkalmazni.

3. Az (1) bekezdés c) pontjának alkalmazásában az „intézmények által kibocsátott hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok” az alábbiak mindegyikét magukban foglalják:
- a) regionális kormányzatok vagy helyi hatóságok által kibocsátott hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok, kivéve azokat a kitettségeket, amelyeket a 110. cikk szerint azon központi kormányzatokkal szembeni kitettségeként kezelnek, amelynek joghatósága alá tartoznak;
 - b) közszektorbeli intézmények által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok, amelyekkel szembeni kitettséget a 111. cikk (1) és (2) bekezdése szerint kezelnek;
 - c) multilaterális fejlesztési bankok által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok, kivéve azokat, amelyekre vonatkozóan 0 % kockázati súlyt alkalmaznak a 112. cikk (2) bekezdése szerint;
4. Az intézmény elismert biztosítékként használhat más intézmény által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírokat, amelyek nem rendelkeznek elismert külső hitelminősítő intézmény általi hitelminősítéssel, amennyiben a hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok eleget tesznek az alábbi kritériumok mindegyikének:
- a) elismert tőzsdén jegyzik őket;
 - b) magasabb rangú tartozásnak minősülnek;
 - c) a kibocsátó intézmény összes többi, megegyező szenioritású, elismert külső hitelminősítő intézmény általi hitelminősítéssel rendelkező kibocsátása olyan minősítéssel rendelkezik, amelyet az EBH legalább a 3. hitelminőségi besorolásnak megfelelőként határozott meg az intézményekkel szembeni kitettségek vagy a rövid távú kitettségek kockázati súlyozásának 2. fejezetben meghatározott szabályai szerint;
 - d) a hitelnyújtó intézmény nem rendelkezik olyan információval, amely azt sugallná, hogy a kibocsátás a c) pontban meghatározottnál alacsonyabb hitelminősítést indokolna;
 - e) az eszköz piaci likviditása elégséges e célokra.
5. Az intézmények használhatják kollektív befektetési formák befektetési jegyeit vagy részvényeit elismerhető biztosítékként, ha az alábbi feltételek mindegyike teljesül:
- a) a befektetési jegyek vagy részvények nyilvános napi árjegyzéssel rendelkeznek;
 - b) a kollektív befektetési forma az (1) és (2) bekezdés szerint elismerhető eszközökbe történő befektetésekre korlátozódik.

Ha egy kollektív befektetési forma másik kollektív befektetési forma részvényeibe vagy befektetési jegyeibe fektet be, az első albekezdés a) és b) pontjában meghatározott feltételek ugyanúgy alkalmazandók valamennyi ilyen mögöttes kollektív befektetési formára.

Származtatott eszközök kollektív befektetési formák általi használata a megengedett befektetések fedezetére nem gátolja meg a kollektív befektetési formák részvényeinek vagy befektetési jegyeinek biztosítékként való elismerését.

6. Az (5) bekezdés alkalmazásában, amennyiben a kollektív befektetési forma vagy bármely mögöttes kollektív befektetési forma nem korlátozódik az (1) és (4) bekezdés szerint elismerhető eszközökbe történő befektetésekre, az intézmények használhatják az említett kollektív befektetési forma részvényeit vagy befektetési jegyeit biztosítékként az adott kollektív befektetési forma elismert eszközeinek értékével megegyező összegben annak feltételezésével, hogy a kollektív befektetési forma vagy annak bármely mögöttes kollektív befektetési formája a meghatalmazása által megengedett maximális mértékig nem elismert eszközökbe fektetett.

Ha a nem elismert eszközök tulajdonlásból eredő kötelezettségek vagy függő kötelezettségek miatt negatív értékkel rendelkezhetnek az intézmények megteszik az alábbiak mindegyikét:

- a) kiszámítják a nem elismert eszközök teljes értékét;
 - b) ha az a) pontban kiszámított összeg negatív, kivonják ezt az összeget az elismert eszközök teljes értékéből.
7. Az (1) bekezdés b)–e) pontjának értelmében, amennyiben egy értékpapír kettő, elismert külső hitelminősítő intézmények által készített hitelminősítéssel rendelkezik, az intézmények a kevésbé kedvező minősítést alkalmazzák. Abban az esetben, ha egy értékpapír több mint két különböző, elismert külső hitelminősítő intézmények által készített hitelminősítéssel rendelkezik, az intézmények a két legkedvezőbb hitelminősítést alkalmazzák. Ha a két legkedvezőbb minősítés eltér egymástól, akkor az intézmények a kettő közül a kedvezőtlenebbet alkalmazzák.
8. Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki az (1) bekezdés f) pontjában, a 194. cikk (1) bekezdésének a) pontjában, a 219. cikk (1) és (4) bekezdésében, valamint a 293. cikk (2) bekezdésének e) pontjában említett fő index megállapítására vonatkozó feltételek meghatározása céljából.

Az EÉPH az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket 2013. december 31-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkében megállapított eljárással összhangban történő elfogadására.

9. Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki a kollektív befektetési formák azon befektetési jegyei vagy részvényei összegének kiszámítására vonatkozó módszertan meghatározásához, amelyeket az intézmények a (6) bekezdésnek és a 194. cikk (2) bekezdésének megfelelően biztosítékként használhatnak.

Az EBH az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket 2013. december 31-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkében megállapított eljárással összhangban történő elfogadására.

10. Az EÉPH végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki a következők részletes meghatározása érdekében:
- a) a (8) bekezdésben említett feltételeknek megfelelően meghatározott fő indexek;
 - b) a (4) bekezdés a) pontjában és a 194. cikk (1) bekezdésében, a 219. cikk (1) és (4) bekezdésében, a 293. cikk (2) bekezdésének e) pontjában, a 389. cikk (2) bekezdésének k) pontjában, a 404. cikk (3) bekezdésének d) pontjában, a 415. cikk (1) bekezdésének c) pontjában és a 3. rész IV. mellékletének 17. pontjában említett elismert tőzsdék.

Az EÉPH az említett végrehajtás-technikai standardtervezeteket 2014. december 31-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 15. cikkében megállapított eljárással összhangban történő elfogadására.

194. cikk

Biztosítékok további elismerhetősége a pénzügyi biztosítékok átfogó módszere szerint

1. A 193. cikkben meghatározott biztosítékokon kívül, amennyiben egy intézmény a pénzügyi biztosítékok 218. cikk szerinti átfogó módszerét alkalmazza, az említett intézmény használhatja a következő tételeket elismert biztosítékként:
- a) részvények vagy átváltoztatható kötvények, amelyek nem szerepelnek főbb tőzsdei indexben, de kereskedésük elismert tőzsdén folyik;
 - b) kollektív befektetési formák befektetési jegyei vagy részvényei, ha azok megfelelnek az alábbi feltételek mindegyikének:
 - i. nyilvános napi árjegyzéssel rendelkeznek;
 - ii. a kollektív befektetési forma a 193. cikk (1) és (2) bekezdése szerint elismerhető eszközökbe, illetve e bekezdés a) pontjában felsorolt tételekbe történő befektetésekre korlátozódik.

Abban az esetben, ha a kollektív befektetési forma egy másik kollektív befektetési forma befektetési jegyeibe vagy részvényeibe fektet be, az e bekezdés a) és b) pontjában meghatározott feltételek ugyanúgy vonatkoznak ezekre a mögöttes kollektív befektetési formákra.

Származtatott eszközök kollektív befektetési formák általi használata a megengedett befektetések fedezetére nem gátolja meg a kollektív befektetési formák részvényeinek biztosítékként való elismerését.

2. Ha a kollektív befektetési forma vagy valamely mögöttes kollektív befektetési forma nem korlátozódik a 193. cikk cikk (1) és (2) bekezdése szerint elismerhető eszközökbe és az (19 bekezdés a) pontjában említett tételekbe, az intézmények az említett kollektív befektetési forma befektetési jegyeit vagy részvényeit az említett kollektív befektetési forma elismert

eszközei értékével egyenlő összegig biztosítékként elismerhetik annak feltételezésével, hogy a kollektív befektetési forma a meghatalmazása által megengedett maximális mértékig nem elismert eszközökbe fektetett.

Ha a nem elismert eszközök tulajdonlásból eredő kötelezettségek vagy függő kötelezettségek miatt negatív értékkel rendelkezhetnek, az intézmények megteszik az alábbiak mindegyikét:

- a) kiszámítják a nem elismert eszközök teljes értékét;
- b) ha az a) pontban kiszámított összeg negatív, kivonják ezt az összeget az elismert eszközök teljes értékéből.

195. cikk

Biztosítékok további elismerhetősége az IRB-módszer szerint

1. A 193. és 194. cikkben meghatározott biztosítékok mellett azok az intézmények, amelyek a kockázattal súlyozott kitettségmentéket és a várható veszteségmentéket az IRB-módszer szerint számítják ki, a következőket is használhatják biztosítékként:
 - a) ingatlantulajdon biztosíték a (2)–(6) bekezdéssel összhangban;
 - b) követelések a (7) bekezdéssel összhangban;
 - c) egyéb dologi biztosíték a (8) és a (10) bekezdéssel összhangban;
 - d) lízing a (9) bekezdéssel összhangban.
2. Ha a 119. cikk (2) bekezdése másként nem rendelkezik, az intézmények használhatják elismert biztosítékként azt a lakóingatlant, amelyben annak tulajdonosa vagy magánbefektetési társaság esetén hasznélvezője lakik vagy lakni fog, vagy amelyet a tulajdonos kiad vagy ki fog adni, valamint a kereskedelmi ingatlanokat, úgymint irodákat és egyéb kereskedelmi helyiségeket, ha az alábbi feltételek mindegyike teljesül:
 - a) az ingatlan értéke nem függ lényegesen az ügyfél hitelminősítésétől. Az intézmények az ilyen függés lényegességének meghatározásából kizárhatják az olyan helyzeteket, amelyekben kizárólag makrogazdasági tényezők befolyásolják az ingatlan értékét és az ügyfél teljesítőképességét;
 - b) az ügyfél kockázata nem függ lényegesen az alapul szolgáló ingatlan vagy projekt teljesítőképességétől, hanem az ügyfél más forrásokból történő adósság-visszafizetési képességétől, és ennek következtében a hitel visszafizetése önmagában lényegesen nem függ semmilyen, biztosítékként alapul szolgáló ingatlan által generált pénzáramlástól.
3. Az intézmények elismert fedezetként kezelhetik a finn lakásépítési társaságokról szóló 1991. évi törvény vagy későbbi hasonló jogszabály szerint működő finn lakásépítő társaságok részvényeivel fedezett kitettségeket olyan lakóingatlannal kapcsolatban, amelyben a tulajdonos lakik, lakni fog vagy bérbe ad vagy bérbe fog adni, feltéve, ha a (2) bekezdésben említett feltételek teljesülnek.

4. Az intézmények elismert fedezetként kezelhetik a finn lakásépítési társaságokról szóló 1991. évi törvény vagy későbbi hasonló jogszabály szerint működő finn lakásépítő társaságok részvényeivel fedezett kitettségeket olyan kereskedelmi ingatlannal kapcsolatban, feltéve, hogy a (2) bekezdésben meghatározott feltételek teljesülnek.
 5. Az intézmények eltérhetnek a (2) bekezdés b) pontjától valamely tagállamban elhelyezkedő lakóingatlanra bejegyzett jelzáloggal fedezett kitettségek esetében, amennyiben az adott tagállam illetékes hatósága arra utaló bizonyítékot tett közzé, hogy az adott területen fejlett és hosszú múltra visszatekintő lakóingatlan-piac létezik, a következő határértékeket meg nem haladó veszteségrátákkal:
 - (a) az adott évben a piaci érték 80 %-áig vagy a jelzáloghitelezési érték 80 %-áig lakóingatlannal biztosított hitelezésből fakadó veszteségek – kivéve ha a 119. cikk (2) bekezdése másképp rendelkezik – nem haladják meg a lakóingatlannal fedezett fennálló hitelek 0,3 %-át;
 - (b) az adott évben a lakóingatlannal biztosított hitelezésből fakadó összesített veszteség nem haladja meg a lakóingatlannal fedezett fennálló hitelek 0,5 %-át.
 6. Az intézmények eltérhetnek a (2) bekezdés b) pontjától valamely tagállamban elhelyezkedő kereskedelmi ingatlanra bejegyzett jelzáloggal fedezett kitettségek esetében, amennyiben az adott tagállam illetékes hatósága arra utaló bizonyítékot tett közzé, hogy az adott területen a kereskedelmi ingatlanok piaca fejlett, és hosszú múltra tekint vissza, olyan veszteségrátákkal, amelyek megfelelnek az alábbi feltételek mindegyikének:
 - a) az adott évben a piaci érték 50 %-áig vagy a jelzálog-hitelezési érték 60 %-áig kereskedelmi ingatlannal biztosított hitelezésből fakadó veszteségek nem haladják meg a kereskedelmi ingatlannal fedezett fennálló hitelek 0,3 %-át;
 - b) az adott évben a kereskedelmi ingatlannal biztosított hitelezésből fakadó összesített veszteség nem haladja meg a kereskedelmi ingatlannal fedezett fennálló hitelek 0,5 %-át.
- Ha egy adott évben az első albekezdés a) és b) pontjában meghatározott feltételek egyike sem teljesül, az intézmények az említett albekezdésben leírt elbánást nem alkalmazzák addig, amíg mindkét feltétel nem teljesül egy következő évben.
7. Az intézmények fedezetként ismerhetik el a legfeljebb egy év eredeti lejáratú kereskedelmi ügylethez vagy ügyletekhez kapcsolódó követeléseket. Nem ismerhetők el fedezetként az értékpapírosításhoz, nem befolyásoló részesedéshez vagy hitelderivatívákhoz vagy kapcsolt felek által birtokolt összegekhez kapcsolódó követelések.
 8. Az illetékes hatóságok engedélyezik az intézményeknek a (2)–(6) bekezdésben említett típusoktól eltérő dologi tételek biztosítékként való elismerését, ha az alábbi feltételek mindegyike teljesül:
 - a) léteznek – rendszeres ügyletekkel bizonyított – likvid piacok a biztosítékok gyors és gazdaságilag hatékony értékesítésére; Az intézmények rendszeresen, illetve akkor, ha az adatok szerint a piacokon lényeges változások következtek be, végrehajtják ennek a feltételnek az értékelését.

- b) jól meghatározott, nyilvánosan hozzáférhető piaci árak állnak rendelkezésre a biztosítékokra vonatkozóan. Az intézmények jól meghatározottnak tekinthetik a piaci árakat, ha megbízható információforrásokból származnak, például nyilvános indexekből és tükrözik a szokásos feltételek mellett zajló ügyletek árait. Az intézmények nyilvánosan hozzáférhetőnek tekinthetik a piaci árakat abban az esetben, ha azokat közzétették, könnyen hozzáférhetők és indokolatlan adminisztratív vagy pénzügyi terhek nélkül rendszeresen megszerezhetők.
- c) az intézmények elemzik a piaci árakat, a biztosíték érvényesítéséhez szükséges időt és költséget és a biztosítékból származó bevételt;
- d) az intézmények bizonyítják, hogy a biztosítékból származó bevétel az adott típusú biztosíték teljes értékesítésének több mint 10 %-a esetében nem kevesebb a biztosíték értékének 70 %-ánál. A piaci árak lényeges ingadozása esetén az intézmények az illetékes hatóságok számára kielégítően bizonyítják, hogy a biztosítékokat kellően konzervatív módon értékelik.

Az intézmények dokumentálják az első albekezdés a)–d) pontjában és a 205. cikkben meghatározott feltételek teljesítését.

A (10) bekezdésben említett végrehajtás-technikai standardok hatálybalépése után az illetékes hatóságok engedélyezik az intézményeknek, hogy csak az említett standardokban foglalt egyéb dologi biztosítéktípusokat használják.

- 9. A 225. cikk (2) bekezdésére is figyelemmel, amennyiben teljesülnek a 206. cikkben meghatározott követelmények, az olyan ügyletekből származó kitettségeket, ahol az intézmény ad lízingbe ingatlant harmadik félnek, ugyanúgy lehet kezelni, mint az adott típusú lízingelt ingatlannal fedezett hiteleket.
- 10. Az EBH végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki azon dologi biztosítéktípusok meghatározására, amelyekre vonatkozóan a (8) bekezdés a) és b) pontjában említett feltételek teljesülnek, az említett pontokban megállapított kritériumok alapján.

Az EBH az említett végrehajtás-technikai standardtervezetet 2014. december 31-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkében megállapított eljárással összhangban történő elfogadására.

196. cikk

Egyéb, előre rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet

Az intézmények elismert biztosítékként használhatják a következő egyéb, előre rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezetet:

- a) harmadik fél intézménynél nem letétkezelői megállapodás révén, a hitelnyújtó intézmény zálogjogával terhelt elhelyezett készpénzbetét vagy betétjellegű okiratok;

- b) életbiztosítási kötvények, amelyek kedvezményezettje a hitelnyújtó intézmény;
- c) harmadik fél intézmény által kibocsátott értékpapírok, amelyeket felszólításra az illető intézmény visszavásárol.

2. ALSZAKASZ

ELŐRE NEM RENDELKEZÉSRE BOCSÁTOTT HITELFEDEZET

197. cikk

Fedezetnyújtók elismerhetősége az összes módszer esetében

1. Az intézmények a következő feleket alkalmazhatják előre nem rendelkezésre bocsátott, elismert fedezet nyújtójának:
 - a) központi kormányzatok és központi bankok;
 - b) regionális kormányzatok vagy helyi hatóságok;
 - c) multilaterális fejlesztési bankok;
 - d) nemzetközi szervezetek, amelyekkel szembeni kitettségekre vonatkozóan a 112. cikk szerint 0 %-os kockázati súly alkalmazandó;
 - e) közzszektorbeli intézmények, amelyekkel szembeni követelések kezelése a 111. cikkel összhangban történik;
 - f) intézmények;
 - g) egyéb vállalatok, beleértve az anyavállalatokat, leányvállalatokat és az intézmény kapcsolt vállalati részlegeit, ha az alábbi feltételek egyike teljesül:
 - i. az említett egyéb vállalati egység elismert külső hitelminősítő intézmény által készített hitelminősítéssel rendelkezik, amelyet az EBH legalább a 2. hitelminőségi besorolásnak megfelelőként határozott meg az intézményekkel szembeni kitettségek kockázati súlyozásának 2. fejezetben meghatározott szabályai szerint;
 - ii. a kockázattal súlyozott kitettségértéket és a várható veszteség értékét az IRB-módszer szerint kiszámító intézmények esetében, az említett egyéb vállalati egység nem rendelkezik elismert külső hitelminősítő intézmény általi hitelminősítéssel és belső minősítésük szerint olyan nemteljesítési valószínűséggel rendelkezik, amely a külső hitelminősítő intézmények által kiadott azon hitelminősítéssel egyenértékű, amelyet az EBH a 2. vagy annál magasabb hitelminőségi besorolásnak megfelelőként határoztak meg a vállalatokkal szembeni kitettségek kockázati súlyozásának 2. fejezetben meghatározott szabályai szerint.

2. Ha az intézmény a kockázattal súlyozott kitettségértéket és a várható veszteségértéket az IRB-módszer szerint számítja ki, egy garantőr akkor ismerhető el előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet nyújtójaként, ha azt a 3. fejezet 6. szakaszának rendelkezéseivel összhangban az intézmény belső minősítéssel látja el.

Az intézmények előre rendelkezésre nem bocsátott elismert fedezet nyújtójaként kezelhetnek más pénzügyi intézményeket, amelyeket az intézmények engedélyezéséért és felügyeletéért felelős illetékes hatóságok engedélyeznek és felügyelnek, amennyiben rájuk nézve az intézményekre vonatkozó felügyeleti követelményekkel egyenértékű prudenciális követelmények vonatkoznak.

Az illetékes hatóságok közzéteszik és frissítik az előre rendelkezésre nem bocsátott fedezet említett egyéb elismert nyújtóinak jegyzékét vagy az ilyen előre rendelkezésre nem bocsátott fedezet egyéb elismert nyújtójának azonosítására vonatkozó iránymutató kritériumokat, az alkalmazandó prudenciális követelmények leírásával együtt és ezeket a jegyzékeket megosztják más illetékes hatóságokkal a [kiadóhivatal által beillesztendő] irányelv 112. cikkének megfelelően..

198. cikk

Az IRB 6. cikk (4) bekezdésében meghatározott elbánásra jogosult, hitelkockázati fedezetet nyújtók elismerhetősége az IRB-módszer szerint

Az intézmény előre rendelkezésre nem bocsátott fedezet elismert nyújtójaként kezelhet intézményeket, biztosítókat és viszontbiztosítókat, valamint exporthitel-ügynökségeket, amelyek jogosultak lesznek a 148. cikk (4) bekezdésében meghatározott elbánásra, ha megfelelnek a következő feltételek mindegyikének:

- a) megfelelő szakértelemmel rendelkeznek előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet nyújtása terén;
- b) az ezen rendeletben megállapított előírásokkal egyenértékű szabályozás vonatkozik rájuk, vagy a hitelfedezet biztosításának idején elismert külső hitelminősítő általi hitelminősítésen estek át, amelyről az EBH úgy határozott, hogy a hitelminőségi besorolások legalább 3. szintjének kell megfeleltetni a vállalatokkal szembeni kitettségek kockázati súlyainak kiszámítására vonatkozó, a 2. fejezetben meghatározott szabályoknak megfelelően;
- c) a hitelfedezet nyújtása idején vagy bármely azt követő időszakban olyan belső minősítéssel rendelkeztek, amelynek PD-je legfeljebb a 2. hitelminőségi besorolás PD-értékével egyezik meg a vállalatokkal szembeni kitettségek kockázati súlyainak kiszámítására vonatkozó, a 2. fejezetben meghatározott szabályoknak megfelelően;
- d) olyan belső minősítéssel rendelkeznek, amelynek PD-je a 3. vagy annál magasabb hitelminőségi besorolás PD-értékével egyezik meg a vállalatokkal szembeni kitettségek kockázati súlyainak kiszámítására vonatkozó, a 2. fejezetben meghatározott szabályoknak megfelelően.

E cikk alkalmazásában az exporthitel-ügynökségek által nyújtott hitelkockázati fedezet nem részesülhet központi kormányzati viszontgaranciában.

3. ALSZAKASZ HITELDERIVATÍVÁK TÍPUSAI

199. cikk

Hitelderivatívák elismerhetősége

1. Az intézmények elismert hitelfedezetként kezelhetik a következő típusú hitelderivatívákat és az ilyen, vagy gazdasági szempontból gyakorlatilag hasonló hitelderivatívákból álló eszközöket:
 - a) hitel-nemteljesítési csereügyletek,
 - b) teljes hozam-csereügyletek;
 - c) hitelkockázati eseményhez kapcsolt értékpapírok, készpénzes finanszírozásuk mértékéig.

Nem tekinthető elismertnek a hitelkockázati fedezet, amennyiben egy intézmény teljes hozam-csereügylet révén vásárol hitelkockázati fedezetet, és a csereügylet során kapott nettó kifizetést nettó bevételként tartja nyilván, de nem tartja nyilván az ezt ellentételező értékmorlást a fedezett eszköz értékében (a valós érték csökkentésével vagy az értékelési tartalékok növelésével).

2. Amennyiben az intézmény hitelderivatíva felhasználásával belső fedezeti ügyletet hajt végre annak érdekében, hogy a hitelkockázati fedezetet e fejezet alkalmazásában elismerjék, a kereskedési könyvbe áthárított hitelkockázatot harmadik félre vagy felekre kell továbbhárítani.

Amennyiben a belső fedezeti ügyletre az első albekezdésnek megfelelően került sor és teljesülnek a 2. alszakaszban meghatározott követelmények, az intézmények a kockázattal súlyozott kitettségérték és a várható veszteségérték kiszámításához az előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezetre vonatkozóan a 4–6. szakaszban meghatározott szabályokat alkalmazzák.

3. SZAKASZ KÖVETELMÉNYEK

1. ALSZAKASZ

ELŐRE RENDELKEZÉSRE BOCSÁTOTT HITELFEDEZET

200. cikk

Mérlegen belüli nettósítási megállapodásokra vonatkozó követelmények (kivéve a repóügyletekre, értékpapírok vagy áruk kölcsönadására vagy kölcsönvételére vonatkozó ügyletekre vagy egyéb tőkepiac-vezérelt ügyletekre kiterjedő szabványosított nettósítási megállapodásokat)

A nem repóügyletekre, értékpapírok vagy áruk kölcsönadására vagy kölcsönvételére vonatkozó ügyletekre vagy egyéb tőkepiac-vezérelt ügyletekre kiterjedő szabványosított nettósítási megállapodások akkor minősülnek hitelkockázat-mérséklési célokra elismertnek, ha az alábbi feltételek mindegyikét teljesítik:

- a) az említett megállapodások valamennyi irányadó joghatóság előtt hatályosak és érvényesíthetők akkor is, ha az ügyfél fizetéseképtelenné válik, vagy vele szemben csődeljárást kezdeményeznek;
- b) az intézmények képesek bármikor meghatározni az említett megállapodások tárgyát képező eszközöket és forrásokat;
- c) az intézmények folyamatosan nyomon követik és ellenőrzik a hitelkockázati fedezet felmondásához kapcsolódó kockázatokat;
- d) az intézmények nettó alapon és folyamatosan nyomon követik és ellenőrzik a vonatkozó kitettségeket.

201. cikk

A repóügyletekre, értékpapírok vagy áruk kölcsönadására vagy kölcsönvételére vonatkozó ügyletekre vagy egyéb tőkepiac-vezérelt ügyletekre kiterjedő szabványosított nettósítási megállapodásokra vonatkozó követelmények

A repóügyletekre, értékpapírok vagy áruk kölcsönadására vagy kölcsönvételére vonatkozó ügyletekre vagy egyéb tőkepiac-vezérelt ügyletekre kiterjedő szabványosított nettósítási megállapodások akkor minősülnek hitelkockázat-mérséklési célokra elismertnek, ha az említett megállapodások keretében nyújtott fedezet megfelel a 202. cikk (1) bekezdésében említett követelmények mindegyikének és ha az alábbi feltételek mindegyike teljesül:

- a) valamennyi irányadó joghatóság előtt hatályosak és érvényesíthetők akkor is, ha az ügyfél fizetéseképtelenné válik, vagy vele szemben csődeljárást kezdeményeznek;
- b) biztosítják a teljesítő félnek az összes, e megállapodással kapcsolatos ügylet időben történő felmondásának vagy lezárásának jogát nemteljesítés esetén, beleértve az ügyfél fizetéseképtelenségét vagy csődeljárás alá vonásának esetét is;
- c) lehetővé teszik a nyereség és veszteség nettósítását a megállapodás hatálya alá tartozó ügyletek lezárását követően, hogy ezáltal a felek közti tartozást egyetlen nettó összeg fejezze ki.

202. cikk

Pénzügyi biztosítékokra vonatkozó követelmények

1. A pénzügyi biztosíték és az arany bármely megközelítéstől és módszertől függetlenül elismerhető biztosítéknak minősül, ha a (2)–(4) bekezdésben meghatározott követelmények mindegyike teljesül.

2. Az ügyfél hitelminősítése és a biztosíték értéke között nem állhat fenn lényeges, pozitív korreláció.

Az ügyfél vagy egy kapcsolt vállalkozás által kibocsátott értékpapírok nem ismerhetők el biztosítékként. Ettől függetlenül, az ügyfél által kibocsátott fedezett kötvények, amelyek a 124. cikk hatálya alá tartoznak, elismert fedezetnek minősülnek, ha repóügyletek biztosítékaként kerültek bejegyzésre, amennyiben teljesítik az első albekezdés rendelkezéseit.

3. Az intézmények megfelelnek az összes szerződésbe foglalt és jogszabályban meghatározott előírásnak, valamint megtesznek minden szükséges lépést annak érdekében, hogy a biztosítéki megállapodás érvényesíthető legyen az irányadó joghatóság előtt.

Az intézmények megfelelő jogi felülvizsgálattal bizonyosodnak meg a biztosítéki megállapodás érvényesíthetőségéről valamennyi irányadó joghatóság előtt. Az érvényesíthetőség folyamatos biztosítása érdekében az intézmények szükség szerint ismételt lefolytatják a felülvizsgálatot.

4. Az intézmények teljesítik az alábbi működési követelményeket:

- a) megfelelően dokumentálják a biztosítéki megállapodást, valamint egyértelmű és megbízható eljárással rendelkeznek a biztosítékok időben történő értékesítéséhez;
- b) megbízható eljárásokat és folyamatokat alkalmaznak a biztosítékok alkalmazásából származó kockázatok ellenőrzésére – beleértve a meghíúsult vagy alacsonyabb értékű hitelkockázati fedezetet, értékelési kockázatok, a hitelkockázati fedezet felmondásából származó kockázatok, valamint a koncentrációs kockázatot, amely a biztosíték alkalmazása és az intézmény általános kockázati profilja közti kölcsönhatásából ered;
- c) dokumentált szabályzatokkal és eljárásokkal rendelkeznek az elfogadott biztosítéktípusokkal és -összegekkel kapcsolatban;
- d) kiszámítják a biztosíték piaci értékét, és az értékelést meg kell ismételniük legalább hathavonta egyszer, valamint valahányszor, amikor az intézmény úgy véli, hogy a biztosíték piaci értéke jelentősen csökkent;
- e) amennyiben a biztosítékkal egy harmadik fél rendelkezik, az intézmények megfelelő lépéseket tesznek annak biztosítására, hogy a harmadik fél a biztosítékot elkülönítse saját eszközeitől;
- f) gondoskodnak megfelelő erőforrások biztosításáról az OTC-derivatívákra és értékpapír-finanszírozást végző felekre vonatkozó fedezeti megállapodások megfelelő működéséhez, ami az intézmény letéti lehívásainak megfelelő időzítésén és pontosságán, illetve az intézmény által a partnerek letétlehívásaira adott válaszok időszerűségén keresztül mérhető.
- g) a biztosítékkezelésre vonatkozó szabályokkal rendelkeznek az alábbiak nyomán követésére és jelentésére:
 - i. a fedezeti megállapodások révén keletkező kockázati kitettségek;

- ii. a biztosítékok egyes eszköztípusaihoz kapcsolódó koncentrációs kockázat;
 - iii. a biztosítékok újrafelhasználása, többek között a partnertől kapott biztosíték újrafelhasználásából eredő esetleges likviditási hiányokat;
 - iv. a partner számára adott biztosíték visszavásárlási joga.
5. Az (1)–(4) bekezdésben meghatározott követelményeket kiegészítve, a pénzügyi biztosítékoknak a pénzügyi biztosítékok egyszerű módszere alapján történő elismeréséhez a hitelkockázati fedezet futamidejének legalább a kitettség hátralevő futamidejével megegyezőnek kell lennie.

203. cikk

Ingatlantulajdon-fedezetre vonatkozó követelmények

1. Az ingatlantulajdon csak akkor minősül elismert biztosítéknak, ha a (2)–(5) bekezdésben meghatározott követelmények mindegyike teljesül
2. A jogbiztonság tekintetében a következő feltételeknek kell eleget tenni:
 - a) jelzálog vagy kézi zálogjog érvényesíthető minden irányadó joghatóság előtt a hitelszerződés megkötésének időpontjában, és a jelzálogot vagy kézi zálogjogot megfelelő módon és időrendben kell nyilvántartani;
 - b) az összes, az elzálogosításhoz szükséges követelmény teljesül;
 - c) a fedezeti megállapodás és az ezt alátámasztó jogi folyamat lehetővé teszi az intézmény számára, hogy ésszerű időn belül hozzájuthasson a fedezeti értékhez.
3. Az ingatlanérték és az ingatlanértékelés nyomon követése tekintetében a következő feltételeket kell teljesíteni:
 - a) az intézmények az ingatlan értékét rendszeresen, a kereskedelmi ingatlanoknál legalább évente egyszer, lakóingatlanoknál pedig minden harmadik évben felülvizsgálják. Az intézmények gyakoribb felülvizsgálatot hajtanak végre, ha az ingatlanpiacra ható tényezők jelentősen változnak;
 - b) az ingatlanértékelés felülvizsgálatára akkor kerül sor, ha az intézménynek információja van arról, hogy az ingatlan értéke az átlagos piaci árhoz viszonyítva jelentősen csökkenhetett és a felülvizsgálatot olyan értékbecslő végzi el, aki rendelkezik a becslés elvégzéséhez szükséges szakképzettséggel, képességgel és tapasztalattal, és független a hitelezési döntéssel kapcsolatos folyamatától. A 3 000 000 EUR-t vagy az intézmény szavatolótőkéjének 5 %-át meghaladó értékű kölcsönök esetén az ingatlanértékelést független értékbecslőnek legalább háromévente felül kell vizsgálnia.

Az intézmények használhatnak statisztikai módszereket az ingatlanok értékének nyomon követésére, valamint az újraértékelendő ingatlanok meghatározására.

4. Az intézmény egyértelműen dokumentálja az általa elfogadott lakó- és kereskedelmi ingatlan típusait, valamint az intézmény hitelpolitikáját e vonatkozásban.
5. Az intézmények eljárásokkal rendelkeznek annak nyomon követésére, hogy a fedezetként felhasznált ingatlan káresemények ellen megfelelően biztosított-e.

204. cikk

Követelésekre vonatkozó követelmények

1. A követelések elismerhető biztosítéknak minősülnek, ha a (2) és a (3) bekezdésben meghatározott követelmények mindegyike teljesül
2. A jogbiztonság tekintetében a következő feltételeknek kell eleget tenni:
 - a) a hitelnyújtó intézmény számára nyújtandó biztosítékra vonatkozó jogi mechanizmusnak megbízhatónak és hatékornynak kell lennie, valamint biztosítania kell, hogy az intézmény egyértelmű jogokkal rendelkezzen a bevétellel kapcsolatban;
 - b) az intézmények minden szükséges lépést megtesznek a biztosítéki jog érvényesíthetőségére vonatkozó helyi követelmények teljesítése érdekében. a hitelnyújtó intézménynek elsőbbségi követelése van a biztosítékra vonatkozóan, bár ezek a követelések tartozhatnak kedvezőbb hitelezői követelések hatálya alá jogszabályi rendelkezések szerint;
 - c) az intézmények megfelelő jogi felülvizsgálattal bizonyosodnak meg a biztosítéki megállapodás érvényesíthetőségéről valamennyi irányadó joghatóság előtt;
 - d) az intézmények megfelelően dokumentálják biztosítéki megállapodásaikat, valamint egyértelmű és megbízható eljárással rendelkeznek a biztosítékok időben történő beszédése érdekében;
 - e) az intézmények eljárásokkal rendelkeznek annak biztosításához, hogy bármely, a hitelfelvevő nemteljesítésének megállapításához és a biztosítékok időben történő beszédéséhez szükséges jogi feltétel teljesüljön;
 - f) amennyiben a hitelfelvevőnek pénzügyi nehézségei vannak vagy nemteljesítés következik be, az intézmény rendelkezik azzal a joggal, hogy az adósok előzetes beleegyezése nélkül eladja vagy másik félre ruházza a követeléseket.
3. A kockázatkezelés tekintetében a következő feltételeknek kell eleget tenni:
 - a) az intézmény megbízható folyamattal rendelkezik a követelésekhez társított hitelkockázat megállapítására. Az említett folyamat magában foglalja a hitelfelvevő üzleti és ágazati elemzését, illetve azt, hogy milyen típusú ügyfelek a hitelfelvevő üzleti partnerei. Amennyiben az intézmény a hitelfelvevő által az ügyfelekre nézve megállapított hitelkockázatra támaszkodik, az intézmény felülvizsgálja a hitelfelvevő hitelezési gyakorlatát, hogy megállapítsa megbízhatóságát és hitelességét;

- b) a kitettség értéke és a követelések értéke közti különbséget az összes vonatkozó tényezőt tükrözi, beleértve a beszédési költséget, az egyes ügyfelek által hitelezői jogokkal (pl. feltételhez kötött engedményezés, zálogjogok) megterhelt követelések halmazán belüli koncentrációt, valamint az intézmény összes olyan kitettségein belüli potenciális koncentrációs kockázatot, amelyeket az intézmény általános módszerei már nem szabályoznak. Az intézmény folyamatos, a követeléseknek megfelelő nyomonkövetési folyamatot tart fenn. Ezen kívül rendszeresen felülvizsgálja a hitelszerződések, a környezeti korlátozások és más jogszabályi előírások által támasztott követelmények teljesítését is;
- c) a hitelfelvevő által hitelezői jogokkal terhelt követeléseknek diverzifikáltaknak kell lenniük, valamint azok szükségtelenül nem kapcsolódhatnak az adott hitelfelvevőhöz. Amennyiben lényeges pozitív korreláció áll fenn, akkor az intézmények az ehhez kapcsolódó kockázatokat figyelembe veszik a teljes biztosítékhalmazhoz tartozó fedezet meghatározásánál;
- d) az intézmények nem használnak elismert hitelfedezetként a hitelfelvevőhöz kapcsolódóktól származó (beleértve a leányvállalatokat és alkalmazottakat is) követeléseket;
- e) az intézmények dokumentált követelésbehajtási folyamattal rendelkeznek fizetési nehézségek esetére. Az intézmények akkor is rendelkeznek a beszédéshez szükséges eszközökkel, ha általában hitelfelvevőikre hagyatkoznak a beszédés tekintetében.

205. cikk

Egyéb dologi biztosítékokra vonatkozó követelmények

Ingatlantulajdon-fedezeten kívüli dologi biztosítékok az IRB-módszer szerinti elismerhető biztosítéknak minősülnek, ha a következő követelmények mindegyike teljesül:

- a) a dologi biztosíték nyújtását biztosító biztosítéki megállapodásnak valamennyi irányadó joghatóság előtt hatályosnak és érvényesíthetőnek kell lennie, és lehetővé kell tennie, hogy az intézmény a biztosíték értékét rövid időn belüli realizálja;
- b) a 204. cikk (2) bekezdésének b) pontjában említett megengedett elsőbbségi követelések kizárólagos kivételével csak a biztosítékkal szembeni első ranghelyű zálogjogok vagy biztosítéki jogok minősülnek elismerhetőnek és az intézménynek elsőbbséget kell élveznie a biztosítékból származó bevételek vonatkozásában az összes hitelnyújtóval szemben;
- c) az intézmények rendszeresen, legalább évente egyszer felülvizsgálják az ingatlan értékét. Az intézmények gyakoribb felülvizsgálatot hajtanak végre, ha az ingatlanpiacra ható tényezők jelentősen változnak;
- d) a kölcsönszerződés tartalmazza a biztosítékok részletes leírását, valamint az újraértékelés módjának és gyakoriságának részletes meghatározását;
- e) az intézmények az ellenőrzésre rendelkezésre bocsátott belső hitelezési szabályzataikban és eljárásaikban egyértelműen dokumentálják az általuk elfogadott dologi biztosítékok típusait,

valamint az egyes biztosítéktípusoknak a kitettség összegéhez viszonyított, megfelelő összegére vonatkozó szabályaikat és gyakorlataikat;

- f) az intézmények ügyletstruktúrára vonatkozó hitelezési szabályzatai kiterjednek a kitettség összegéhez viszonyított megfelelő biztosíték-követelményekre, a biztosítékok könnyű értékesíthetőségére, az ár vagy piaci érték meghatározásának objektív módjára, az említett érték könnyű megállapítására (beleértve a szakmai elbírálást vagy értékelést), valamint a biztosíték értékének volatilitására vagy a volatilitás okára vonatkozóan;
- g) mind az első értékelés, mind az újraértékelés teljes mértékben figyelembe veszi a biztosítékok értékvesztését vagy avulását. A trendekre vagy adott időszakra érzékeny biztosítékok értékelése és újraértékelése során különös figyelmet kell fordítani az idő múlásának hatására;
- h) az intézmények rendelkeznek az ingatlan fizikai ellenőrzésének jogával. Az intézmények szabályzatokkal és eljárásokkal is rendelkeznek a fizikai ellenőrzési jog gyakorlására vonatkozóan;
- i) a fedezetként felhasznált biztosítéknak káresemények ellen megfelelően biztosítottnak kell lennie és az intézmények eljárásokkal rendelkeznek annak nyomon követésére.

206. cikk

A lízingkitettségek fedezetként történő kezelésére vonatkozó követelmények

Az intézmények akkor kezelik a lízingügyletekből származó kitettségeket a lízingelt ingatlantípussal fedezetként, ha az alábbi feltételek mindegyike teljesül:

- a) a lízingelt ingatlantípussal történő fedezet elismeréséhez szükséges, értelemszerűen a 203. vagy a 205. cikkben meghatározott feltételek teljesülnek;
- b) a lízingbe adó megbízható kockázatkezelést alkalmaz a lízingbe adott eszköz felhasználási módjára, korára és tervezett élettartamára vonatkozóan, beleértve a fedezet értékének megfelelő ellenőrzését is;
- c) a lízingbe adó tulajdonjoggal rendelkezik az eszköz felett és tulajdonosi jogait időben tudja gyakorolni;
- d) amennyiben az LGD-érték kiszámításakor még nem állapították meg, a még nem törlesztett összeg értéke és a fedezet piaci értéke közötti különbség nem lehet olyan nagy, hogy meghaladja a lízingelt eszközökhöz kapcsolódó hitelkockázat-mérséklés értékét.

207. cikk

Az egyéb, előre rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezetre vonatkozó követelmények

1. Harmadik fél intézménynél elhelyezett készpénzbetét vagy betétjellegű okiratok akkor kezelhetők a 227. cikk (19. bekezdésének megfelelően, ha az alábbi feltételek mindegyike teljesül:

- a) a hitelfelvevőnek egy harmadik fél intézménnyel szembeni követelését nyíltan zálogjoggal terhelik vagy a hitelnyújtó intézményre ruházzák, és ez a terhelés vagy engedményezés valamennyi irányadó joghatóság előtt hatályos és érvényesíthető;
 - b) a harmadik fél intézményt értesítik a zálogjogról vagy átruházásról;
 - c) az értesítés következtében a harmadik fél intézmény a kifizetéseket kizárólag a hitelnyújtó intézmény vagy a kölcsönt nyújtó intézmény engedélyével más felek számára képes teljesíteni;
 - d) a zálogjog vagy átruházás feltétlen és visszavonhatatlan.
2. Az olyan életbiztosítási kötvények, amelyeknek a kedvezményezettje a hitelnyújtó intézmény, abban az esetben ismerhetők el fedezetként, ha valamennyi alábbi feltétel teljesül:
- a) az életbiztosítási kötvényt a hitelnyújtó intézmény javára nyíltan elzálogosították vagy átruházták;
 - b) az életbiztosítást nyújtó vállalatot értesítik az elzálogosításról vagy az átruházásról, és az ennek következtében csak a hitelnyújtó intézmény beleegyezésével fizetheti ki a megállapodás szerint kifizetendő összegeket;
 - c) a hitelnyújtó intézmény rendelkezik azzal a joggal, hogy a hitelfelvevő nemteljesítése esetén a kötvényt felmondhatja és a visszavásárlási értéket megkapja;
 - d) a hitelnyújtó intézményt tájékoztatják a kötvénytulajdonos kötvénnyel kapcsolatos bármely nemfizetéséről;
 - e) a hitelkockázati fedezet a kölcsön teljes futamidejére biztosított. Amennyiben ez nem lehetséges, mert a biztosítási viszony már a hitelviszony vége előtt lejár, akkor az intézmény biztosítja, hogy a biztosítási szerződésből származó összeg a hitelszerződés lejáratí idejének végéig fedezetként szolgáljon az intézmény számára;
 - f) a zálogjog vagy átruházás valamennyi, a hitelszerződés megkötésekor irányadó joghatóság előtt hatályos és érvényesíthető;
 - g) a visszavásárlási értéket az életbiztosítást nyújtó vállalat határozza meg és nem csökkenthető;
 - h) a visszavásárlási értéket az életbiztosítást nyújtó vállalatnak kérésre időben ki kell fizetnie;
 - i) a visszavásárlási értéket nem lehet az intézmény engedélye nélkül kérni;
 - j) az életbiztosítást nyújtó vállalat a 2009/138/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv hatálya alá tartozik, vagy az Unióban alkalmazott felügyeleti és szabályozási rendelkezésekkel legalább egyenértékű rendelkezéseket alkalmazó harmadik ország illetékes hatóságának felügyelete alá tartozik.

2. ALSZAKASZ

ELŐRE NEM RENDELKEZÉSRE BOCSÁTOTT HITELKOCKÁZATI FEDEZET ÉS HITELKOCKÁZATI ESEMÉNYHEZ KAPCSOLT ÉRTÉKPAPÍROK

208. cikk

A garanciákra és hitelderivatívákra egyaránt vonatkozó követelmények

1. A 209. cikk (1) bekezdésére is figyelemmel, a garanciából vagy hitelderivatívából származó hitelkockázati fedezet akkor minősül előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezetnek, ha az alábbi feltételek mindegyike teljesül:
 - a) a hitelkockázati fedezet közvetlen;
 - b) a hitelkockázati fedezet mértéke világosan meghatározott;
 - c) a hitelkockázati fedezetre vonatkozó szerződés nem tartalmaz olyan záradékot, amelynek betartása a kölcsönt nyújtó közvetlen ellenőrzésén kívül esik, és amely:
 - i. lehetővé tenné a fedezetnyújtó számára, hogy a fedezetet egyoldalúan felmondja;
 - ii. növelné a fedezet tényleges költségeit a fedezett kitettség hitelminőségének romlása révén;
 - iii. megakadályozhatná, hogy a fedezetnyújtót jogilag kötelezzék az időben történő fizetésre abban az esetben, ha az eredeti ügyfél nem tesz eleget fizetési kötelezettségeinek; vagy ha a lízingszerződés lejár a garantált maradványérték 129. cikk (7) bekezdése és 162. cikk (4) bekezdése szerinti elismerése céljából;
 - iv. megengedhetné a hitelkockázati fedezet futamidejének a fedezetnyújtó általi csökkentését;
 - d) a hitelkockázati fedezet hatályos és érvényesíthető a hitelszerződés megkötésekor irányadó valamennyi joghatóság előtt.
2. Az intézmény bizonyítja az illetékes hatóság számára, hogy rendelkezik az intézmény garanciák és hitelderivatívák alkalmazásából eredő potenciális kockázat-koncentrációját kezelő rendszerekkel. Az intézménynek képesnek kell lennie az illetékes hatóság számára kielégítően bizonyítani a hitelderivatívák és garanciák alkalmazásának stratégiája és az átfogó kockázati profil kezelése közötti kölcsönhatásokat.
3. Az intézmények megfelelnek az összes szerződésbe foglalt és jogszabályban meghatározott előírásnak, valamint megtesznek minden szükséges lépést annak érdekében, hogy az előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet érvényesíthető legyen az irányadó joghatóság előtt.

Az intézmények megfelelő jogi felülvizsgálattal bizonyosodnak meg az előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet érvényesíthetőségéről valamennyi irányadó

joghatóság előtt. Az érvényesíthetőség folyamatos biztosítása érdekében az intézmények szükség szerint ismételt lefolytatják a felülvizsgálatot.

209. cikk

Állami és egyéb közszektorbeli viszontgaranciák

1. Az intézmények a (2) bekezdésben felsorolt szervezeti egységek által nyújtott garanciával fedezettként kezelhetik a (2) bekezdésben felsorolt kitettségeket, ha az alábbi feltételek mindegyike teljesül:
 - a) a viszontgarancia a követelés összes hitelkockázati elemét fedezi;
 - b) mind az eredeti garancia, mind pedig a viszontgarancia eleget tesz a garanciára vonatkozóan a 208. cikkben és a 210. cikk (1) bekezdésében meghatározott előírásoknak, kivéve a viszontgarancia közvetlen jellegét előíró rendelkezést;
 - c) a fedezet megbízható és a múltbeli adatok nem utalnak arra, hogy a viszontgarancia fedezetértéke kisebb, mint a szóban forgó jogalany által nyújtott közvetlen garancia.
2. Az (1) bekezdésben meghatározott kezelés azokra a garantált kitettségekre alkalmazandó, amelyek az alábbi szervezeti egységek valamelyike által nyújtott viszontgaranciával fedezettek:
 - a) központi kormányzatok vagy központi bankok;
 - b) regionális kormányzat vagy helyi hatóság;
 - c) közszektorbeli intézmény, amellyel szembeni követelés a 111. cikk (4) bekezdése szerint a központi kormányzattal szembeni követelésnek minősül;
 - d) multilaterális fejlesztési bank vagy nemzetközi szervezet, amelyre vonatkozóan a 2. fejezet alapján 0 %-os kockázati súlyt alkalmaznak;
 - e) közszektorbeli intézmény, amellyel szembeni követelések kezelése a 111. cikk (1) és (2) bekezdésével összhangban történik.
3. Az intézmények az (1) bekezdésben meghatározott módon kezelhetik a (2) bekezdésben foglalt felsorolásban nem szereplő jogalany által viszontgarantált kitettséget is, amennyiben a kitettség viszontgaranciáját valamely, a felsorolásban szereplő intézmény közvetlenül biztosítja és az (1) bekezdésben felsorolt feltételek teljesülnek.

210. cikk

Garanciákra vonatkozó további követelmények

1. A garanciák akkor minősülnek előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezetnek, ha a 208. cikkben megállapított feltételek mindegyike, valamint az összes alábbi feltétel teljesül:

- a) a partner elismert nemteljesítése vagy fizetési mulasztása után a hitelnyújtó intézménynek jogában áll a garanciát vállaltól a fedezet alapját képező követelés szerinti összeget időben követelni és a garanciát vállaló általi kifizetés nem tartozhat olyan rendelkezés hatálya alá, miszerint a hitelnyújtó intézménynek először az ügyféltől kell az összeget behajtania;

lakóingatlan jelzáloghitelére fedezetet nyújtó előre nem rendelkezésre bocsátott hitelfedezet esetén a 208. cikk (1) bekezdése c) pontjának iii. alpontjában és az első albekezdésben előírt követelményeket elég 24 hónapos időszakon belül teljesíteni;

- b) a garancia a garantőr általi, egyértelműen dokumentált kötelezettségvállalás;
- c) az alábbi feltételek egyike teljesül:
 - i. a garancia kiterjed az ügyféltől elvárt kifizetések összes, a követeléssel kapcsolatos típusára;
 - ii. amennyiben bizonyos kifizetéseket kizárnak a garancia köréből, a hitelnyújtó intézmény úgy korrigálja a garancia elismert értékét, hogy az a korlátozott fedezetet tükrözze.

- 2. Kölcsönös garanciavállalás keretében, vagy a 209. cikk (1) bekezdésében említett intézmény által nyújtott vagy viszontgarantált garanciák esetében az (1) bekezdés a) pontjában meghatározott követelmények akkor teljesülnek, ha az alábbi feltételek valamelyike teljesül:

- a) a hitelnyújtó intézménynek jogában áll időben hozzájutni a garantőr általi előzetes kifizetéshez, amely megfelel az alábbi két feltétel mindegyikének:
 - i. megfelel a hitelnyújtó intézmény által valószínűsíthetően elszenvedett veszteségnek, ami tartalmazza a kamatfizetés elmaradásából származó veszteséget, valamint más, a hitelfelvevő által teljesítendő kifizetéseket is;
 - ii. a garancia által nyújtott fedezet terjedelmével arányos;
- b) a hitelnyújtó intézmény az illetékes hatóság számára kielégítően bizonyítani tudja, hogy a garancia veszteségcsökkentő hatásai – beleértve a hitelfelvevő által teljesítendő kamatfizetés elmaradásából származó veszteségekre, valamint más, a hitelfelvevő által teljesítendő kifizetésekre gyakorolt hatásokat is – indokolja ezt az eljárást.

211. cikk

Hitelderivatívákra vonatkozó további követelmények

- 1. A hitelderivatívák akkor minősülnek előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezetnek, ha a 208. cikkben megállapított feltételek mindegyike, valamint az összes alábbi feltétel teljesül:
 - a) a hitelderivatíva-szerződésben meghatározott hitelkockázati esemény magában foglalja:

- i. az alapul szolgáló kötelezettségnek a mulasztás időpontjában érvényes feltételei szerint esedékes összegek kifizetésének elmulasztását, olyan türelmi idővel, amely szorosan illeszkedik az alapul szolgáló kötelezettségben foglalt türelmi időhöz vagy rövidebb annál;
 - ii. az ügyfél csődje, fizetéseképtelensége vagy a fizetési kötelezettség teljesítésére való képtelensége, vagy írásos nyilatkozata arról, hogy az esedékes fizetési kötelezettségeket általában nem tudja az esedékességükig kifizetni, és ehhez hasonló események;
 - iii. az alapul szolgáló kötelezettség átstrukturálása, ami a tőke, kamat vagy díjak elengedését vagy fizetési halasztást von maga után, ami hitelezési veszteséget eredményez;
- b) ha a hitelderivatíva lehetővé teszi a készpénzes elszámolást:
- i. az intézmény stabil értékelési folyamattal rendelkezik a veszteségek megbízható becslése érdekében;
 - ii. egyértelműen meghatározott az az időszak, amelyen belül az alapul szolgáló kötelezettséget a hitelkockázati esemény bekövetkezését követően értékeli;
- c. amennyiben az elszámoláshoz az szükséges, hogy a kockázatot átadó rendelkezze az alapul szolgáló kötelezettségnek a fedezetnyújtóra történő átruházásának jogával és képességével, az alapul szolgáló kötelezettség feltételeinek ki kell térniük arra, hogy az ilyen átruházáshoz szükséges beleegyezést ne lehessen indokolatlanul megtagadni;
- d) egyértelműen meghatározottak azok a felek, amelyek a hitelkockázati esemény bekövetkezésének megállapításáért felelősek;
- e) a hitelkockázati esemény megállapítása nem lehet a fedezetnyújtó kizárólagos felelőssége;
- f) a kockázatot átadó rendelkezik a hitelnyújtó hitelkockázati esemény bekövetkeztéről történő tájékoztatására vonatkozó joggal és képességgel.

Amennyiben a hitelkockázati esemény nem foglalja magában az alapul szolgáló kötelezettségnek az a) pont iii. alpontja szerinti átstrukturálását, a hitelkockázati fedezetet ennek ellenére el lehet ismerni, ha annak értékét a 228. cikk (2) bekezdésében meghatározottak szerint csökkentik;

2. Az alapul szolgáló kötelezettség és a hitelderivatíva referencia kötelezettsége – amely a készpénzben történő teljesítés értékének megállapítására alkalmazott kötelezettség – közötti, vagy az alapul szolgáló kötelezettség és a hitelkockázati esemény bekövetkeztének megállapítása céljából alkalmazott kötelezettség közötti eltérés csak akkor megengedett, ha az alábbi két feltétel mindegyike teljesül:

- a) a referenciaügylet vagy az adott esettől függően a hitelkockázati esemény bekövetkeztének megállapítása céljából alkalmazott kötelezettség az alapul szolgáló kötelezettséggel azonos vagy alacsonyabb besorolású;

- b) az alapul szolgáló kötelezettséghez és a referenciaügylethez, vagy az adott esettől függően a hitelkockázati esemény bekövetkeztének megállapítása céljából alkalmazott kötelezettséghez ugyanaz az ügyfél tartozik, és a kötelezettségek bírói úton kikényszeríthető, felmondásra vagy azonnal lejárttá nyilvánításra jogosító záradékkal vagy azonnal lejárttá tételre vonatkozó záradékkal rendelkeznek.

212. cikk

A 148. cikk (4) bekezdésében meghatározott elbánásra való jogosultságra vonatkozó követelmények

1. A 148. cikk (4) bekezdésében meghatározott elbánásra való jogosultság érdekében a garanciából vagy hitlderivatívából származó hitelfedezet a következő feltételek felel meg:
 - a) az alapul szolgáló kötelezettség a következő kitettségek egyikével szembeni:
 - i. vállalati kockázat a 142. cikkben meghatározott módon, kivéve a biztosítókat és viszontbiztosítókat;
 - ii. regionális kormányzattal, helyi hatósággal vagy közszektorbeli intézménnyel szembeni kitettség, amely nem tekinthető központi kormányzattal vagy központi bankkal szembeni kitettségnek a 142. cikk szerint;
 - iii. kis- és középvállalkozásokkal szembeni kitettség, amelyet a 142. cikk (5) bekezdésével összhangban lakossági kitettségként sorolnak be;
 - b) a mögöttes ügyfelek nem tagjai a fedezetnyújtóval azonos ügyfélcsoportnak;
 - c) a kitettséget a következő eszközök egyike fedezi:
 - i. egy kibocsátóra szóló, előre nem rendelkezésre bocsátott hitlderivatívák vagy egy kibocsátóra szóló garanciák;
 - ii. első nemteljesítéskor lehívható hitlderivatíva-kosár;
 - iii. n-edik nemteljesítéskor lehívható hitlderivatíva-kosár;
 - d) a hitelkockázati fedezet megfelel a 208., a 210. és a 211. cikkben megállapított követelményeknek;
 - e) a kitettséghez a 148. cikk (4) bekezdésében meghatározott eljárás alkalmazása előtt hozzárendelt kockázati súly önmagában nem vehető figyelembe a hitelkockázati fedezet szempontjából;
 - f) az intézménynek joga van rá és elvárhatja, hogy a fedezetnyújtótól kifizetésben részesüljön anélkül, hogy az intézménynek jogi lépéseket kellene tennie a fizetés partnernél való behajtására. Az intézmény a lehetséges mértékig meggyőződik arról, hogy a fedezetnyújtó hajlandó azonnali fizetést teljesíteni hitelkockázati esemény bekövetkezte esetén;

- g) a megvásárolt hitelkockázati fedezet minden, a szerződésben vázolt hitelesemény miatt felmerülő kockázat fedezett részén kialakult hitelveszteséget visel;
 - h) ha a hitelfedezet kifizetési struktúrája fizikai elszámolást ír elő, a kölcsön, a kötvény vagy a függő kötelezettségek leszállíthatóságával kapcsolatosan jogbiztonságnak kell fennállnia;
 - i) ha az intézmény az alapul szolgáló kitettségtől eltérő kötelezettséget szándékozik leszállítani, biztosítja, hogy a leszállítandó kötelezettség eléggé likvid legyen ahhoz, hogy az intézmény képes legyen azt a szerződéssel összhangban történő leszállítás céljából megvásárolni;
 - j) a hitelkockázat-fedezeti megállapodások feltételeit jogilag írásban megerősíti mind a fedezetnyújtó, mind az intézmény;
 - k) az intézmények rendelkeznek eljárással a fedezetnyújtó hitelképessége és az alapul szolgáló kitettség kötelezettségének hitelképessége közötti túlzott korreláció megállapítására, ami abból adódik, hogy teljesítményük a szisztematikus kockázati tényezőkön túl közös tényezőktől függ;
 - l) a felhígulási kockázattal szembeni fedezet esetén a megvásárolt követelések eladója nem tagja a fedezetnyújtóéval megegyező csoportnak.
2. Az (1) bekezdés c) pontjának ii. alpontja alkalmazásában az intézmények a 148.cikk (4) bekezdésében meghatározott eljárást a kosáron belül arra az eszközre alkalmazzák, amelynek a legalacsonyabb a kockázattal súlyozott kitettségértéke.
3. Az (1) bekezdés c) pontjának iii. alpontja alkalmazásában a kapott hitelfedezet csak akkor vehető figyelembe ebben a keretben, ha az (n-1)-edik nemteljesítésre szintén van fedezet vagy ha a kosár (n-1)-edik eszközével kapcsolatban már nemteljesítésre került sor. Ebben az esetben az intézmények a 148. cikk (4) bekezdésében meghatározott eljárást a kosáron belül arra az eszközre alkalmazzák, amelynek a legalacsonyabb a kockázattal súlyozott kitettségértéke.

4. SZAKASZ

A HITELKOCKÁZAT-MÉRSÉKLÉS HATÁSAINAK KISZÁMÍTÁSA

1. ALSZAKASZ

ELŐRE RENDELKEZÉSRE BOCSÁTOTT HITELFEDEZET

213. cikk

Hitelkockázati eseményhez kapcsolt értékpapírok

A hitelnyújtó intézmény által kibocsátott, hitelkockázati eseményhez kapcsolt értékpapírokba történő befektetéseket készpénzbiztosítékként lehet kezelni az előre rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet hatásainak ezen alszakasszal összhangban történő kiszámítása céljából, feltéve, hogy a

hitelkockázati eseményhez kapcsolt értékpapírokba ágyazott hitel-nemteljesítési csereügylet elismert, előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezetnek minősül.

214. cikk Mérlegen belüli nettósítás

A hitelnyújtó intézménynél a mérlegen belüli nettósítás alá eső kölcsönöket és betéteket készpénzbiztosítékként kell kezelni az előre rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet által a hitelnyújtó intézmény említett, mérlegen belüli nettósítás alá eső azon kölcsöneire és betéteire gyakorolt hatások kiszámítása céljából, amelyek ugyanabban a pénznemben vannak meghatározva.

215. cikk A felügyeleti volatilitási korrekció módszere vagy a saját becslés volatilitási korrekció módszere alkalmazása szabványosított nettósítási megállapodásokra

1. Az intézmények a repóügyletekre, értékpapírok vagy áruk kölcsönadására vagy kölcsönvételére vonatkozó ügyletekre vagy egyéb tőkepiac-vezérelt ügyletekre kiterjedő, elismert szabványosított nettósítási megállapodások hatálya alá tartozó kitettségek „teljes mértékben korrigált kitettségértékének” (E*) kiszámításakor alkalmazandó volatilitási korrekciós tényezőt vagy a felügyeleti volatilitási korrekció módszerével vagy a saját becslés volatilitási korrekció módszerével (saját becslés módszere) számítják ki, a pénzügyi biztosítékok összetett módszerére vonatkozó 218–221. cikk szerint.

A saját becslés módszerének használatára a pénzügyi biztosítékok összetett módszerére vonatkozó feltételek és követelmények vonatkoznak.

2. Az E* kiszámítása céljából a következő feltételeknek kell teljesülniük:
 - a) az intézmények az egyes értékpapír- vagy árutípusokhoz tartozó nettó pozíciót úgy számítják ki, hogy az i. pontban levő összeget kivonják a ii. pontban levő összegből:
 - i. a szabványosított nettósítási megállapodás hatálya alatt kölcsönzött, eladott vagy biztosított azonos típusú értékpapírok vagy áruk teljes értéke;
 - ii. a szabványosított nettósítási megállapodás hatálya alatt kölcsönvett, megvásárolt vagy kapott azonos típusú értékpapírok vagy áruk teljes értéke;
 - b) az intézmények a szabványosított nettósítási megállapodás elszámolási pénznemétől eltérő devizákban levő nettó pozíciókat úgy számítják ki pénznemenként, hogy az i. pontban levő összeget kivonják a ii. pontban levő összegből:
 - i. az adott devizában denominált, a szabványosított nettósítási megállapodás hatálya alatt kölcsönzött, eladott vagy biztosított értékpapírok teljes értékének összege és az ugyanabban a devizában a megállapodás szerint kölcsönzött vagy átcsoportosított készpénz összege;
 - ii. az adott devizában denominált, a szabványosított nettósítási megállapodás hatálya alatt kölcsönvett, megvásárolt vagy kapott értékpapírok teljes értékének összege és

az ugyanabban a pénznemben a megállapodás szerint kölcsönvett vagy kapott készpénz összege;

- c) az intézmények az adott csoportba tartozó értékpapír- vagy készpénzpozíciónak megfelelő volatilitási korrekciós tényezőt alkalmazzák az adott csoportba tartozó értékpapírok pozitív vagy negatív pozíciójának abszolút értékére;
- d) az intézmények a devizaárfolyam-kockázat (fx) volatilitási korrekciós tényezőjét alkalmazzák minden egyes, a szabványosított nettósítási megállapodás elszámolási devizanemétől eltérő devizában denominált nettó pozitív vagy negatív pozíció esetén.

3. Az intézmények az E^* értéket a következő képlet alapján számítják ki:

$$E^* = \max \left\{ 0, \left(\sum_i E_i - \sum_i C_i \right) + \sum_j |E_j^{sec}| \cdot H_j^{sec} + \sum_k |E_k^{fx}| \cdot H_k^{fx} \right\}$$

ahol:

E_i = a megállapodás hatálya alá tartozó minden egyes kitettséghez (i) kapcsolódó olyan kitettségérték, amelyet hitelkockázati fedezet hiányában kellene alkalmazni, ahol az intézmények a kockázattal súlyozott kitettségértékeket a sztenderd módszer szerint számítják ki, vagy ahol a kockázattal súlyozott kitettségértékeket és a várható veszteség értékeit az IRB-módszer szerint számítják ki;

C_i = a kölcsönvett, megvásárolt vagy kapott, egy csoportba tartozó értékpapírok vagy azonos típusú áruk, illetve a kölcsönvett vagy kapott készpénz összegének értéke az egyes kitettségekre (i) vonatkozóan;

E_j^{sec} = az adott csoportba tartozó értékpapír (j) (pozitív vagy negatív) nettó pozíciója;

E_k^{fx} = a megállapodás elszámolási devizanemétől eltérő adott devizanemhez tartozó, a (2) bekezdés b) pontja szerint kiszámított nettó (pozitív vagy negatív) pozíció;

H_j^{sec} = az adott csoportba tartozó értékpapírnak (j) megfelelő volatilitási korrekciós tényező;

H_k^{fx} = k devizanem devizaárfolyam-kockázatára vonatkozó volatilitási korrekciós tényező.

4. Szabványosított nettósítási megállapodások alá tartozó repóügyletekre, értékpapírok vagy áruk kölcsönadására vagy kölcsönvételére vonatkozó ügyletekre vagy egyéb tőkepiac-vezérelt ügyletekre vonatkozó, kockázattal súlyozott kitettségérték és várható veszteségérték kiszámítása céljából az intézmények a (3) bekezdés szerint kiszámított E^* értéket használják a partnerrel szembeni, a 108. cikk alkalmazásában a szabványosított nettósítási megállapodás alá tartozó ügyletekből eredő kitettség értékeként a sztenderd módszer szerint vagy a 3. fejezet alkalmazásában az IRB-módszer szerint.

5. A (2) és (3) bekezdés alkalmazásában az értékpapír-csoport olyan értékpapírokra vonatkozik, melyeket ugyanaz a fél bocsátott ki, megegyező kibocsátási napon és lejáratral, ugyanazokkal a feltételekkel, valamint a 219. és 220. cikkben megállapított értékesítési időtartammal.

216. cikk

A belső modell módszerének alkalmazása a szabványosított nettósítási megállapodásokra

1. Az illetékes hatóságok engedélyével az intézmények a felügyeleti volatilitási korrekció vagy a saját becslés szerinti módszer alternatívájaként a repóügyletekre, értékpapírok vagy áruk kölcsönadására vagy kölcsönvételére vonatkozó ügyletekre vagy a származtatott ügyleteket kivéve egyéb tőkepiac-vezérelt ügyletekre kiterjedő szabványosított nettósítási megállapodások hatálya alá tartozó kockázatok teljes mértékben korrigált kitettséértékének (E^*) kiszámításakor alkalmazhatnak olyan belső modell szerinti módszert, amely figyelembe veszi a szabványosított nettósítási megállapodás szerinti értékpapír-pozíciók és az érintett értékpapírok likviditása közti korrelációs hatásokat.
2. Az illetékes hatóságok engedélyétől függően az intézmények a belső modelljeiket is alkalmazhatják a biztosítéki kölcsönügyletekre, ha az ügyletek olyan kétoldalú szabványosított nettósítási megállapodás tárgyát képezik, amely teljesíti a 6. fejezet 7. szakaszában meghatározott követelményeket.
3. Az intézmény a belső modell módszerének használatát attól függetlenül választhatja, hogy a kockázattal súlyozott kitettséérték kiszámításához a sztenderd módszert vagy az IRB-módszert választotta. Azonban ha az intézmény a belső modell módszerének alkalmazását választja, azt kell alkalmaznia minden partner és értékpapír esetében, kivéve az elhanyagolható mennyiségű portfóliókat, ahol a felügyeleti volatilitási korrekció vagy a saját becslés módszerét alkalmazhatja az 215. cikkben meghatározottak szerint.

Azok az intézmények, amelyek engedélyt kaptak a IV. cím 5. fejezete szerinti belső kockázatkezelési modell alkalmazására, használhatják a belső modell módszerét. Ha az intézmény nem kapott ilyen engedélyt, kérelmezheti az illetékes hatóságoktól a belső modell szerinti módszer használatának engedélyezését e cikk alkalmazásában.

4. Az illetékes hatóságok csak akkor engedélyezik az intézmény számára a belső modell módszerének használatát, ha meggyőződtek arról, hogy a szabványosított nettósítási megállapodás alá tartozó ügyletekből eredő kockázat kezelésére szolgáló kockázatkezelési rendszere koncepcionálisan megalapozott, következetesen végrehajtott, és teljesíti az alábbi minőségi követelményeket:
 - a) az ügyletek potenciális árvolatilitásának kiszámítására alkalmazott belső kockázatkezelési modell szorosan integrált az intézmény napi kockázatkezelési folyamatába, és az az intézmény felső vezetése számára készített kockázatkitértesség-jelentések alapjául szolgál;
 - b) az intézmény hitelkockázat-ellenőrzési egységgel rendelkezik, amely teljesíti az alábbi követelmények mindegyikét:
 - i. az üzleti és kereskedelmi egységektől független, közvetlenül a felső vezetésnek jelent;

- ii. felelős az intézmény kockázatkezelési rendszerének megtervezéséért és végrehajtásáért;
 - iii. a kockázatkezelési modell eredményeiről, valamint a pozíciók határidejével kapcsolatban hozandó megfelelő intézkedésekről napi jelentéseket készít és elemez;
 - c) a hitelkockázat-ellenőrzési egység által készített napi jelentéseket a vezetés azon szintjén vizsgálják felül, ahol megfelelő hatáskörrel rendelkeznek a felvett pozíciók és az általános kockázati kitettség csökkentésére szolgáló intézkedések végrehajtására;
 - d) az intézmény megfelelő számú, a hitelkockázat-ellenőrzési egységben használt bonyolult modellekben jártas munkatárssal rendelkezik;
 - e) az intézmény kialakult eljárásokkal rendelkezik a kockázatértékelési rendszer általános működésével kapcsolatos, dokumentált belső irányelveknek és ellenőrzésnek való megfelelés figyelemmel kísérésére és biztosítására;
 - f) az intézmény modelljei bizonyítottan elfogadható pontosságúak a kockázatok mérése tekintetében, amit legalább egy évi adatmennyiség utótesztelésével kell bizonyítani;
 - g) az intézmény rendszeresen szigorú stressztesztet végez, amelynek eredményeit a felső vezetés vizsgálja felül, és azok az általa megállapított irányelvekben és határértékekben tükröződnek;
 - h) az intézmény rendszeres belső ellenőrzési eljárásának részeként független felülvizsgálatot végez kockázatértékelési rendszerét illetően. A felülvizsgálat a kereskedelmi egységekre és a független hitelkockázat-ellenőrzési egységre egyaránt kiterjed;
 - i) az intézmény évente legalább egyszer felülvizsgálja kockázatkezelési rendszerét;
 - j) a belső modell megfelel a 286. cikk (8) és (9) bekezdésében és a 288. cikkben meghatározott követelményeknek
5. A belső kockázatkezelési modellnek elegendő számú kockázati tényezőt kell megragadnia ahhoz, hogy az összes lényeges árkockázatra kiterjedjen.

Az intézmények használhatnak empirikus korrelációkat is a kockázati kategóriákon belül és a kockázati kategóriák között, ha az intézmény korrelációk mérésére szolgáló rendszere megalapozott és egységesen megvalósított.

6. A belső modellt használó intézmények az E^* értéket a következő képlet alapján számítják ki:

$$E^* = \max \left\{ 0, \left(\sum_i E_i - \sum_i C_i \right) + \text{érték potenciális változása} \right\}$$

ahol:

E_i = a megállapodás hatálya alá tartozó minden egyes (i) kitettséghez kapcsolódó olyan kitettségérték, amelyet hitelkockázati fedezet hiányában kellene alkalmazni, ahol az intézmények a kockázattal súlyozott kitettségértékeket a sztenderd módszer szerint számítják ki, vagy ahol a kockázattal súlyozott kitettségértékeket és a várható veszteség értékeit az IRB-módszer szerint számítják ki;

C_i = a kölcsönvett, megvásárolt vagy kapott értékpapírok, illetve a kölcsönvett vagy kapott készpénz összegének értéke az egyes (i) kitettségekre vonatkozóan.

A kockázattal súlyozott kitettség értékének belső modellekkel történő kiszámításakor az intézmények a modell által a megelőző üzleti napra adott eredményt alkalmazzák.

7. A (6) bekezdésben említett érték potenciális változásának kiszámítására a következő előírások mindegyike vonatkozik:

- a) legalább naponta kell elvégezni;
- b) 99 %-os, egyoldalú konfidencia-intervallumon kell alapulnia;
- c) 5 napnak megfelelő értékesítési időtartamon kell alapulnia, kivéve az értékpapír-repóügyletektől vagy értékpapírok kölcsönadására vagy kölcsönvételére vonatkozó ügyletektől eltérő ügyletek esetében, ahol 10 napnak megfelelő értékesítési időtartamot kell alkalmazni;
- d) legalább egyéves tényleges megfigyelési időszakon kell alapulnia, kivéve, ha az árfolyam-ingadozás jelentős növekedése ennél rövidebb megfigyelési időszakot indokol;
- e) a számításhoz használt adatokat háromhavonta frissíteni kell;

Ha az intézmény rendelkezik a 279. cikk (2) és (3) bekezdésében meghatározott kritériumokat teljesítő repóügylettel, értékpapír- és árukölcsönzési vagy kölcsönvételi ügylettel, valamint értékpapír-ügylethez kapcsolódó hitelügylettel vagy hasonló ügylettel, illetve nettósítási halmazzal, amely teljesíti a 279. cikk (2) és (3) bekezdésében meghatározott kritériumokat, a minimális tartási időszakot összhangba kell hozni az említett bekezdéseknek megfelelően alkalmazandó kockázat-fedezetlenségi időszakokkal, együttesen alkalmazva a 279. cikk (4) bekezdésével.

8. Szabványosított nettósítási megállapodások alá tartozó repóügyletekre, értékpapírok vagy áruk kölcsönadására vagy kölcsönvételére vonatkozó ügyletekre vagy egyéb tőkepiac-vezérelt ügyletekre vonatkozó, kockázattal súlyozott kitettségérték és várható veszteségérték kiszámítása céljából az intézmények a (6) bekezdés szerint kiszámított E^* értéket használják a partnerrel szembeni, a 108. cikk alkalmazásában a szabványosított nettósítási megállapodás alá tartozó ügyletekből eredő kitettség értékeként a sztenderd módszer szerint vagy a 3. fejezet alkalmazásában az IRB-módszer szerint.

9. Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki a következők részletes meghatározása érdekében:

- a) a (3) bekezdés alkalmazásában mi jelent immateriális portfóliót;

- b) annak meghatározására szolgáló kritériumok, hogy a belső modell a (4) és (5) bekezdés alkalmazásában helyes és következetesen végrehajtott-e.

Az EBH az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket 2014. december 31-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkében megállapított eljárással összhangban történő elfogadására.

217. cikk

Pénzügyi biztosítékok egyszerű módszere

1. Az intézmények csak akkor használhatják a pénzügyi biztosítékok egyszerű módszerét, ha a kockázattal súlyozott kitettségértékeket sztenderd módszerrel számítják ki. Az intézmények nem használhatják egyszerre a pénzügyi biztosítékok egyszerű módszerét a pénzügyi biztosítékok átfogó módszerével, kivéve a 143. cikk (1) bekezdése és a 145. cikk (1) bekezdése alkalmazásában. Az intézmények nem alkalmazzák ezt a kivételt szelektív módon azzal a céllal, hogy csökkentett szavatolótké-követelményt érjenek el vagy szabályozási arbitrázst kövessenek el.
2. A pénzügyi biztosítékok egyszerű módszerének használata esetén az intézmények az elismert pénzügyi biztosítékhoz a 202. cikk (4) bekezdésének d) pontja szerint megállapított piaci értékkel megegyező értéket rendelnek hozzá.
3. Az intézmények a kitettségértékeknek az elismert biztosíték piaci értéke által fedezett részéhez azt a kockázati súlyt rendelik, amelyet a 2. fejezetnek megfelelően rendelnének, ahol a hitelnyújtó intézménynek közvetlen kitettsége lenne a biztosíték eszközével szemben. E célból az I. mellékletben felsorolt mérlegen kívüli tétel kitettségértéke az értékének 100%-a a 106. cikk (1) bekezdésében említett kitettségérték helyett.

A biztosítékkal fedezett rész kockázati súlyozása legalább 20 %, a (4)–(6) bekezdésekben meghatározott esetek kivételével. Az intézmények a kitettségérték fennmaradó részére azt a kockázati súlyt alkalmazzák, amely megegyezik a 2. fejezet szerint az ügyfél fedezetlen kitettségére alkalmazandó súllyal.

4. Az intézmények a 222. cikk kritériumait teljesítő repóügyletből, értékpapír- és árukölcsönzési vagy kölcsönvételi ügyletből származó kitettség fedezett részéhez 0 %-os kockázati súlyt rendelnek. Ha az ügyletben a szerződő fél nem professzionális piaci szereplő, az intézmények 10 %-os kockázati súlyt rendelnek hozzá.
5. Az intézmények a biztosíték által fedezett rész 0 %-os kockázati súlyt alkalmaznak a 6. fejezetben meghatározott kitettségértékekre a II. mellékletben felsorolt, piaci áron értékel, készpénzzel vagy betétjellegű okirattal fedezett olyan származtatott ügyletek esetében, ahol nincs devizanem-eltérés.

Az intézmények a biztosíték által fedezett rész 10 %-os kockázati súlyt alkalmaznak a központi kormányzatok vagy központi bankok által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő

értékpapírokkal fedezett ügyletek esetén, mely értékpapírok kockázati súlya a 2. fejezet szerint 0 %.

6. A (4) és (5) bekezdésekben említettektől eltérő ügyletek esetében az intézmények 0 %-os kockázati súlyt alkalmazhatnak, ha a kitettség és a biztosíték azonos devizanemben denominált, és az alábbi követelmények valamelyike teljesül:
 - a) a biztosíték készpénzletét vagy betétjellegű okirat;
 - b) a biztosíték központi kormányzat vagy központi bank által kibocsátott, a 109. cikk alapján 0 %-os kockázati súlyra jogosult hitelviszonyt megtestesítő értékpapír, melynek piaci értékét 20 %-kal csökkentették.
7. Az (5) és (6) bekezdés alkalmazásában a központi kormányzatok vagy központi bankok által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok közé az alábbiak tartoznak:
 - a) regionális kormányzatok vagy helyi hatóságok által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok, amelyeket a 110. cikk szerint azzal a központi kormányzattal szembeni kitettséggént kell kezelni, amelynek joghatósága alá a kibocsátó tartozik;
 - b) multilaterális fejlesztési bankok által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok, amelyekre vonatkozóan a 112. cikk (2) bekezdése szerint vagy annak értelmében 0 %-os kockázati súlyt kell alkalmazni;
 - c) olyan nemzetközi szervezetek által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok, amelyekre vonatkozóan a 113. cikk szerint 0 %-os kockázati súlyt kell alkalmazni.

218. cikk

Pénzügyi biztosítékok átfogó módszere

1. Az áringadozás figyelembevétele érdekében az intézmények a biztosíték piaci értékét volatilitási korrekcióval módosítják a pénzügyi biztosítékok átfogó módszere céljából történő értékelése során, a 219–222. cikknek megfelelően.

Ha a biztosíték olyan devizanemben denominált, amely eltér az alapul szolgáló kitettség devizanemétől, az intézmények korrigálják a biztosítéknak megfelelő volatilitási korrekciós tényezőt a devizavolatilitást tükröző korrekciós értékkel, a 219–222. cikknek megfelelően.

Az illetékes hatóságok által a 6. fejezet szerint elismert nettósítási megállapodások alá tartozó OTC származtatott ügyletek esetében az intézmények a devizavolatilitást tükröző volatilitási korrekciós tényezőt alkalmaznak, ha a biztosíték devizaneme eltér az elszámolás devizanemétől. Az intézmények akkor is egyetlen volatilitási korrekciós tényezőt alkalmaznak, ha a nettósítási megállapodás által lefedett ügyletekhez több devizanem kapcsolódik.

2. Az intézmények a biztosíték volatilitással korrigált értékét (C_{VA}), amelyet figyelembe kell venniük, a következőképpen számítják ki:

$$C_{VA} = C \cdot (1 - H_C - H_{fx})$$

ahol:

$C =$ a biztosíték értéke;

$H_C =$ a 219. és 222. cikk szerint számított, a biztosítéknak megfelelő volatilitási korrekciós tényező;

$H_{fx} =$ a 219. és 222. cikk szerint számított, a devizanem-eltérésnek megfelelő volatilitási korrekciós tényező.

Az intézmények az ebben a bekezdésben meghatározott képletet használják a biztosíték volatilitással korrigált értékének kiszámításához az összes ügylet esetében, kivéve azokat az elismert szabványosított nettósítási megállapodások alá tartozó ügyleteket, amelyekre a 215. és 216. cikkben foglalt rendelkezéseket kell alkalmazni.

3. Az intézmények a kitettség volatilitással korrigált értékét (E_{VA}), amelyet figyelembe kell venniük, a következőképpen számítják ki:

$$E_{VA} = E \cdot (1 + H_E)$$

ahol:

$E =$ az a kitettségérték, amelyet értelemszerűen a 2. vagy a 3. fejezetnek megfelelően határoznának meg, ha az fedezetlen lenne;

$H_E =$ a 219. és 222. cikk szerint számított, a kitettségnek megfelelő volatilitási korrekciós tényező.

OTC származtatott ügyletek esetében az intézmények a következőképpen számítják ki az E_{VA} -t:

$$E_{VA} = E .$$

4. A (3) bekezdésben levő E kiszámítása céljából a következők alkalmazandók:

- a) a kockázattal súlyozott kitettségértéket a sztenderd módszer alapján számító intézmények esetében az I. mellékletben felsorolt mérlegen kívüli tétel kitettségértéke a tétel értékének 100%-a a 106. cikk (1) bekezdésében említett kitettségérték helyett;
- b) a kockázattal súlyozott kitettségértéket az IRB-módszer alapján számító intézmények esetében a 162. cikk (8)–(10) bekezdésében felsorolt tételek kitettségértékét az említett bekezdésekben meghatározott hitel-egyenértékesítési tényezők vagy százalékarányok helyett 100 %-os hitel-egyenértékesítési tényező használatával kell kiszámítani.

5. Az intézmények a kitettség teljes mértékben korrigált értékét a volatilitást és a biztosíték kockázatsökkentő hatását egyaránt figyelembe véve az alábbiak szerint számítják ki:

$$E^* = \max \{0, E_{VA} - C_{VAM} \}$$

ahol:

C_{VAM} = a C_{VA} lejárat elterésekre vonatkozó korrekcióval módosított értéke az 5. szakasz rendelkezéseinek megfelelően;

E^* = a teljes mértékben korrigált kitettségérték.

6. Az intézmények a volatilitási korrekciós tényezőket vagy a 219. cikkben említett felügyeleti volatilitási korrekció módszerével vagy a 220. cikkben említett saját becslés módszerével számíthatják ki.

Az intézmény a felügyeleti volatilitási korrekció módszerének vagy a saját becslés módszerének használatát attól függetlenül választhatja, hogy a kockázattal súlyozott kitettségérték kiszámításához a sztenderd módszert vagy az IRB-módszert választotta.

Ha azonban az intézmény a saját becslés módszerét alkalmazza, azt az eszközök minden típusára vonatkozóan kell alkalmaznia, kivéve az elhanyagolható mennyiségű portfóliókat, amelyekre a felügyeleti volatilitási korrekció módszere alkalmazható.

7. Ha a biztosíték több elismert elemből áll, az intézmények a volatilitási korrekciós tényezőt a következőképpen számítják ki:

$$H = \sum_i a_i H_i$$

ahol:

a_i = az i-edik elismert elem értékének aránya a biztosíték teljes értékében;

H_i = az i-edik elismert elemre alkalmazandó volatilitási korrekciós tényező.

219. cikk

Felügyeleti volatilitási korrekció a pénzügyi biztosítékok átfogó módszere szerint

1. Az intézmények által a felügyeleti volatilitási korrekció módszerének keretein belül alkalmazandó volatilitási korrekciós tényezők (napi újraértékelést feltételezve) a 1–4. táblázatban találhatók.

VOLATILITÁSI KORREKCIÓS TÉNYEZŐK

1. táblázat										
A hitelviszonyt megtestesítő értékpapírhoz tartozó hitelminőségi besorolás	Hátralevő futamidő	Az 1. rész (7) pontjának b) pontjában meghatározott kibocsátók által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok volatilitási korrekciós tényezője			Az 1. rész (7) pontjának c) és d) pontjában meghatározott kibocsátók által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok volatilitási korrekciós tényezője			Értékpapírosítási pozíciók volatilitási korrekciós tényezője, amely megfelel az 1. rész 7. pontjának h) alpontjában meghatározott kritériumoknak		
		20 napos értékesítési időszak	10 napos értékesítési időszak	5 napos értékesítési időszak	20 napos értékesítési időszak	10 napos értékesítési időszak	5 napos értékesítési időszak	20 napos értékesítési időszak	10 napos értékesítési időszak	5 napos értékesítési időszak

		időszak (%)	időszak (%)	(%)	időszak (%)	időszak (%)	(%)	időszak (%)	időszak (%)	(%)
1	≤ 1 év	0,707	0,5	0,354	1,414	1	0,707	2,829	2	1,414
	> 1 ≤ 5 év	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828	11,314	8	5,657
	> 5 év	5,657	4	2,828	11,314	8	5,657	22,628	16	11,313
2-3	≤ 1 év	1,414	1	0,707	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828
	> 1 ≤ 5 év	4,243	3	2,121	8,485	6	4,243	16,971	12	8,485
	> 5 év	8,485	6	4,243	16,971	12	8,485	33,942	24	16,970
4	≤ 1 év	21,213	15	10,607	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
	> 1 ≤ 5 év	21,213	15	10,607	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
	> 5 év	21,213	15	10,607	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A

2. táblázat						
A rövid lejáratú hitelviszonyt megtestesítő értékpapírhoz tartozó hitelminőségi besorolás	Az 1. rész 7. pontjának b) alpontjában meghatározott, rövid lejáratú hitelminősítéssel rendelkező kibocsátók által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok volatilitási korrekciós tényezője			Az 1. rész 7. pontjának c) és d) alpontjában meghatározott, rövid lejáratú hitelminősítéssel rendelkező kibocsátók által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok volatilitási korrekciós tényezője		
	20 napos értékesítési időszak (%)	10 napos értékesítési időszak (%)	5 napos értékesítési időszak (%)	20 napos értékesítési időszak (%)	10 napos értékesítési időszak (%)	5 napos értékesítési időszak (%)
1	0,707	0,5	0,354	1,414	1	0,707
2-3	1,414	1	0,707	2,828	2	1,414

3. táblázat			
Más típusú biztosíték vagy kitettség			
	20 napos értékesítési időszak (%)	10 napos értékesítési időszak (%)	5 napos értékesítési időszak (%)
Főbb tőzsdeindexben szereplő	21,213	15	10,607

részvények, főbb tőzsdeindexben szereplő átváltható kötvények			
Más elismert, tőzsdén jegyzett értékpapírok vagy átváltható kötvények	35,355	25	17,678
Készpénz	0	0	0
Arany	21,213	15	10,607

4. táblázat		
Devizanem-eltérés volatilitási korrekciója		
20 napos értékesítési időszak (%)	10 napos értékesítési időszak (%)	5 napos értékesítési időszak (%)
11,314	8	5,657

2. A volatilitási korrekció (1) bekezdés szerinti kiszámításakor a következő feltételeknek kell teljesülniük:

- a) fedezett kölcsönügyletek esetén az értékesítési időszak 20 munkanap;
- b) repóügyletek, kivéve, ha az ügylet áruk, vagy áruk tulajdonjogához fűződő garantált jogok átruházásával kapcsolatos, és értékpapírok kölcsönadására vagy kölcsönvételére vonatkozó ügyletek esetén az értékesítési időszak 5 munkanap;
- c) egyéb tőkepiac-vezérelt ügyletek esetében az értékesítési időszak 10 munkanap.

Ha az intézmény rendelkezik a 279. cikk (2) és (3) bekezdésében meghatározott kritériumokat teljesítő ügylettel vagy nettósítási halmazzal, a minimális tartási időszakot összhangba kell hozni az említett bekezdéseknek megfelelően alkalmazandó kockázat-fedezetlenségi időszakkal.

3. Az (1) bekezdés 1–4. táblázatában és a (4)–(6) bekezdésben a hitelviszonyt megtestesítő értékpapírhoz tartozó hitelminőségi besorolás az a besorolás, amelynek a hitelminősítési besorolást az EBH a 2. fejezet szerint megfeleltette.

A hitelviszonyt megtestesítő értékpapírhoz tartozó, az első albekezdésben említett hitelminőségi besorolás meghatározása céljából a 193. cikk (7) bekezdése is alkalmazandó.

4. Repóügylet, értékpapír-kölcsönadási vagy kölcsönvételi ügyletek, illetve árukölcsönügyletek keretében kölcsönadott vagy értékesített, nem elismert értékpapírok vagy áruk volatilitási korrekciós tényezője megegyezik az elismert tőzsdén jegyzett, a fő tőzsdeindexben nem szereplő értékpapírokéval.

5. Kollektív befektetési formák elismert befektetési jegyei esetén a volatilitási korrekciós tényező a volatilitási korrekciós tényező súlyozott átlaga, ami az ügylet (2) bekezdésben meghatározott értékesítési időszakot figyelembe véve azokra az eszközökre vonatkozna, amelyekbe az alap befektetett.

Amennyiben azok az eszközök, amelyekbe az alap befektetett, ismeretlenek, úgy a volatilitási korrekciós tényező az a legmagasabb volatilitási korrekciós tényező, amely azokra az eszközökre vonatkozik, amelyekbe az alap befektetni jogosult.

6. Intézmények által kibocsátott, a 193. cikk (4) bekezdésében foglalt elismerhetőségi kritériumokat teljesítő, nem minősített hitelviszonyt megtestesítő értékpapírokhoz tartozó volatilitási korrekciós tényező megegyezik a 2. vagy 3. hitelminőségi besorolásnak megfelelő külső hitelminősítéssel rendelkező intézmények vagy vállalatok által kibocsátott értékpapírokéval.

220. cikk

Volatilitási korrekciók saját becslései a pénzügyi biztosítékok átfogó módszere szerint

1. Az illetékes hatóságok engedélyezik az intézményeknek, hogy saját volatilitási becsléseiket alkalmazzák a biztosítékokra és kitettségekre vonatkozó volatilitási korrekciós tényezők kiszámítására, amennyiben az intézmények megfelelnek a (2) és (3) bekezdésben meghatározott követelményeknek. Azok az intézmények, amelyek engedélyt kaptak saját volatilitási becsléseik használatára, nem térhetnek vissza más módszerekhez, kivéve azt az esetet, amikor annak oka megfelelően alátámasztott és azt az illetékes hatóságok engedélyezték.

Az olyan hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok esetében, amelyek elismert külső hitelminősítő intézmény által befektetési vagy jobb minősítést kapnak, az intézmények kiszámíthatják az egyes értékpapír-kategóriákra vonatkozó volatilitási becslést.

Az elismert külső hitelminősítő intézmény által befektetési minősítésnél rosszabbra minősített, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok és más elismert biztosíték esetében az intézmények a volatilitási korrekciós tényezőt minden elemhez egyedileg számítják ki.

A saját becslés módszerét alkalmazó intézmények a biztosíték vagy devizanem-eltérés volatilitását a fedezetlen kitettség, biztosíték vagy a devizaárfolyam közötti korrelációk figyelembevételével becslik.

A vonatkozó kategóriák megállapítása során az intézmények figyelembe veszik az értékpapír kibocsátójának típusát, az értékpapírok külső hitelminősítését, azok hátralevő futamidejét és módosított futamidejét. A volatilitási becslésnek az intézmény által az adott kategóriába sorolt értékpapírokra nézve reprezentatívnak kell lennie.

2. A volatilitási korrekciós tényezőket a következő kritériumok mindegyikének figyelembevételével kell kiszámítani:
 - a) az intézmények a számítást 99 %-os, egyoldalú konfidencia-intervallumra alapozzák;
 - b) az intézmények a számítást az alábbi értékesítési időszakokra alapozzák:

- i. fedezett kölcsönügyletek esetén 20 munkanap;
 - ii. repóügyletek esetén 5 munkanap, kivéve, ha az ügylet áruk, vagy áruk tulajdonjogához fűződő garantált jogok átruházásával kapcsolatos, és értékpapírok kölcsönadására vagy kölcsönvételére vonatkozó ügyletekhez kapcsolódik;
 - iii. egyéb, tőkepiac által vezérelt ügyletek esetén 10 munkanap;
- c) az intézmények a b) pontban az adott ügylethez megadottnál rövidebb vagy hosszabb értékesítési időszak alapján, az „időszak négyzetgyöke” képlettel kiszámított volatilitási korrekciós értékeket is alkalmazhatnak:

$$H_M = H_N \cdot \sqrt{\frac{T_M}{T_N}}$$

ahol:

T_M = a megfelelő értékesítési időszak;

H_M = a T_M értékesítési időszakon alapuló volatilitási korrekciós tényező;

H_N = a T_N értékesítési időszakon alapuló volatilitási korrekciós tényező;

- d) Az intézmények figyelembe veszik az alacsonyabb minősítésű eszközök likviditáshiányát. Az értékesítési időszakot felfelé korrigálják abban az esetben, ha kétség merül fel a biztosíték likviditásával kapcsolatban. Emellett azonosítják az olyan eseteket, amelyeknél a múltbeli adatok alapján alulbecsülhető a potenciális volatilitás. Az ilyen eseteket stresszforгатókönyv keretében kell kezelni.
- e) Az intézmények által a volatilitási korrekciós tényező számításához használt múltbeli megfigyelési időszak hosszának legalább egy évnek kell lennie. Azon intézmények esetében, amelyek súlyozási rendszert vagy más módszereket használnak a múltbeli megfigyelési időszakra vonatkozóan, a tényleges megfigyelési időszaknak legalább egy évnek kell lennie. Az illetékes hatóságok előírhatják az intézmények számára, hogy a volatilitási korrekciós tényezőt rövidebb megfigyelési időszak használatával számítsák ki, amennyiben az illetékes hatóság szerint azt az áruk volatilitásának lényeges növekedése indokoltá teszi.
- f) az intézmények legalább háromhavonta frissítik adatállományaikát és kiszámítják a volatilitási korrekciós tényezőket, valamint a piaci áruk lényeges változásakor minden esetben újraértékelik az adatállományokat.
3. A volatilitási korrekciók becslése teljesíti az alábbi minőségi kritériumok mindegyikét:
- a) az intézmény a volatilitási becsléseket a napi kockázatkezelési folyamatokban alkalmazza, beleértve a belső kitettségi határértékekkel kapcsolatos alkalmazást is;
 - b) ha az intézmény által a napi kockázatkezelési folyamatokban alkalmazott értékesítési időszak hosszabb az adott ügylet típusához e szakaszban meghatározottnál, az intézmény

volatilitási korrekciós tényezőjét meg kell szorozni a (2) bekezdés c) pontjában meghatározott „időszak négyzetgyöke” képlettel;

- c) az intézmény meghatározott eljárásokkal rendelkezik a volatilitási korrekciós tényező becslésére szolgáló rendszer működésére vonatkozó dokumentált szabályzatoknak és eljárásoknak való megfelelés nyomon követése és biztosítása, valamint ezen becsléseknek a kockázatkezelési folyamatba történő integrációja érdekében.
- d) az intézmény által a volatilitási korrekciós tényező becslésére használt rendszer független felülvizsgálatát az intézmény saját belső ellenőrzési folyamatának keretei között rendszeresen el kell végezni. A volatilitási korrekciós tényező becslésére és e becsléseknek az intézmény saját kockázatkezelési folyamatába történő integrációjára szolgáló átfogó rendszer felülvizsgálatát legalább évente egyszer el kell végezni. A felülvizsgálat kiterjed legalább a következőkre:
 - i. a becsült volatilitási korrekciós tényező integrációja a napi kockázatkezelésbe;
 - ii. a folyamatban történt bármilyen lényeges változás érvényesítése a volatilitási korrekciós tényező becslésében;
 - iii. a volatilitási korrekciós tényező becslésére szolgáló rendszer működtetéséhez használt adatforrások következtettségének, időszerűségének és megbízhatóságának érvényesítése, beleértve az ilyen adatforrások függetlenségét is;
 - iv. a volatilitásra vonatkozó feltételezések pontossága és helyessége.

221. cikk

A volatilitási korrekciós tényező felszorozása a pénzügyi biztosítékok átfogó módszere szerint

Napi újraértékelés esetén az intézmények a 219. cikkben meghatározott volatilitási korrekciós tényezőket alkalmazzák. Hasonlóképpen, ha egy intézmény a 220. cikknek megfelelően a saját becslés módszerét alkalmazza a volatilitási korrekciós tényező meghatározására, azokat elsősorban a napi újraértékelés alapján számítja ki. Ha az újraértékelés a napi gyakoriságnál ritkábban történik, az intézmények nagyobb volatilitási korrekciós tényezőt alkalmaznak. A kiszámításhoz az intézmények a napi újraértékelési volatilitási korrekciós tényezőt felszorozzák az alábbi “időszak négyzetgyöke” képlettel:

$$H = H_M \cdot \sqrt{\frac{N_R + (T_M - 1)}{T_M}}$$

ahol:

H = az alkalmazandó volatilitási korrekciós tényező;

H_M = a napi újraértékelés esetén alkalmazandó volatilitási korrekciós tényező;

N_R = a két újraértékelés között ténylegesen eltelt munkanapok száma;

T_M = az adott típusú ügylet értékesítési időszaka.

222. cikk

0 %-os volatilitási korrekciós tényező alkalmazásának feltételei a pénzügyi biztosítékok átfogó módszere szerint

1. Repóügyletekkel és értékpapír-kölcsönzési vagy értékpapír-kölcsönvételi ügyletekkel kapcsolatban, ahol az intézmény a 219. cikk szerinti felügyeleti volatilitási korrekciós tényező szerinti módszert vagy a 220. cikk szerinti saját becslés módszerét alkalmazza, és teljesülnek a (2) bekezdés a)–h) pontjában meghatározott feltételek, az intézmények eltérhetnek a 219–221. cikkben meghatározott módon kiszámított volatilitási korrekciós tényező alkalmazásától, és ehelyett 0 %-os volatilitási korrekciós tényezőt alkalmazhatnak. A 216. cikkben meghatározott belső modell módszerét alkalmazó intézmények nem használják az e cikkben meghatározott elbánást.
2. Az intézmények akkor alkalmazhatnak 0 %-os volatilitási korrekciós tényezőt, ha az alábbi feltételek mindegyike teljesül:
 - a) mind a kitettség, mind a biztosíték készpénz vagy a 193. cikk (1) bekezdésének b) pontja szerinti, központi kormányzat vagy központi bank által kibocsátott hitelviszonyt megtestesítő értékpapír, amelyhez a 2. fejezet alapján 0 %-os kockázati súly rendelhető;
 - b) a kitettség és a biztosíték egyaránt ugyanabban a pénznemben denominált;
 - c) az ügylet lejárat ideje nem haladja meg az egy napot, vagy a kitettséget és a biztosítékot egyaránt naponta piaci áron értékeli vagy napi fedezet-kiigazítást alkalmaznak;
 - d) a fedezet-kiigazítás szerződő fél általi elmulasztását megelőző utolsó piaci áron történő értékelés és a biztosíték értékesítése közötti időszak nem haladja meg a négy munkanapot;
 - e) az ügylet elszámolása az adott ügylettípushoz bizonyítottan alkalmas elszámolási rendszeren keresztül történik;
 - f) a megállapodáshoz vagy ügylethez kapcsolódó okmányok az adott értékpapírokkal kapcsolatos repóügyletek, vagy értékpapír-kölcsönzési és értékpapír-kölcsönvételi ügyletek esetében előírt szabványos piaci okmányok;
 - g) az ügyletet szabályozó okmány meghatározza, hogy ha a szerződő fél elmulasztja készpénzzel vagy értékpapírokkal történő fizetési, fedezetbiztosítási vagy más kötelezettségének teljesítését, az ügylet azonnal felbontható;
 - h) a szerződő felet az illetékes hatóságok „professzionális piaci szereplőnek” tekintik.
3. A (2) bekezdés h) pontjában említett professzionális piaci szereplők többek között az alábbi jogalanyok:

- (a) a 193. cikk (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott jogalanyok, amelyekkel szembeni kitettségekre vonatkozóan a 2. fejezet szerint 0 %-os kockázati súlyt kell alkalmazni;
- (b) intézmények;
- (c) más pénzügyi vállalkozások (beleértve a biztosítókat is), melyekkel szembeni kitettségekhez a sztenderd módszer szerint 20 %-os kockázati súlyt rendelnek, vagy olyan intézmények, melyek az IRB-módszer szerint számítják ki a kockázattal súlyozott kitettségértéket és a várható veszteségértéket, és nem rendelkeznek elismert külső hitelminősítő intézmény által készített hitelminősítéssel, és a belső minősítés alapján a nemteljesítési valószínűség megegyezik az illetékes hatóságok által a külső hitelminősítő intézmény hitelminősítéséhez rendelt 2. vagy e fölötti hitelminőségi besorolással a 2. fejezetben a vállalatokkal szembeni kitettségek kockázati súlyozására meghatározott szabályoknak megfelelően;
- (d) szabályozott kollektív befektetési formák, melyekre tőke- illetve tőkeáttételi követelmények vonatkoznak;
- (e) szabályozott nyugdíjalapok;
- (f) elismert elszámoló szervezetek.

223. cikk

A kockázattal súlyozott kitettségértékek és a várható veszteségértékek kiszámítása a pénzügyi biztosítékok átfogó módszere szerint

1. A sztenderd módszer szerint az intézmények a 218. cikk (5) bekezdése szerint kiszámított E^* értékét használják kitettségértékként a 108. cikk alkalmazásában. Az I. mellékletben említett mérlegen kívüli tételek esetében az intézmények által használt E^* az az érték, amelyre a kitettségérték megállapítása érdekében a 106. cikk (1) bekezdésében említett százalékos arányokat alkalmazzák.
2. Az IRB-módszer szerint az intézmények a tényleges LGD-értéket (LGD^*) használják LGD-ként a 3. fejezet alkalmazásában. Az LGD^* értékét az intézmények az alábbiak szerint számítják ki:

$$LGD^* = LGD \cdot \frac{E^*}{E}$$

ahol:

LGD = az az LGD, amely a 3. fejezet alapján vonatkozna a kitettségre, ha az fedezetlen lenne;

E = a 29. cikk (2) bekezdésében leírt kitettségérték;

E^* = a 29. cikk (2) bekezdése szerint számított, teljes mértékben korrigált kitettségérték;

224. cikk

Egyéb elismert biztosítékok értékelési elvei az IRB-módszer szerint

1. Ingatlantulajdon-fedezet esetén a biztosítékot független értékbecslőnek kell értékelnie piaci vagy annál kisebb értéken. Az intézmény előírja a független értékbecslő számára a piaci érték átlátható és egyértelmű módon történő dokumentálását.

Azon tagállamokban, ahol a jogszabályi vagy hatósági előírásokban szigorú kritériumokat határoztak meg a jelzáloghitelezési értékre vonatkozóan, az ingatlant független értékbecslőnek kell értékelnie a fenti rendelkezés helyett jelzáloghitelezési vagy annál kisebb értéken. A független értékbecslő nem vehet számításba spekulatív elemeket a jelzáloghitelezési érték megállapítása során és ezt az értéket átlátható és egyértelmű módon dokumentálnia kell.

A biztosíték értéke a piaci vagy jelzáloghitelezési értéken alapuló, a 203. cikk (3) bekezdése szerinti monitoring eredményeit tükröző és az ingatlant terhelő elsőbbségi követeléseket figyelembe vevő csökkentett érték.

2. A követelések esetében azok értéke a követelések összege.
3. Az intézmények az ingatlantulajdon-fedezeten kívüli dologi biztosítékot piaci értékén értékelik, amely azt a becsült árat jelenti, amelyen a vagyontárgyat egy eladni szándékozó eladó egy vásárolni szándékozó vevőnek független ügylet során értékesíteni tudna az értékelés időpontjában.

225. cikk

A kockázattal súlyozott kitettségértékek és a várható veszteségértékek kiszámítása egyéb elismert biztosítékok esetén a pénzügyi biztosítékok átfogó módszere szerint

1. Az intézmények az e bekezdésnek és a (2) bekezdésnek megfelelően kiszámított LGD*-értéket használják LGD-ként a 3. fejezet alkalmazásában.

Amennyiben a biztosítéknak a kitettség értékéhez viszonyított aránya az 5. táblázatban meghatározott, a kitettség előírt minimális fedezettségszintje (C*) alá csökken, az LGD* a 3. fejezetben meghatározott, a szerződő féllel szembeni fedezetlen kitettség LGD-értéke. E célból az intézmények a 162. cikk (8)–(10) bekezdésében felsorolt tételek kitettségértékének kiszámításakor az e bekezdésekben említett hitel-egyenértékesítési tényezők vagy százalékarányok helyett 100 %-os hitel-egyenértékesítési tényezőt vagy százalékarányt használnak.

Amennyiben a biztosítéknak a kitettség értékéhez viszonyított aránya meghaladja a második, az 5. táblázatban meghatározott magasabb C** küszöbértéket, az LGD* a 5. táblázatban meghatározott értéket veszi fel.

Ha a teljes kitettség nem teljesíti a biztosítékkal fedezett C** szintre vonatkozó előírásokat, az intézmények a kitettséget két külön kitettségnek tekintik, amelyek közül az egyik az előírt C** fedezettségi szintet teljesítő rész, a másik az ezen kívüli fennmaradó rész lesz.

2. E bekezdés 5. táblázata határozza meg a kitettségek biztosítékkal fedezett részére alkalmazandó LGD*-értéket és az előírt fedezettségi szinteket.

5. táblázat				
A kitettségek fedezett részére vonatkozó minimális LGD-értékek				
	LGD* magasabb rangú vagy feltételes követelések esetén	LGD* alárendelt vagy feltételes követelések esetén	A kitettség előírt minimális fedezettségi szintje (C*)	A kitettség előírt minimális fedezettségi szintje (C**)
Követelések	35 %	65 %	0 %	125 %
Lakóingatlan/ kereskedelmi célú ingatlan	35 %	65 %	30 %	140 %
Egyéb biztosíték	40 %	70 %	30 %	140 %

3. Az (1) és a (2) bekezdésben meghatározott eljárástól eltérő, alternatív megoldásként és a 119. cikk (2) bekezdése alapján az intézmények – a 120. cikk (2) bekezdésének d) pontjában és a 121. cikk (2) bekezdésének d) pontjában meghatározott korlátokon belül – 50 %-os kockázati súlyt rendelhetnek a kitettség azon részéhez, amely a tagállam területén található lakóingatlannal vagy kereskedelmi célú ingatlannal teljes körűen fedezett, amennyiben a 195. cikk (6) bekezdésében előírt feltételek mindegyike teljesül.

226. cikk

A kockázattal súlyozott kitettségértékek és a várható veszteségértékek kiszámítása biztosítékok vegyes halmaza esetén

1. Az intézmények a 3. fejezet alkalmazásában LGD-ként alkalmazandó LGD*-értéket a (2) és a (3) bekezdésnek megfelelően számítják ki, ha a következő feltételek mindegyike teljesül:
 - a) az intézmény az IRB-módszert használja a kockázattal súlyozott kitettségértékek és a várható veszteségértékek kiszámításához;
 - b) a kitettség mind pénzügyi biztosítékkal, mind egyéb elismert biztosítékkal fedezett.
2. Az intézménynek a kitettség volatilitással korrigált értékét, azaz a 218. cikk (5) bekezdésében meghatározott volatilitási korrekciós tényező alkalmazása utáni értéket el kell osztania a kitettséget elismert pénzügyi biztosítékkal, követelésekkel, kereskedelmi célú ingatlannal vagy lakóingatlannal, más elismert biztosítékkal fedezett, illetve adott esetben biztosítékkal nem fedezett részekre.
3. Az intézmény a kitettség (2) bekezdés szerinti egyes részeire vonatkozó LGD*-értéket e fejezet vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően külön-külön számítják ki.

227. cikk

Egyéb, előre rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet

1. Ha a 207. cikk (1) bekezdésében meghatározott feltételek teljesülnek, a harmadik fél intézménynél elhelyezett letét kezelhető a harmadik fél intézmény által nyújtott garanciaként.
2. Ha a 207. cikk (1) bekezdésében meghatározott feltételek teljesülnek, az intézmény a kitettség azon részét, amely az olyan életbiztosítási kötvények visszavásárlási értékével fedezett, amelyeknek a kedvezményezettje a hitelnyújtó intézmény, a következő módon kezeli:

- a) ha a kitettség a sztenderd módszer alá tartozik, a kockázati súlyozást a (3) bekezdésben meghatározott kockázati súlyokkal kell elvégezni;
- b) ha a kitettség az IRB-módszer alá tartozik, de nem tartozik az intézmény saját LGD-becslése alá, 40 %-os LGD-t kell hozzá rendelni.

Devizanem-eltérés esetén az intézmények csökkentik az aktuális visszavásárlási értéket a 228. cikk (3) bekezdésének megfelelően, amely során a hitelkockázati fedezet értéke az életbiztosítási kötvény jelenlegi visszavásárlási értéke.

3. A (2) bekezdés a) pontjának alkalmazásában az intézmények az életbiztosítást nyújtó vállalkozás fedezetlen, magasabb rangú kitettségeihez rendelt kockázati súlyok alapján az alábbi kockázati súlyokat alkalmazzák:

- a) 20 %-os kockázati súlyt, ha az életbiztosítást nyújtó vállalkozás fedezetlen, magasabb rangú kitettségeihez rendelt kockázati súly 20 %;
- b) 35 %-os kockázati súlyt, ha az életbiztosítást nyújtó vállalkozás fedezetlen, magasabb rangú kitettségeihez rendelt kockázati súly 50 %;
- c) 70 %-os kockázati súlyt, ha az életbiztosítást nyújtó vállalkozás fedezetlen, magasabb rangú kitettségeihez rendelt kockázati súly 100 %;
- d) 150 %-os kockázati súlyt, ha az életbiztosítást nyújtó vállalkozás fedezetlen, magasabb rangú kitettségeihez rendelt kockázati súly 150 %.

4. Az intézmények a kérésre visszavásárolandó, a 196. cikk c) pontja szerint elismert instrumentumokat a kibocsátó intézmény által nyújtott garanciaként kezelhetik. A hitelkockázati fedezet elismert értéke az alábbiak szerint alakul:

- a) amennyiben az értékpapírt névértéken vásárolják vissza, ezt az összeget kell a hitelfedezet elismert értékének tekinteni;
- b) amennyiben az értékpapírt piaci áron vásárolják vissza, a hitelfedezet elismert értékét úgy állapítják meg, hogy az 193. cikk (4) bekezdésében a hitelviszonyt megtestesítő értékpapírokra vonatkozó értékelési módszert alkalmazzák.

2. ALSZAKASZ

ELŐRE NEM RENDELKEZÉSRE BOCSÁTOTT HITELFEDEZET

228. cikk Értékelés

1. Az előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet hatásainak ezen alszakasszal összhangban történő kiszámítása céljából az előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet értéke (G) az az összeg, amelynek kifizetését a fedezetnyújtó vállalja a hitelfelvevő általi nemteljesítés vagy nemfizetés, illetve más meghatározott hitelkockázati események bekövetkezése esetén.
2. Olyan hitelderivatívák esetében, amelyek hitelkockázati eseményként nem tartalmazzák az alapkötelezettség átstrukturálását, beleértve a tőke, kamat vagy díjak elengedését vagy fizetési halasztást, illetve hitelezési veszteséget eredményező eseményt, a következők alkalmazandók:
 - a) az intézmények 40 %-kal csökkentik a hitelkockázati fedezet (1) bekezdés szerint kiszámított értékét, ha az összeg, amelynek megfizetésére a fedezetnyújtó kötelezettséget vállalt, nem haladja meg a kitettséértéket;
 - b) a hitelfedezet összege legfeljebb a kitettséérték 60 %-a lehet, ha az összeg, amelynek megfizetésére a fedezetnyújtó kötelezettséget vállalt, meghaladja a kitettséértéket.
3. Amennyiben az előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet a kitettség devizanemétől eltérő devizában denominált, az intézmények a hitelkockázati fedezet értékét csökkentik az alábbiak szerinti volatilitási korrekciós tényezővel:

$$G^* = G \cdot (1 - H_{fx})$$

ahol:

G^* = a hitelkockázati fedezet devizaárfolyam-kockázattal korrigált értéke;

G = a hitelkockázati fedezet névértéke;

H_{fx} = a hitelkockázati fedezet és az alapkötelezettség közti devizanem-eltérésnek a (4) bekezdés alapján megállapított volatilitási korrekciós tényezője.

H_{fx} egyenlő nullával, ha nincs devizanem-eltérés.

4. Az intézmények a devizanem-eltérés volatilitási korrekciós tényezőjét – napi újraértékelést feltételezve – 10 napos értékesítési időszakra alapozzák, és vagy a 219. cikk szerinti felügyeleti volatilitási korrekciós tényező szerinti módszerre vagy a 220. cikk szerinti saját becslés módszerére alapozva számíthatják ki. Az intézmények a 221. cikknek megfelelően felszorozzák a volatilitási korrekciós tényezőt.

229. cikk

A kockázattal súlyozott kitettségérték és a várható veszteségérték kiszámítása részleges fedezet és ügyletrészsorozatokba való sorolás esetén

Amennyiben az intézmény a kölcsön kockázatának egy részét egy vagy több ügyletrészsorozatban ruházza át, az 5. fejezetben meghatározott szabályokat kell alkalmazni. Az intézmények a kifizetések azon lényegességi küszöbét, amely alatt veszteség esetén nem történik kifizetés, egyenlőnek tekintik a visszatartott, első veszteségviselő kategóriába tartozó pozíciókkal, és a kockázat ügyletrészsorozatonkénti átruházását vonhatja maga után.

230. cikk

A kockázattal súlyozott kitettségérték kiszámítása a sztenderd módszer szerint

1. A 108. cikk (3) bekezdésének alkalmazásában a kockázattal súlyozott kitettségértéket az alábbi képlet szerint kell kiszámítani:

$$\max\{0, E - G_A\} \cdot r + G_A \cdot g$$

ahol:

E = a kitettség 106. cikk szerinti értéke; e célból az I. mellékletben felsorolt mérlegen kívüli tétel kitettségértéke az értékének 100%-a a 106. cikk (1) bekezdésében említett kitettségérték helyett;

G_A = a hitelkockázattal szembeni fedezet 228. cikk (3) bekezdés szerint számított értéke (G^*), az 5. fejezetben meghatározott módon a lejárat eltérések tekintetében tovább korrigálva;

r = az ügyféllel szembeni kitettségnek a 2. fejezet szerint meghatározott kockázati súlya;

g = a fedezetnyújtóval szembeni kitettségnek a 2. fejezet szerint meghatározott kockázati súlya;

2. Amennyiben a fedezett érték (G_A) kisebb a kitettség értékénél, az intézmények csak akkor alkalmazhatják az (1) bekezdésben meghatározott képletet, ha a kitettség fedezett és fedezetlen részének szenioritása megegyezik.
3. Az intézmények a 109. cikk (4) és (5) bekezdésében leírt értékelési módot a központi kormányzat vagy központi bank által teljes mértékben vagy részben garantált kitettségekre is kiterjeszthetik, amennyiben a garancia a hitelfelvevő hazai pénznemében denominált, és a kitettséget is ugyanebben a pénznemben finanszírozták.

231. cikk

A kockázattal súlyozott kitettségértékek és a várható veszteségértékek kiszámítása az IRB-módszer szerint

1. A kitettségértéknek (E) a G_A hitelkockázati fedezet korrigált értékén alapuló fedezett része esetében a 3. fejezet 3. szakasza szerinti PD a fedezetnyújtó PD-értéke lehet, illetve a

hitelfelvevő és a garantőr PD-értékei közötti PD-érték, ha úgy vélik, nem biztosítható a teljes helyettesítés. Alárendelt kitettségek és nem alárendelt, előre nem rendelkezésre bocsátott fedezet esetében a 3. fejezet 3. szakasza szerint alkalmazandó LGD a magasabb rangú követelésekhez tartozó LGD-érték is lehet.

2. A kitettségérték (E) fedezetlen részére vonatkozó PD a hitelfelvevő PD-értéke, az LGD-érték pedig az alapul szolgáló kitettség LGD-értéke.
3. G_A a G^* 228. cikk (3) bekezdése szerint számított, az 5. szakaszban meghatározott módon a lejárat eltérések tekintetében tovább korrigált értéke. E a kitettségnek a 3. fejezet 4. szakasza szerinti értéke. E célból az intézmények a 162. cikk (8)–(10) bekezdésében felsorolt tételek kitettségértékének kiszámításakor az ezekben a bekezdésekben említett hitel-egyenértékesítési tényezők vagy százalékarányok helyett 100 %-os hitel-egyenértékesítési tényezőt vagy százalékarányt használnak.

5. SZAKASZ LEJÁRATI ELTÉRÉSEK

232. cikk *Lejárat eltérés*

1. A kockázattal súlyozott kitettségérték kiszámítása során akkor fordul elő lejárat eltérés, ha a hitelkockázati fedezet hátralevő futamideje kisebb, mint a fedezett kitettség futamideje. Ha a hitelkockázati fedezet hátralevő futamideje három hónapnál kisebb és a fedezet futamideje megelőzi az alapul szolgáló kitettség lejáratát, a szóban forgó fedezet nem minősül elismert hitelkockázati fedezetnek.
2. Lejárat eltérés esetén a hitelkockázati fedezet nem ismerhető el az alábbi feltételek valamelyikének teljesülése esetén:
 - (a) a fedezet eredeti futamideje kisebb, mint 1 év;
 - (b) a kitettség olyan rövid lejáratú kitettség, mely esetében az illetékes hatóságok a 158. cikk (3) bekezdése szerinti lejárat érték (M) tekintetében egy éves alsó korlát helyett egy napos alsó korlátot határoznak meg.

233. cikk *A hitelkockázati fedezet lejárata*

1. Az alapul szolgáló kötelezettség tényleges lejárata az a maximum 5 éves leghosszabb fennmaradó időtartam, ameddig az ügyfélnek terv szerint kell teljesítenie kötelezettségeit. Figyelemmel a (2) bekezdésre is, a hitelkockázati fedezet lejárata a hitelkockázati fedezet által nyújtott védelem megszűnésének vagy megszüntetésének legkorábbi dátumáig terjedő időtartam.
2. Amennyiben lehetőség van a hitelkockázati fedezetnek a fedezetnyújtó részéről történő, saját mérlegelési jogkörében történő megszüntetésére, az intézmények a lejárat időpontjának azt a

legkorábbi dátumot tekintik, amikortól ezzel a joggal élni lehet. Amennyiben lehetőség van a hitelkockázati fedezetnek a kockázatot átadó részéről történő, saját mérlegelési jogkörben történő megszüntetésére, és a védelmet keletkeztető megállapodás feltételei között pozitív ösztönző intézkedés szerepel az intézmény számára az ügylet szerződés szerinti lejárat előtti lehívására vonatkozóan, az intézmény a lejárat időpontjának azt a legkorábbi dátumot tekinti, amikor ezzel a joggal élni lehet; ellenkező esetben az intézmény úgy tekintheti, hogy a visszahívás joga nem befolyásolja a fedezet lejáratát.

3. Amennyiben egy hitelderivatíva esetében lehetséges az alapkötelezettség nemfizetés esetén alkalmazandó nemteljesítési türelmi idő előtti megszüntetése, az intézmény a hitelkockázati fedezet által nyújtott védelem időtartamát a türelmi időszakkal csökkenti.

234. cikk

A hitelkockázati fedezet értékelése

1. Amennyiben a pénzügyi biztosítékok egyszerű módszere szerinti, előre rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet alá tartozó ügyletek esetében eltérés van a kitettség lejárata és a hitelkockázati fedezet lejárata között, a biztosíték nem minősül elismert, előre rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezetnek.
2. A pénzügyi biztosítékok átfogó módszere szerinti, előre rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet alá tartozó ügyletek esetében az intézmények a hitelkockázati fedezet és a kitettség lejáratát a biztosíték korrigált értékében tükrözik az alábbi képlet szerint:

$$C_{VAM} = C_{VA} \cdot \frac{t - t^*}{T - t^*}$$

ahol:

C_{VA} = a biztosítéknak a 218. cikk (2) bekezdésében meghatározottak szerinti volatilitással korrigált értéke, vagy a kitettség értéke, attól függően, melyik az alacsonyabb;

t = a hitelkockázati fedezet lejáratáig a 233. cikk szerint számított hátralevő évek száma, vagy a T értéke, attól függően, melyik az alacsonyabb;

T = a hitelkockázati fedezet lejáratáig a 233. cikk szerint számított hátralevő évek száma, vagy öt év, attól függően, melyik az alacsonyabb;

t^* = 0,25.

Az intézmények a C_{VAM} értékeként a C_{VA} értékének tovább korrigált, a lejárat eltérést figyelembe vevő értékét használják, amit a kitettség teljes mértékben korrigált értékének (E^*) kiszámítására használt, a 218. cikk (5) bekezdésében meghatározott képletben kell alkalmazni.

3. Előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet alá tartozó ügyletek esetében az intézmények a hitelkockázati fedezet és a kitettség lejáratát a hitelkockázati fedezet korrigált értékében tükrözik az alábbi képlet szerint

$$G_A = G^* \cdot \frac{t - t^*}{T - t^*}$$

ahol:

G^* = a hitelkockázati fedezet devizanem-eltéréssel korrigált értéke;

G_A = a G^* lejáratí eltéréssel korrigált értéke;

t = a hitelkockázati fedezet lejáratáig a 233. cikk szerint számított hátralevő évek száma, vagy a T értéke, attól függően, melyik az alacsonyabb;

T = a hitelkockázati fedezet lejáratáig a 233. cikk szerint számított hátralevő évek száma, vagy öt év, attól függően, melyik az alacsonyabb;

t^* = 0,25.

Az intézmények a G_A értékét a 228–231. cikk alkalmazásában a hitelkockázati fedezet értékeként használják.

6. SZAKASZ

KOSARAT ALKALMAZÓ HITELKOCKÁZAT-MÉRSEKLÉSI TECHNIKÁK

235. cikk

Első nemteljesítéskor lehívható hitelderivatívák

Amennyiben az intézmény olyan feltételek mellett szerez hitelkockázati fedezetet bizonyos kitettségeire, hogy a kitettségek első nemteljesítése kiváltja a fizetést, és ez a hitelkockázati esemény megszünteti a szerződést, az intézmény e fejezetnek megfelelően úgy módosíthatja a kockázatokkal súlyozott kitettségértéket és, szükség szerint, a várható veszteség értékét, hogy az – hitelkockázati fedezet hiányában – e fejezettel összhangban az alábbi két összeg közül az alacsonyabbat eredményezze, de csak abban az esetben, ha a kitettség értéke kisebb vagy egyenlő a hitelkockázati fedezet értékével:

- a kockázattal súlyozott kitettségérték a sztenderd módszer szerint;
- a kockázattal súlyozott kitettségérték az IRB-módszer szerint plusz a várható veszteségérték 12,5-szerese.

236. cikk

N-edik nemteljesítéskor lehívható hitelderivatívák

Amennyiben a hitelkockázati fedezet alapján a kitettségeknél az n-edik nemteljesítés kiváltja a fizetést, a kockázatot átadó intézmény csak akkor veheti figyelembe a fedezetet a kockázattal súlyozott kitettségérték és, szükség szerint, a várható veszteség összegének a kiszámításakor, ha az 1-től az n-1-ig terjedő nemteljesítésre is fedezetet szerez, vagy már n-1 nemteljesítés fordult elő. Ilyen esetben az intézmény úgy módosíthatja a kockázatokkal súlyozott kitettségértéket és, szükség szerint, a várható

veszteség értékét, hogy az a hitelkockázati fedezet hiányában alkalmazandó, a 235. cikk a) és b) pontjában említett két összeg közül az n-edik legalacsonyabb kockázattal súlyozott kitettségértéket eredményezze.

A kosárban levő valamennyi kitettségnek teljesítenie kell a CRM 199. cikk (2) bekezdésében és a CRM 211. cikk (1) bekezdésének d) pontjában meghatározott követelményeket.

5. fejezet

Értékpapírosítás

1. SZAKASZ

FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK

237. cikk

Fogalommeghatározások

E fejezet alkalmazásában:

- (1) „értékpapírosítási felár”: a pénzügyi költségek beszédéséből befolyó összeg és más, az értékpapírosított kitettségekkel kapcsolatos díjbevétel, a költségek és ráfordítások levonása után;
- (2) „visszavásárlási jog maradék pozíciókra”: a kezdeményező olyan szerződéses opciója, ami lehetővé teszi az értékpapírosítási pozíciók visszavásárlását vagy megszüntetését az alapul szolgáló kitettségek egészének visszafizetése előtt abban az esetben, ha a fennálló kitettségek összege egy bizonyos szint alá süllyed;
- (3) „likviditási keret”: értékpapírosítási pozíció, amely olyan szerződéses megállapodással jön létre, melynek célja a pénzáramlás időszerűségének biztosítása a befektetők számára;
- (4) „ K_{IRB} ”: azon kockázattal súlyozott kitettségértékek 8 %-a, melyeket a 3. fejezet alapján az értékpapírosított kitettségekre számítanak ki úgy, mintha azok nem lennének értékpapírosítva, és az e kitettségekhez tartozó, az említett fejezet szerint kiszámított várható veszteségek összege;
- (5) „minősítésen alapuló módszer” az értékpapírosítási pozíciók kockázattal súlyozott kitettségértékeinek a 256. cikk szerinti számítási módszere;
- (6) „felügyeleti képlet módszere”: az értékpapírosítási pozíciók kockázattal súlyozott kitettségértékeinek a 257. cikk szerinti számítási módszere;
- (7) „nem minősített pozíció”: olyan értékpapírosítási pozíció, amely nem rendelkezik a 4. szakaszban meghatározott elismert külső hitelminősítő intézmény által készített, elismert hitelminősítéssel;

- (8) „minősített pozíció”: olyan értékpapírosítási pozíció, amely rendelkezik a 4. szakaszban meghatározott elismert külső hitelminősítő intézmény által készített, elismert hitelminősítéssel;
- (9) „eszközfedezet melletti értékpapír-kibocsátás (ABCP program)”: olyan értékpapírosítási program, amelynek keretében kibocsátott értékpapírok túlnyomórészt egy éves vagy annál rövidebb eredeti futamidejű kereskedelmi papírok;
- (10) „hagyományos értékpapírosítás” az értékpapírosított kitettségek gazdasági átruházásával járó értékpapírosítás. Ez az értékpapírosítást kezdeményező intézménytől az értékpapírosított kitettség tulajdonjogának átruházásával vagy köztes részesedésen keresztül történik. A kibocsátott értékpapírok a kezdeményező intézmény számára nem jelentenek fizetési kötelezettséget;
- (11) „szintetikus értékpapírosítás”: olyan értékpapírosítás, amelynél a kockázátátruházás hitelderivatívákkal vagy garanciákkal valósul meg, és az értékpapírosított kitettségek a kezdeményező intézmény kitettségei maradnak;
- (12) „rulírozó kitettség”: olyan kitettség, amelynél az ügyfelek kintlévőségének egyenlegei az ügyfelek hitelfelvételi és visszafizetési döntéseinek megfelelően a megállapodott értékhatáron belül ingadozhatnak;
- (13) „lejárat előtti visszaadás lehetőségét biztosító rendelkezés” olyan szerződéses záradék rulírozó kitettségek értékpapírosításánál, amely meghatározott események bekövetkezte esetére előírja a befektető pozícióinak visszafizetését a kibocsátott értékpapírok eredetileg meghatározott lejárata előtt;
- (14) „első veszteségviselő ügyletrészsorozat” az értékpapírosításnál a leginkább alárendelt ügyletrészsorozat, amely az értékpapírosított kitettségeknél felmerülő első veszteséget viseli, és ezáltal védelmet nyújt a második veszteségviselő kategóriába tartozó, illetve adott esetben magasabb minősítésű ügyletrészsorozatoknak.

2. SZAKASZ

JELENTŐS KOCKÁZATÁTRUHÁZÁS ELISMERÉSE

238. cikk

Hagyományos értékpapírosítás

1. A hagyományos értékpapírosítást kezdeményező intézmény kizárhatja az értékpapírosított kitettségeket a kockázattal súlyozott kitettségérték és várható veszteség összegének számításából, ha a következő feltételek valamelyike teljesül:
 - a) az értékpapírosított kitettségekhez tartozó jelentős mértékű hitelkockázat harmadik félre átruházottnak tekinthető;
 - b) a kezdeményező intézmény 1250 %-os kockázati súlyt alkalmaz az értékpapírosításba bevont minden értékpapírosítási pozícióra, vagy ezeket az értékpapírosítási pozíciókat

levonja az elsődleges alapvető tőkeelemekből a 33. cikk (1) bekezdésének k) pontja alapján.

2. Jelentős hitelkockázat átruházásának tekintendők az alábbiak:

- a) a kezdeményező intézmény által ebbe az értékpapírosításba bevont mezzanine értékpapírosítási pozíciók kockázattal súlyozott kitettségértéke nem haladja meg az ebben az értékpapírosításban részt vevő összes mezzanine értékpapírosítási pozíció kockázattal súlyozott kitettségértékének 50 %-át;
- b) ha egy adott értékpapírosításban nincsenek mezzanine értékpapírosítási pozíciók és a kezdeményező bizonyítani tudja, hogy azon értékpapírosítási pozíciók kitettségértéke, amelyek a szavatolótőkéből levonandók vagy 1250 %-os kockázattal súlyozandók lennének, jelentősen meghaladja az értékpapírosított kitettségen várt veszteség ésszerű becslését, a kezdeményező intézmény legfeljebb 20 %-ával rendelkezik azon értékpapírosítási pozíciók kitettségértékének, amelyek a szavatolótőkéből levonandók vagy 1250 %-os kockázattal súlyozandók lennének.

Amennyiben a kockázattal súlyozott kitettségértékek lehetséges csökkentését, amelyet a kezdeményező intézmény ezzel az értékpapírosítással érne el, nem indokolja a hitelkockázat harmadik félre történő arányos átruházása, az illetékes hatóság az egyes esetekben úgy dönthet, hogy jelentős mértékű hitelkockázat nem tekinthető harmadik félre átruházottnak.

3. A (2) bekezdés alkalmazásában a mezzanine értékpapírosítási pozíciók olyan értékpapírosítási pozíciók, amelyekre 1250 %-osnál alacsonyabb kockázati súly alkalmazandó, és amelyek ebben az értékpapírosításban a legmagasabb rangú pozíciónál, valamint minden olyan értékpapírosítási pozíciónál alacsonyabb rangúak, amelyekhez a 4. szakasz alapján az alábbiak közül bármelyiket is hozzárendelték:

- a) a 3. szakasz 3. alszakasza alá tartozó értékpapírosítási pozíció esetén az 1. hitelminőségi besorolás;
- b) a 3. szakasz 4. alszakasza alá tartozó értékpapírosítási pozíció esetén az 1. vagy 2. hitelminőségi besorolás;

4. A (2) és a (3) bekezdés alternatívájaként az illetékes hatóságok engedélyezik az értékpapírosítást kezdeményező intézmények számára, hogy jelentős hitelkockázatot átruházottnak tekinthessenek, ha a kezdeményező intézmény valamennyi értékpapírosítás esetén bizonyítani tudja, hogy a szavatolótőke-követelménynek a kezdeményező által az értékpapírosítással elért csökkentését a hitelkockázat harmadik félre történő arányos átruházása indokolja.

Az engedélyt csak akkor kell megadni, ha az intézmény az alábbi feltételek mindegyikének eleget tesz:

- a) az intézmény kellőképpen kockázatterékeny szabályzatokat és módszereket működtet a kockázátátruházás értékelésére;
- b) az intézmény továbbá a belső kockázatkezelése és belső tőkeallokációja szempontjából minden esetben elismerte a hitelkockázatnak harmadik félre történő átruházását.

5. Az (1)–(4) bekezdésben meghatározott, értelemszerűen alkalmazandó követelményeken felül, az összes alábbi feltételnek teljesülnie kell:
- a) az értékpapírosítás dokumentációja tükrözi az ügylet gazdasági tartalmát;
 - b) az értékpapírosított kitettségek jogilag elkülönülnek a kezdeményező intézménytől és hitelezőitől, többek között csőd- vagy csődtömeggondnokság esetén is. Ezt elismert jogi tanácsadó szakvéleménye is alátámasztja;
 - c) a kibocsátott értékpapírok a kezdeményező intézmény számára nem jelentenek fizetési kötelezettséget;
 - d) a kezdeményező intézmény nem tart fenn magának sem tényleges, sem közvetett ellenőrzést az átruházott kitettségek felett. A kezdeményező félnek az átruházott kitettségek feletti tényleges ellenőrzése fenntartásának minősül, ha az intézmény a megelőzően átruházott kitettségeket visszavásárolhatja a kedvezményezettől a célból, hogy ily módon nyereséget realizáljon, vagy ha köteles visszavenni az átruházott kockázatot. Önmagában nem minősül a kitettségek feletti közvetett ellenőrzés fenntartásának az, ha a kezdeményező intézmény fenntartja magának az adósságszolgálattal kapcsolatos jogokat vagy kötelezettségeket;
 - e) az értékpapírosítási dokumentáció az alábbi feltételek mindegyikének megfelel:
 - i. nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely a lejárat előtti visszaadás esetét kivéve a kezdeményező intézménytől megkövetelné az értékpapírosított pozíciók javítását, beleértve, de nem kizárólagosan az alapul szolgáló hitel kitettségeinek megváltoztatását vagy a befektetők számára fizetett hozam növelését annak ellensúlyozására, hogy az értékpapírosított kitettség hitelminősége romlik;
 - ii. nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely az értékpapírosított pozíciók birtokosainak fizetendő hozamot növeli az alapul szolgáló halmaz hitelminőségében bekövetkező romlás ellensúlyozására.
 - iii. adott esetben egyértelművé teszi, hogy értékpapírosítási pozíciónak a kezdeményező fél vagy a szponzor általi megvásárlása vagy visszavásárlása a szerződéses kötelezettségeken kívül csak egyenlő feltételek mellett történhet;
 - f) maradék pozícióra vonatkozó visszavásárlási jog fennállta esetén, az opciós jog eleget tesz az alábbi feltételeknek is:
 - i. gyakorlásáról a kezdeményező intézmény saját mérlegelési jogkörében dönt;
 - ii. kizárólag akkor gyakorolható, ha az értékpapírosított kitettségek eredeti értékének már csak legfeljebb 10 %-ára kell kifizetést teljesíteni;
 - iii. nem teheti lehetővé veszteségek hitelminőség-javítási pozíciókra vagy befektetők által tartott más pozíciókra történő allokálásának elkerülését, és az opció más módon sem teheti lehetővé a hitelminőség javítását.
6. Az illetékes hatóságok folyamatosan tájékoztatják az EBH-t a (2) bekezdésben említett egyes esetekről, amelyeknél a kockázattal súlyozott kitettségértékek lehetséges csökkentését nem

indokolja a hitelkockázat harmadik félre történő arányos átruházása, továbbá a (4) bekezdésnek az intézmények általi igénybevételeiről. Az EBH nyomon követi az e területen alkalmazott gyakorlatok teljes körét és az 1093/2010/EU rendelet 16. cikkével összhangban iránymutatást ad ki.

239. cikk

Szintetikus értékpapírosítás

1. Szintetikus értékpapírosítás esetén a kezdeményező intézmény az értékpapírosított kitettségekhez tartozó kockázattal súlyozott kitettségértékeket és, szükség szerint, a várható veszteségértékeket a 244. cikk szerint számíthatja ki, ha a következők egyike teljesül:
 - a) jelentős hitelkockázat tekinthető harmadik félre átruházottnak előre rendelkezésre bocsátott vagy előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet révén;
 - b) a kezdeményező intézmény 1250 %-os kockázati súlyt alkalmaz az értékpapírosításba bevont minden értékpapírosítási pozícióra, vagy ezeket az értékpapírosítási pozíciókat levonja az elsődleges alapvető tőkeelemekből a 33. cikk (1) bekezdés k) pontja alapján.
2. Jelentős hitelkockázat átruházásának tekintendő, ha az alábbi feltételek valamelyike teljesül:
 - a) a kezdeményező intézmény által ebbe az értékpapírosításba bevont mezzanine értékpapírosítási pozíciók kockázattal súlyozott kitettségértéke nem haladja meg az ebben az értékpapírosításban részt vevő összes mezzanine értékpapírosítási pozíció kockázattal súlyozott kitettségértékének 50 %-át;
 - b) ha egy adott értékpapírosításban nincsenek mezzanine értékpapírosítási pozíciók és a kezdeményező bizonyítani tudja, hogy azon értékpapírosítási pozíciók kitettségértéke, amelyek a szavatolótőkéből levonandók vagy 1250 %-os kockázattal súlyozandók lennének, jelentősen meghaladja az értékpapírosított kitettségen ésszerűen várható veszteséget, a kezdeményező intézmény legfeljebb 20 %-ával rendelkezik azon értékpapírosítási pozíciók kitettségértékének, amelyek a szavatolótőkéből levonandók vagy 1250%-os kockázattal súlyozandók lennének;
 - c) amennyiben a kockázattal súlyozott kitettségértékek lehetséges csökkentését, amelyet a kezdeményező intézmény ezzel az értékpapírosítással érne el, nem indokolja a hitelkockázat harmadik félre történő arányos átruházása, az illetékes hatóság az egyes esetekben úgy dönthet, hogy jelentős mértékű hitelkockázat nem tekinthető harmadik félre átruházottnak.
3. A (2) bekezdés alkalmazásában a mezzanine értékpapírosítási pozíciók olyan értékpapírosítási pozíciók, amelyekre 1250 %-osnál alacsonyabb kockázati súly alkalmazandó, és amelyek ebben az értékpapírosításban a legmagasabb rangú pozíciónál, valamint minden olyan értékpapírosítási pozíciónál alacsonyabb rangúak, amelyekhez a 4. szakasz alapján az alábbiak közül bármelyiket is hozzárendelték:
 - a) a 3. szakasz 3. alszakasza alá tartozó értékpapírosítási pozíció esetén az 1. hitelminőségi besorolás;

- b) a 3. szakasz 4. alszakasza alá tartozó értékpapírosítási pozíció esetén az 1. vagy 2. hitelminőségi besorolás;
4. A (2) és a (3) bekezdés alternatívájaként az illetékes hatóságok engedélyezik az értékpapírosítást kezdeményező intézmények számára, hogy jelentős hitelkockázatot átruházottnak tekinthessenek, ha a kezdeményező intézmény valamennyi értékpapírosítás esetén bizonyítani tudja, hogy a szavatalótőke-követelménynek a kezdeményező által az értékpapírosítással elért csökkentését a hitelkockázat harmadik félre történő arányos átruházása indokolja.

Az engedélyt csak akkor kell megadni, ha az intézmény az alábbi feltételek mindegyikének eleget tesz:

- a) az intézmény kellőképpen kockázaterzékeny szabályzatokat és módszereket működtet a kockázátátruházás értékelésére;
- b) továbbá belső kockázatkezelése és belső tőkeallokációja szempontjából az intézmény minden egyes esetben elismerte a hitelkockázatnak harmadik félre történő átruházását.
5. Az (1)–(4) bekezdésben meghatározott, értelemszerűen alkalmazandó követelményeken felül, az átruházásnak eleget kell tennie az alábbi feltételeknek:
- a) az értékpapírosítás dokumentációja tükrözi az ügylet gazdasági tartalmát;
- b) a hitelkockázati fedezet, amely által a hitelkockázatot átruházzák, megfelel a 242. cikk (2) bekezdésének;
- c) a hitelkockázat átruházásához használt eszközök nem foglalhatnak magukban olyan feltételeket, amelyek:
- i. olyan jelentős lényegességi küszöbököt határoznak meg, amelyek értéke alatti hitelkockázati események előfordulása nem váltja ki a hitelkockázati fedezet lehívását;
 - ii. lehetővé teszik a hitelkockázati fedezet megszüntetését az alapul szolgáló kitettségek hitelminőségének romlásakor;
 - iii. a lejárat előtti visszaadás lehetőségéről szóló rendelkezések esetét kivéve a kezdeményező intézménytől megkövetelnék az értékpapírosítási pozíciók javítását;
 - iv. az intézmény hitelkockázati fedezethez kapcsolódó költségeit vagy az értékpapírosításhoz kapcsolódó pozíciók birtokosainak fizetendő hozamot növelnék az alapul szolgáló halmaz hitelminőségében bekövetkező romlás ellensúlyozására;
- d) a hitelkockázati fedezetnek az összes érintett állam joga szerinti érvényesíthetőségét elismert jogi tanácsadó szakvéleménye támasztja alá.

- e) az értékpapírosítási dokumentáció adott esetben egyértelművé teszi, hogy értékpapírosítási pozíciónak a kezdeményező fél vagy a szponzor általi megvásárlása vagy visszavásárlása a szerződéses kötelezettségeken kívül csak egyenlő feltételek mellett történhet;
 - f) maradék pozícióra vonatkozó visszavásárlási jog fennállta esetén, az opciós jog eleget tesz valamennyi alábbi feltételnek:
 - i. gyakorlásáról a kezdeményező intézmény saját mérlegelési jogkörében dönt;
 - ii. kizárólag akkor gyakorolható, ha az értékpapírosított kitettségek eredeti értékének már csak legfeljebb 10 %-ára kell kifizetést teljesíteni;
 - iii. nem teheti lehetővé veszteségek hitelminőség-javítási pozíciókra vagy befektetők által tartott más pozíciókra történő allokálásának elkerülését, és az opció más módon sem teheti lehetővé a hitelminőség javítását.
6. Az illetékes hatóságok folyamatosan tájékoztatják az EBH-t a (2) bekezdésben említett egyes esetekről, amelyeknél a kockázattal súlyozott kitettségértékek lehetséges csökkentését nem indokolja a hitelkockázat harmadik félre történő arányos átruházása, továbbá a (4) bekezdésnek az intézmények általi igénybevételeéről. Az Európai Bankhatóság nyomon követi az e területen alkalmazott gyakorlatok teljes körét és az 1093/2010/EU rendelet 16. cikkével összhangban iránymutatást ad ki.

3. SZAKASZ

A KOCKÁZATTAL SÚLYOZOTT KITETTSÉGÉRTÉK KISZÁMÍTÁSA

1. ALSZAKASZ

ALAPELVEK

240. cikk

A kockázattal súlyozott kitettségérték kiszámítása

1. Amennyiben egy értékpapírosítást kezdeményező intézmény a 2. szakasz alapján értékpapírosított kitettségekhez kapcsolódó jelentős hitelkockázatot ruházott át, az intézmény:
 - a) hagyományos értékpapírosítás esetén kizárhatja a kockázattal súlyozott kitettségértékek és adott esetben a várható veszteségértékek számításából azokat a kitettségeket, amelyeket értékpapírosított;
 - b) szintetikus értékpapírosítás esetén az értékpapírosított kitettségek tekintetében a kockázattal súlyozott kitettségértékeket és, adott esetben, a várható veszteségértékeket a 244. és 245. cikk alapján számíthatja ki.
2. Amennyiben az értékpapírosítást kezdeményező intézmény az (1) bekezdés alkalmazásáról döntött, az intézmény az értékpapírosításba bevonható pozíciókra vonatkozóan e fejezetben előírt kockázattal súlyozott kitettségértékeket számítja ki.

Amennyiben az értékpapírosítást kezdeményező intézmény nem ruházott át jelentős hitelkockázatot, vagy úgy döntött, nem alkalmazza az (1) bekezdést, nem kell kiszámítania a kockázattal súlyozott kitettségértékeket az adott értékpapírosításba bevont pozícióira vonatkozóan, de az értékpapírosított kitettségeket továbbra is úgy szerepelteti a kockázattal súlyozott kitettségértékek számításában, mintha azokat nem értékpapírosították volna.

3. Amennyiben az értékpapírosításban különböző ügyletrézsorozatokkal szembeni kitettség áll fenn, minden egyes ügyletrézsorozattal szembeni kitettséget külön értékpapírosítási pozíciónak kell tekinteni. Az értékpapírosítási pozíciók esetén a hitelkockázati fedezetet nyújtókat úgy kell tekinteni, hogy azok pozíciókkal rendelkeznek az értékpapírosításban. Az értékpapírosítási pozíciókhoz tartoznak az olyan értékpapírosításból fakadó kitettségek, amelyek származtatott kamatláb- vagy devizaügyletből származnak.
4. Amennyiben egy értékpapírosítási pozíció nem került levonásra az elsődleges alapvető tőkeelemekből a 33. cikk (1) bekezdés k) pontja alapján, a 87. cikk (3) bekezdése alkalmazásában a kockázattal súlyozott kitettségértéket be kell számítani az intézmény kockázattal súlyozott kitettségértékeinek teljes összegébe.
5. Egy értékpapírosítási pozíció kockázattal súlyozott kitettségértékének kiszámításához a pozíciónak a 241. cikk alapján kiszámított kitettségére kell alkalmazni a vonatkozó kockázati súlyt.
6. A teljes kockázati súly az e fejezetben meghatározott kockázati súly és a 396. cikk szerinti esetleges kiegészítő kockázati súly összegeként kerül meghatározásra.

241. cikk *Kitettségérték*

1. A kitettségértéket az alábbiak szerint kell kiszámítani:
 - a) ha az intézmény a kockázattal súlyozott kitettségértéket a 3. alszakasz szerint számítja ki, a mérlegen belüli értékpapírosítási pozíció kitettségértéke az egyedi hitelkockázati korrekciók alkalmazását követően fennmaradó könyv szerinti érték;
 - b) ha az intézmény a kockázattal súlyozott kitettségértéket a 4. alszakasz szerint számítja ki, a mérlegen belüli értékpapírosítási pozíció kitettségértéke az esetleges hitelkockázati korrekciók nélkül vett könyv szerinti érték;
 - c) ha az intézmény a kockázattal súlyozott kitettségértéket a 3. alszakasz szerint számítja ki, a mérlegen kívüli értékpapírosítási pozíció kitettségértéke az adott értékpapírosítási pozíció egyedi hitelkockázati korrekciók nélkül számított névértéke, az e fejezetben előírtak szerint egy hitel-egyenértékesítési tényezővel felszorozva. eltérő rendelkezés hiányában ez a hitel-egyenértékesítési tényező 100 %;
 - d) ha az intézmény a kockázattal súlyozott kitettségértéket a 4. alszakasz szerint számítja ki, a mérlegen kívüli értékpapírosítási pozícióhoz tartozó kitettség értéke annak névértéke, az e fejezetben előírtak szerint egy hitel-egyenértékesítési tényezővel felszorozva. eltérő rendelkezés hiányában ez a hitel-egyenértékesítési tényező 100 %;

- e) A II. mellékletben felsorolt származtatott eszközök partner-hitelkockázatához kapcsolódó kitettségértékét a 6. fejezet alapján kell megállapítani.
2. Ha az intézmény egy értékpapírosítási ügyletben kettő vagy több, egymást átfedő pozícióval rendelkezik, a kockázattal súlyozott kitettségérték kiszámításakor az átfedés mértékéig csak azt a pozíciót vagy a pozíció egy részét kell figyelembe venni, amelyik a nagyobb kockázattal súlyozott kitettségeket eredményezi. Az intézmény elismerhet továbbá a kereskedési könyvben szereplő pozíciókra vonatkozó egyedi kockázati szavatolótőke-követelmények és a kereskedési könyvön kívüli értékpapírosítási pozíciókra vonatkozó tőkekövetelmények közötti ilyen átfedést, feltéve, hogy az intézmény ki tudja számítani és össze tudja hasonlítani az adott pozíciókra vonatkozó tőkekövetelményeket. E bekezdés alkalmazásában átfedésre akkor kerül sor, ha a pozíciók egészben vagy részben ugyanazon kockázattal szembeni kitettséget képviselik úgy, hogy az átfedés mértékéig csak egy kitettségről van szó.
3. Amennyiben a 263. cikk c) pontját kell alkalmazni az ABCP pozíciókra, az intézmény az ABCP kockázattal súlyozott kitettségértékének kiszámításához egy likviditási hitelkerethez rendelt súlyt is használhat, feltéve, hogy az ABCP programban kibocsátott értékpapírok 100 %-ára fedezetet nyújt ez vagy egy másik likviditási hitelkeret, és ezen likviditási hitelkeretek egyenrangúnak minősülnek az ABCP-vel úgy, hogy azok egymást átfedő pozíciókat alkotnak.

Az intézmények tájékoztatják az illetékes hatóságokat ezen módszer használatáról.

242. cikk

Értékpapírosítási pozíciók hitelkockázat-mérséklésének elismerése

1. Az intézmények a 4. fejezettel összhangban, továbbá az e fejezetben és a 4. fejezetben meghatározott követelményekre is figyelemmel elismerhetnek valamely értékpapírosítási pozíció tekintetében szerzett, előre rendelkezésre bocsátott vagy előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezetet.
- Az elismert, előre rendelkezésre bocsátott hitelfedezet arra a pénzügyi biztosítékra korlátozódik, amely figyelembe vehető a kockázattal súlyozott kitettségértéknek a 2. fejezet szerinti kiszámítása során, ahogy arról a 4. fejezet rendelkezik. Az elismerés feltétele a 4. fejezet vonatkozó követelményeinek való megfelelés.
2. Az elismert, előre rendelkezésre bocsátott és előre nem rendelkezésre bocsátott hitelfedezetet nyújtók köre azokra korlátozódik, akik a 4. fejezet alapján elismertek. Az elismerés feltétele továbbá az említett 4. fejezet vonatkozó követelményeinek való megfelelés.
3. A (2) bekezdéstől eltérve, a 197. cikkben felsorolt elismert, előre nem rendelkezésre bocsátott hitelfedezetet nyújtóknak elismert külső hitelminősítő intézmény hitelminősítésével kell rendelkezniük, amelyről megállapították, hogy a 131. cikk szerinti 3. vagy a feletti hitelminőségi szintnek felel meg, és a 2. vagy a feletti hitelminőségi szintnek kellett megfelelnie, amikor a hitelfedezetet első alkalommal elismerték. Azon intézmények, amelyek rendelkeznek az IRB-módszernek a fedezetnyújtóval szembeni közvetlen kitettségére való alkalmazásához szükséges engedéllyel, az elismerhetőséget – a fedezetnyújtó PD-értéke és az

abban a pontban említett hitelminőségi szintnek megfelelő PD közötti egyenlőség alapján – az első mondat szerint vizsgálhatják.

4. A (2) bekezdéstől eltérve, az SSPE-k elismert fedezetnyújtók abban az esetben, ha elismert pénzügyi biztosítéknak minősülő eszközök tulajdonában vannak, és amelyekre nincsenek előbbre sorolt jogok vagy függő jogok, illetve az előre nem rendelkezésre bocsátott fedezetet átvevő intézmény jogaival egyenrangú (pari passu) függő jogok érvényben, továbbá a pénzügyi biztosíték elismeréséhez szükséges, a 4. fejezetben meghatározott összes követelmény teljesül. Ezekben az esetekben a GA érték (a fedezet devizanem- és lejárat eltéréssel a 4. fejezet rendelkezései szerint korrigált összege) az eszközök volatilitással korrigált piaci értékére korlátozódik, a g értéket (a fedezetnyújtóval szembeni kitettségnak a sztenderd módszer szerint meghatározott kockázati súlya) pedig annak a kockázati súlynak a súlyozott átlagaként kell meghatározni, amelyet a pénzügyi biztosítékként szolgáló eszközökre a sztenderd módszer szerint alkalmazni kellene.

243. cikk

Burkolt támogatás

1. A szponzor és az olyan értékpapírosítást kezdeményező intézmény, amely egy értékpapírosítás vonatkozásában a 240. cikk (1) és (2) bekezdése szerint számította ki a kockázattal súlyozott kitettség értékét, vagy kereskedési könyvéből eszközöket adott el, amelynek eredményeként már nem köteles szavatolótőkével rendelkezni az említett eszközökhöz kapcsolódó kockázatok tekintetében, a befektetők potenciális, illetve tényleges veszteségei csökkentésének érdekében nem nyújthat segítséget az értékpapírosításhoz a szerződéses kötelezettségeit meghaladóan. Egy ügylet nem tekinthető támogatásnak, ha egyenlő piaci feltételek mellett zajlik és figyelembevételre kerül a jelentős kockázátátruházás vizsgálatánál. Függetlenül attól, hogy az ilyen ügyletek keretében nyújtanak-e támogatást vagy sem, minden ügyletről tájékoztatni kell az illetékes hatóságokat, és az ügyleteket alá kell vetni az intézmény hitel-felülvizsgálati és -jóváhagyási folyamatainak. Annak megítélésakor, hogy az ügylet támogatás nyújtására irányul-e, az intézmény legalább az alábbiakat mérlegeli:
 - a) a visszavásárlási árat;
 - b) az intézmény tőke- és likviditási pozícióját a visszavásárlás előtt és után;
 - c) az értékpapírosított kitettségek teljesítményét;
 - d) az értékpapírosítási pozíciók teljesítményét;
2. Az 1093/2010/EU rendelet 16. cikkével összhangban az EBH iránymutatásokat bocsát ki arról, hogy mi minősül egyenlő piaci feltételeknek, és milyen ügylet nem irányul támogatás nyújtására.
3. Ha az értékpapírosítást kezdeményező intézmény vagy a szponzor valamely értékpapírosítás tekintetében nem felel meg az (1) bekezdésnek, valamennyi értékpapírosított kitettségre nézve legalább annyi szavatolótőkével kell rendelkeznie, mintha azokat nem értékpapírosították volna.

2. ALSZAKASZ

SZINTETIKUS ÉRTÉKPAPÍROSÍTÁS SORÁN ÉRTÉKPAPÍROSÍTOTT KITETTSÉGEK KOCKÁZATTAL SÚLYOZOTT KITETTSÉGÉRTÉKÉNEK KISZÁMÍTÁSA A KEZDEMÉNYEZŐ INTÉZMÉNYNÉL

244. cikk

Általános elbírás

Az értékpapírosított kitettségek kockázattal súlyozott kitettségértékének kiszámítása során, amennyiben teljesülnek a 239. cikkben meghatározott követelmények, a szintetikus értékpapírosítást kezdeményező intézmények az 245. cikkre is figyelemmel az e szakaszban meghatározott, megfelelő számítási módszereket alkalmazzák a 2. fejezetben meghatározottak helyett. A kockázattal súlyozott kitettség és a várható veszteség értékeit a 3. fejezet alapján kiszámító intézmények esetében az ilyen kitettségekhez tartozó várható veszteség értéke nulla.

Az első albekezdésben megállapított követelmények az értékpapírosításba bevont kitettségek teljes halmazára alkalmazandók. A 245. cikkre is figyelemmel az értékpapírosítást kezdeményező intézmény az értékpapírosításba bevont valamennyi ügyletrészsorozat vonatkozásában a kockázattal súlyozott kitettségértékeket e szakasz rendelkezései alapján számítja ki, ideértve azokat az ügyletrészsorozatokat is, amelyekre vonatkozóan az intézmény a 242. cikk alapján hitelkockázat-mérséklést ismer el. Ez utóbbi esetben az erre a pozícióra alkalmazandó kockázati súlyt a 4. fejezetnek megfelelően módosítani lehet, figyelemmel az e fejezetben meghatározott követelményekre is.

245. cikk

Lejárat eltérések kezelése szintetikus értékpapírosítás során

A kockázattal súlyozott kitettségértéknek a 244. cikk szerinti kiszámítása céljából az alábbiak szerint figyelembe kell venni az ügyletrészsorozatok képzését lehetővé tevő hitelkockázati fedezet és az értékpapírosított kitettségek közti lejárat eltéréseket:

- a) az értékpapírosított kitettségek lejáratának a leghosszabb lejáratú kitettség lejáratát kell tekinteni, ami nem haladhatja meg az öt évet. A hitelkockázati fedezet lejáratát a 4. fejezet szerint kell megállapítani.
- b) a kezdeményező intézménynek figyelmen kívül kell hagynia minden lejárat eltérést a kockázattal súlyozott kitettségértékek kiszámításakor azon ügyletrészsorozatok esetében, amelyekre e szakasz alapján 1250 %-os kockázati súlyt alkalmaztak. A fennmaradó ügyletrészsorozatok esetében a lejárat eltéréseket a 4. fejezetben meghatározottak szerint kell kezelni, a következő képlet alapján:

$$RW^* = RW_{SP} \cdot \frac{t - t^*}{T - t^*} + RW_{Ass} \cdot \frac{T - t}{T - t^*}$$

ahol

RW^* = a kockázattal súlyozott kitettségérték a 87. cikk a) pontja alkalmazásában;

RW_{Ass} = a kitettségek arányosan számított, kockázattal súlyozott kitettségértéke, mintha azokat nem értékpapírosították volna;

RW_{Sp} = a 244. cikk szerint számított kockázattal súlyozott kitettségérték, mintha nem lenne lejáratú eltérés;

T = az alapul szolgáló kitettség futamideje években kifejezve;

t = a hitelkockázati fedezet futamideje években kifejezve;

t^* = 0,25.

3. ALSZAKASZ

A KOCKÁZATTAL SÚLYOZOTT KITETTSÉGÉRTÉK KISZÁMÍTÁSA A SZTENDERD MÓDSZER SZERINT

246. cikk Kockázati súlyok

A 247. cikkre is figyelemmel az intézmény egy minősített értékpapírosítási vagy újra-értékpapírosítási pozíció kockázattal súlyozott kitettségértékét a kitettségértékhez tartozó megfelelő kockázati súly alkalmazásával számítja ki.

A megfelelő kockázati súly az 1. táblázatban meghatározott kockázati súly, amelyet a pozíció hitelminősítéséhez a 4. szakasz alapján hozzárendeltek.

1. táblázat					
Hitelminőségi besorolás	1	2	3	4 (csak rövid lejáratú hitelminősítésektől eltérő hitelminősítésekre)	Minden egyéb hitelminőségi besorolás
Értékpapírosítási pozíciók	20%	50%	100%	350%	1250%
Újra-értékpapírosítási pozíciók	40%	100%	225%	650%	1250%

A 247–250. cikkekre is figyelemmel a nem minősített értékpapírosítási pozíciókhoz tartozó, kockázattal súlyozott kitettségértéket 1250 %-os kockázati súly alkalmazásával kell kiszámítani.

247. cikk
Kezdeményező és szponzor intézmények

A kezdeményező intézmény vagy szponzor intézmény esetében az értékpapírosítási pozíciók tekintetében számított, kockázattal súlyozott kitettségértékek egy-egy értékpapírosítás tekintetében azon kockázattal súlyozott kitettségértékekre korlátozódhatnak, amelyeket akkor kellene számításba venni az értékpapírosított kitettségek tekintetében, ha nem kerültek volna értékpapírosításra, feltéve, hogy 150 %-os kockázati súlyt alkalmaznak az alábbiakra:

- a) az aktuálisan nem teljesítő tételekre;
- b) az értékpapírosított kitettségek között a 124. cikk alapján kiemelkedő kockázattal társított tételekre.

248. cikk
Nem minősített pozíciók kezelése

1. A nem minősített értékpapírosítási pozíció kockázattal súlyozott kitettségértékének kiszámítása céljából az intézmény alkalmazhatja a kockázati súly súlyozott átlagát, amelyet a 2. fejezet alapján a kitettségeket birtokló intézmény az értékpapírosított kitettségekre alkalmazna, felszorozva a (2) bekezdésben említett koncentrációs rátával. E célból az intézménynek folyamatosan ismernie kell az értékpapírosított kitettségekből álló halmaz összetételét.
2. A koncentrációs ráta megegyezik az ügyletrészsorozatok névértékének összegével, amit elosztanak azon ügyletrészsorozatok névértékének összegével, melyek alacsonyabb rangúak vagy egyenrangúak azzal az ügyletrészsorozattal, amelyben az adott pozíció is van, ideértve a szóban forgó ügyletrészsorozatot is. Az így kapott kockázati súly nem haladhatja meg az 1250 %-ot, és nem lehet alacsonyabb semelyik magasabb rangú, minősítéssel rendelkező ügyletrészsorozat kockázati súlyánál. Amennyiben az intézmény nem képes meghatározni azokat a kockázati súlyokat, amelyeket a 2. fejezet alapján az értékpapírosított kitettségekre alkalmazni kellene, a pozícióval kapcsolatban 1250 %-os kockázati súlyt alkalmaz.

249. cikk
Egy ABCP program második vagy jobb veszteségviselő ügyletrészsorozatába tartozó értékpapírosítási pozíciók kezelése

A nem minősített likviditási keretek 250. cikk szerinti kedvezőbb kezelésének igénybevehetőségére is figyelemmel az intézmény a 100%-os és az értékpapírosított kitettségek bármelyikére a 2. fejezet alapján a kitettségeket birtokló intézmény által alkalmazandó legmagasabb kockázati súly közül a nagyobbikat alkalmazhatja az alábbi feltételeknek megfelelő értékpapírosítási pozíciókra:

- a) az értékpapírosítási pozíció olyan ügyletrészsorozatban van, amely gazdaságilag második vagy jobb veszteségviselő ügyletrészsorozatba tartozik az értékpapírosítás során, és az első veszteségviselő ügyletrészsorozat érzékelhető hitelminőség-javulást mutat a második veszteségviselő ügyletrészsorozathoz képest;
- b) az értékpapírosítási pozíció minősége befektetési vagy annál jobb minősítéssel egyenrangú;

- c) az értékpapírosítási pozíció olyan intézmény birtokában van, amely nem rendelkezik pozícióval az első veszteségviselő ügyletrészsorozatban.

250. cikk

Nem minősített likviditási keretek kezelése

1. Az intézmények 50 %-os hitel-egyenértékesítési tényezőt alkalmazhatnak a nem minősített likviditási keretek névértékére a kitettségértékük meghatározása céljából, amennyiben teljesülnek az alábbi feltételek:
 - a) a likviditási keret dokumentációja egyértelműen meghatározza és korlátozza azokat a körülményeket, melyek esetén a keretet lehívhatják;
 - b) a keretet nem lehet lehívni a lehívás pillanatában már elszenvedett veszteségek fedezésére, és különösen likviditás biztosítására a lehívás időpontjában nem teljesítő kitettségre vonatkozóan, vagy eszközök valós értékük feletti áron történő megszerzésére;
 - c) a keret nem használható állandó vagy rendszeres finanszírozási forrásként az értékpapírosításhoz;
 - d) a lehívott hitelkeret visszafizetése nem lehet alárendelve a befektetők követeléseinek, kivéve a származtatott kamatláb- vagy devizaügyletekből, díjakból vagy egyéb ilyen jellegű kifizetésekből adódó követeléseket, és nem tartozhat fizetés alóli mentesítés vagy fizetési halasztás hatálya alá;
 - e) a keretet nem lehet lehívni, ha a likviditási ügyletre alkalmazható összes hitelminőség-javítási lehetőséget kimerítették;
 - f) a likviditási ügylet tartalmaz olyan rendelkezést, ami automatikusan csökkenti a lehívható összeget a nem teljesítő kitettségek összegével, ahol is a nemteljesítés a 3. fejezetnek megfelelően értelmezendő, vagy az értékpapírosított kitettségek halmaza minősítéssel rendelkező eszközökből áll, ami megszünteti a likviditási keretet, ha a halmaz átlagos minősége a befektetési minősítés alá csökken.

Az alkalmazandó kockázati súly az a legmagasabb kockázati súly, amelyet a 2. fejezet alapján a kitettségeket birtokló intézmény az értékpapírosított kitettségekre alkalmazhat.

2. Készpénzelőleg kitettségértékének meghatározásához 0 %-os hitel-egyenértékesítési tényező alkalmazható a feltétel nélkül felmondható likviditási keret névértékére vonatkozóan, feltéve, hogy teljesülnek az (1) bekezdésben meghatározott feltételek, és a lehetőség lehívásának visszafizetése megelőzi a többi követelést az értékpapírosított kitettségekből befolyó pénzáramok tekintetében.

251. cikk

Lejárat előtti visszaadás lehetőségét biztosító kikötéssel rendelkező rulírozó kitettségek értékpapírosítására vonatkozó kiegészítő szavatolótőke-követelmények

1. A lejárat előtti visszaadást lehetővé tevő záradékkal rendelkező rulírozó megállapodásból származó kitettségek értékpapírosítása esetén az értékpapírosítást kezdeményező intézmény e cikk alapján kiegészítő, kockázattal súlyozott kitettségértékkel számol a lejárat előtti visszaadás lehetőségét biztosító kikötés alkalmazásának eredményeként esetleg megemelkedő hitelkockázat miatt.
2. Az intézmény a kockázattal súlyozott kitettségértéket a kezdeményező és a befektető intézmény kitettségértékének összegére vonatkozóan számítja ki.

Olyan értékpapírosítás esetén, ahol az értékpapírosított kitettségek rulírozó és nem rulírozó kitettségekből állnak, a kezdeményező intézmény a (3)–(6) bekezdésben meghatározott módon jár el az alapul szolgáló halmaz rulírozó kitettséget tartalmazó részével kapcsolatban.

A kezdeményezőre jutó kitettségérték a lehívott összegek halmazának feltételezett fennmaradó összegének kitettségértéke, melynek az értékpapírosítási szerkezetben értékesített teljes halmazhoz viszonyított aránya határozza meg a tőke és kamat behajtásából eredő pénzáramok és más kapcsolódó olyan összegek arányát, amelyek nem állnak rendelkezésre az értékpapírosítási ügyletben értékpapírosítási pozícióval rendelkező felek számára történő kifizetés céljából. A kezdeményező intézményre jutó rész nem lehet alárendelve a befektetőkre jutó résznek. A befektetőre jutó rész kitettségértéke a lehívott összegek halmazának feltételezett fennmaradó összegének kitettségértéke.

A kezdeményezőre jutó rész kockázattal súlyozott kitettségértékét az értékpapírosított kitettségekkel arányos kitettség értékeként kell kiszámítani, mintha azokat nem értékpapírosították volna.

3. Az alábbi típusú értékpapírosítás kezdeményezői mentesülnek az (1) bekezdés szerinti kiegészítő, kockázattal súlyozott kitettségérték számítása alól:
 - a) rulírozó kitettségek értékpapírosítása, ahol a befektetők továbbra is teljes mértékben ki vannak téve a hitelfelvevők jövőbeni lehívásainak úgy, hogy az alapul szolgáló ügyletek kitettsége nem száll vissza a kezdeményező intézményre, még lejárat előtt bekövetkezett visszaadási esemény után sem;
 - b) olyan értékpapírosítás, ahol a lejárat előtti visszaadást kizárólag olyan események váltják ki, amelyek nem kapcsolódnak az értékpapírosított eszközök vagy a kezdeményező intézmény teljesítményéhez, mint például lényeges változások az adójogszabályokban vagy előírásokban;
4. Az (1) bekezdés szerinti kiegészítő, kockázattal súlyozott kitettségérték kiszámítására kötelezett, értékpapírosítást kezdeményező intézmény esetében a befektetőkre jutó részhez kapcsolódó pozíciókra vonatkozó kockázattal súlyozott kitettségértékek összege és az (1) bekezdés szerint számított, kockázattal súlyozott kitettségértékek összege nem lehet magasabb, mint az alábbiak közül a nagyobbik:

- a) a befektetőkre jutó részhez kapcsolódó pozíciókra vonatkozó, kockázattal súlyozott kitettséérték;
- b) azon kockázattal súlyozott kitettséértékek összege, amelyeket az értékpapírosított kitettségekre vonatkozóan a kitettségeket birtokló intézmény úgy számítana ki, mintha azok nem lennének a befektetőkre jutó részzel megegyező mértékig értékpapírosítva.

Az esetleges nettó nyereségnek a jövőbeni jövedelmek 29. cikk (1) bekezdése által előírt tőkésítéséből eredő levonását az előző albekezdésben említett maximális összegtől elkülönítve kell kezelni.

5. Az (1) bekezdés szerint kiszámítandó, kockázattal súlyozott kitettséérték meghatározásához a befektetőkre jutó részt meg kell szorozni a (6)–(9) bekezdésben megadott hitel-egyenértékesítési tényezővel és annak a kockázati súlynak a súlyozott átlagával, amely akkor vonatkozna az értékpapírosított kitettségekre, ha azokat nem értékpapírosították volna.

A lejárat előtti visszaadás lehetőségét biztosító kikötés akkor minősül szabályozottnak, ha az alábbi feltételek mindegyike teljesül:

- a) a kezdeményező intézmény megfelelő szavatolótőke-/likviditási tervvel rendelkezik annak biztosítása érdekében, hogy a lejárat előtti visszaadás esetére elegendő szavatolótőkével és likviditással rendelkezék;
- b) a követelések az egyes hónapok folyamán egy vagy több referencia-időpontban fennálló egyenlege alapján az ügylet időtartama alatt arányosan oszlik meg a kamat- és tőkefizetés, a kiadások, költségek és jóváírások a kezdeményező intézményre és a befektetőkre jutó része;
- c) az amortizációs időszak elégséges ahhoz, hogy a lejárat előtti visszaadás időszakának kezdetekor fennálló teljes tartozás (a kezdeményező intézményre és a befektetőkre jutó részek) 90 %-át visszafizessék vagy nemteljesítésnek ismerjék el;
- d) a visszafizetés üteme nem gyorsabb a c) pontban meghatározott időtartamra vetített lineáris amortizációnál elérhető ütemnél.

6. Az olyan, bármikor és feltétel nélkül felmondható, vagy előzetes felmondás nélkül bármikor érvényteleníthető lakossági kitettségek lejárat előtti visszafizetésre vonatkozó kikötésének hatálya alá tartozó értékpapírosítások esetében, ahol a lejárat előtti visszafizetést az értékpapírosítási felár szintjének egy meghatározott szint alá esése váltja ki, az intézmények összehasonlítják az értékpapírosítási felár háromhavi átlagos szintjét azokkal az értékpapírosítási felár szintekkel, amelyek közé az értékpapírosítási felárat szorítani kell.

Amennyiben az értékpapírosításhoz nem szükséges az értékpapírosítási felárat határok közé szorítani, a lejárat előtti visszafizetést kiváltó értékpapírosítási felárnál 4,5 százalékponttal nagyobb érték minősül a határpontnak.

Az alkalmazandó hitel-egyenértékesítési tényezőt az értékpapírosítási felár tényleges háromhavi átlaga határozza meg a 2. táblázat szerint.

2. táblázat		
	Szabályozott lejárat előtti visszafizetésre vonatkozó kikötés hatálya alá tartozó értékpapírosítás	Nem szabályozott lejárat előtti visszafizetésre vonatkozó kikötés hatálya alá tartozó értékpapírosítás
Értékpapírosítási felár háromhavi átlaga	Hitel-egyenértékesítési tényező	Hitel-egyenértékesítési tényező
„A” szint fölött	0 %	0 %
„A” szint	1 %	5 %
„B” szint	2 %	15 %
„C” szint	10 %	50 %
„D” szint	20 %	100 %
„E” szint	40 %	100 %

Ahol:

- a) az „A szint” olyan értékpapírosítási felárat jelöl, amely kisebb az értékpapírosítási felár határszintjének 133,33 %-ánál, de nem kisebb annak 100 %-ánál;
 - b) a „B szint” olyan értékpapírosítási felárat jelöl, amely kisebb az értékpapírosítási felár határszintjének 100 %-ánál, de nem kisebb annak 75 %-ánál;
 - c) A „C szint” olyan értékpapírosítási felárat jelöl, amelyek kisebb az értékpapírosítási felár határszintjének 75 %-ánál, de nem kisebb annak 50 %-ánál;
 - d) a „D szint” olyan értékpapírosítási felárat jelöl, amely kisebb az értékpapírosítási felár határszintjének 50 %-ánál, de nem kisebb annak 25 %-ánál;
 - e) az „E szint” olyan értékpapírosítási felárat jelöl, amely kisebb az értékpapírosítási felár határszintjének 25 %-ánál.
7. Olyan, bármikor és feltétel nélkül felmondható vagy előzetes felmondás nélkül bármikor érvényteleníthető lakossági hitelkeret lejárat előtti visszafizetésre vonatkozó kikötésének hatálya alá tartozó értékpapírosítások esetében, ahol a lejárat előtti visszafizetést egy olyan kvantitatív érték váltja ki, amelyet nem az értékpapírosítási felár háromhavi átlaga ad meg, az illetékes hatóságok engedélyével az intézmények ahhoz hasonló elbánást alkalmazhatnak, mint a (6) bekezdés szerint megadott hitel-egyenértékesítési tényezőre vonatkozó rendelkezések esetében. Az illetékes hatóságok az alábbi feltételek teljesülése esetén adják meg az engedélyt:

- a) ez az elbánás megfelelőbb, mivel az intézmény a lejárat előtti visszafizetést kiváltó kvantitatív érték vonatkozásában egy kvantitatív mérőszámot tud megállapítani az értékpapírosítási felár határszintjére;
 - b) ezzel az elbánással mérhetővé válik annak a kockázata, hogy a lejárat előtti visszaadás lehetőségét biztosító kikötés alkalmazásának eredményeként esetleg megnő az intézmény hitelkockázati kitettsége, és ez ugyanolyan prudens, mint a (6) bekezdéssel összhangban számított érték.
8. Minden egyéb, a rulírozó kitettségekre vonatkozó, szabályozott lejárat előtti visszafizetési rendelkezés hatálya alá tartozó értékpapírosításra 90 %-os hitel-egyenértékesítési tényező alkalmazandó.
9. Minden egyéb, a rulírozó kitettségekre vonatkozó, nem szabályozott lejárat előtti visszafizetési rendelkezés hatálya alá tartozó értékpapírosításra 100 %-os hitel-egyenértékesítési tényező alkalmazandó.

252. cikk

Hitelkockázat-mérséklés a sztenderd módszer alá tartozó pozíciók értékpapírosítása esetén

Amennyiben egy értékpapírosítási pozícióhoz hitelkockázati fedezet tartozik, a kockázattal súlyozott kitettségérték kiszámítási módján a 4. fejezetnek megfelelően változtatni lehet.

253. cikk

A kockázattal súlyozott kitettségérték csökkentése

Az olyan értékpapírosítási pozíciók esetében, amelyekre 1250 %-os kockázati súly vonatkozik, a 33. cikk (1) bekezdésének k) pontja alapján az intézmények a pozícióknak a kockázattal súlyozott kitettségérték kiszámításánál történő figyelembevétel helyett a pozíciók kitettségértékét levonhatják a szavatolótőkéjükből. Ebből a célból a kitettség kiszámítása a 252. cikknek megfelelő módon tükrözheti az elismert, előre rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezetet.

Amennyiben egy értékpapírosítást kezdeményező intézmény ezzel a lehetőséggel él, a 33. cikk (1) bekezdésének k) pontja alapján levont összeg 12,5-szeresét levonhatja a 247. cikkben meghatározott összegből, mint olyan kockázattal súlyozott kitettségértéket, amelyet akkor kellene számításba venni az értékpapírosított kitettségek tekintetében, ha nem kerültek volna értékpapírosításra.

4. ALSZAKASZ

A KOCKÁZATTAL SÚLYOZOTT KITETTSÉGÉRTÉK KISZÁMÍTÁSA AZ IRB-MÓDSZER SZERINT

254. cikk

A módszerek hierarchiája

1. Az intézmények az alábbi hierarchia szerint alkalmazzák a módszereket:

- a) minősített pozíciók, vagy olyan pozíciók esetében, amelyeknél származtatott minősítést lehet alkalmazni, a 256. cikkben meghatározott, minősítésen alapuló módszert kell alkalmazni a kockázattal súlyozott kitettségmenték kiszámításához;
 - b) nem minősített pozíciók esetében az intézmények alkalmazhatják a 257. cikkben meghatározott felügyeleti képlet módszerét, amennyiben a 3. szakasszal összhangban becslést tudnak adni a felügyeleti képlet módszere bemeneti adatait képező tényezőkre: a nemteljesítés valószínűségére (PD) és adott esetben a nemteljesítéskori kitettségre (EAD), valamint a nemteljesítéskori veszteségrátára (LGD), a belső minősítésen alapuló módszer e tényezőkre meghatározott becslési követelményeinek megfelelően. A értékpapírosítást kezdeményező intézmény kivételével az intézmények a felügyeleti képlet módszerét csak az illetékes hatóságok engedélyének birtokában alkalmazhatják, amelyet a hatóságok akkor adnak meg, ha az intézmény teljesíti a fenti mondatban szereplő feltételt;
 - c) a b) pont alternatívájaként és kizárólag ABCP programokban szereplő, nem minősített pozíciók esetében az intézmény alkalmazhatja a (4) bekezdés szerinti belső értékelési módszert, ha azt az illetékes hatóságok engedélyezték számára;
 - d) minden egyéb esetben a nem minősített értékpapírosítási pozíciókhoz 1250 %-os kockázati súlyt kell rendelni.
2. A származtatott minősítés alkalmazásához az intézmények a nem minősített pozíciókhoz olyan minősített pozíciók hitelminősítésével egyenértékű referenciapozíció származtatott hitelminősítését rendelik, amely a legmagasabb senioritású olyan pozíció, amely minden tekintetben alárendelt a szóban forgó nem minősített értékpapírosítási pozícióhoz képest és teljesíti az alábbi feltételek mindegyikét:
- a) a referenciapozíciók a nem minősített értékpapírosítási pozícióhoz képest minden tekintetben alárendeltek;
 - b) a referenciapozíciók lejáratát hosszabb vagy megegyező a szóban forgó nem minősített pozíció lejáratával;
 - c) a származtatott minősítéseket rendszeresen aktualizálni kell, hogy azok tükrözzék a referencia értékpapírosítási pozíciók hitelminősítésében bekövetkező változásokat.
3. Az illetékes hatóságok az intézmények számára engedélyezik a (4) bekezdésben meghatározott „belső értékelési módszer” használatát, amennyiben az alábbi feltételek mindegyike teljesül:
- a) az ABCP program során kibocsátott értékpapírokban levő pozíciók minősített pozíciók;
 - b) a pozíció hitelminőségének belső minősítési módszere egy vagy több elismert külső hitelminősítő intézmény nyilvánosan hozzáférhető értékelési módszereit tükrözi az értékpapírosított kitettségekkel azonos típusú értékpapírok minősítésére vonatkozóan;
 - c) azon külső hitelminősítő intézmények köre, amelyek módszereinek követését a b) pont előírja, tartalmazza azokat a külső hitelminősítő intézményeket, amelyek az ABCP program során kibocsátott kereskedelmi értékpapírok külső minősítését végezték. A

pozíció egyes hitelminőségi kategóriákkal szembeni minősítésénél alkalmazott mennyiségi elemek – például érzékenységi tényezők – legalább annyira konzervatívak, mint a szóban forgó külső hitelminősítő intézmények vonatkozó minősítési módszereiben alkalmazottak;

- d) a belső minősítési módszer kidolgozásakor az intézmény figyelembe veszi az ABCP program kereskedelmi papírjait minősítő elismert külső hitelminősítő intézmények által nyilvánosságra hozott vonatkozó minősítési módszereket. A figyelembevételt az intézmény dokumentálja, és a g) pontban előírtak szerint rendszeresen aktualizálja;
- e) az intézmény belső minősítési módszere minősítési kategóriákat is tartalmaz. A minősítési kategóriák megfelelnek az elismert külső hitelminősítő intézmények által kiadott hitelminősítéseknek. Ezt a megfelelést külön dokumentálni kell;
- f) a belső minősítési módszert kell alkalmazni az intézmény belső kockázatkezelési folyamatai során, beleértve a döntéshozatali, vezetői információs és a belső tőkeallokációs folyamatokat is;
- g) belső vagy külső auditorok, külső hitelminősítő intézmény, illetve az intézmény belső hitel-felülvizsgálati vagy kockázatkezelési feladatokat ellátó részlegei rendszeresen felülvizsgálják a belső minősítési folyamatot, valamint az intézmény ABCP programmal szembeni kitettségének hitelminőségére vonatkozó belső értékelések minőségét. Amennyiben az intézmény belső ellenőrzési, hitel-felülvizsgálati vagy kockázatkezelési feladatokat ellátó részlegei végzik a felülvizsgálatot, azok függetlennek az ABCP program üzletágától, és nem állnak kapcsolatban az ügyféllel;
- h) az intézmény végig nyomon követi belső minősítéseinek teljesítményét a belső minősítési módszer teljesítményének értékelése érdekében, és a módszert szükség szerint módosítja, ha a kitettségek teljesítménye rendszeresen eltér a belső minősítések által jelzettől.
- i) az ABCP program hitelezési és befektetési iránymutatások formájában kockázatvállalási feltételeket tartalmaz. Egy eszköz megvásárlásával kapcsolatos döntés során az ABCP program vezetője figyelembe veszi a megvásárolandó eszköz típusát, a likviditási és hitelminőség-javítási keretből adódó kitettségek típusát és pénzbeli értékét, a veszteség megoszlását, valamint az átruházott eszközök jogi és gazdasági elválasztását az eszközöket eladó személytől. El kell végezni az eszközt eladó kockázati profiljának hitelelemzését, ami tartalmazza a múltbeli és várható pénzügyi teljesítményt, aktuális piaci pozíciót, jövőbeli várható versenyképességet, tőkeáttételt, cash flow-t, kamatfedezetet és adósságminősítést. Ezen kívül el kell végezni az eladó kockázatvállalási feltételeinek, adósságszolgálat-teljesítő képességének és beszédési folyamatainak felülvizsgálatát;
- j) az ABCP program kockázatvállalási feltételei minimális eszköz-elismerhetőségi kritériumokat határoznak meg, és különösen:
 - i. kizárják a lényeges késedelembe eső vagy nem teljesítő eszközök megvásárlását;

- ii. korlátozzák az egy ügyfélre vagy földrajzi területre vonatkozó túlzott koncentrációt;
 - iii. korlátozzák a beszerzendő eszközök futamidejét.
- k) az ABCP program rendelkezik olyan beszédési szabályzatokkal és folyamatokkal, amelyek figyelembe veszik az állománykezelő működési képességét és hitelminőségét. Az ABCP program különböző módszerekkel csökkenti az eladó, illetve az állománykezelő teljesítményével összefüggő kockázatot, így például az aktuális hitelminőségen alapuló olyan kiváltási feltételekkel, amelyek kizárják a tőke keveredését;
- l) az ABCP program által megvásárolni kívánt eszközhalmazra vonatkozó összesített veszteségbecslés figyelembe veszi az összes potenciális kockázatforrást, például a hitelkockázatot és a felhígulási kockázatot. Amennyiben az eladó által biztosított hitelminőség-javítás mértéke csak a hitellel kapcsolatos veszteségen alapul, külön tartalékot kell létrehozni a felhígulási kockázatra vonatkozóan, ha ez a kockázat a kitétségek adott halmaza esetében jelentős. Ezen kívül a szükséges javítási szint meghatározásakor a program több évnyi múltbéli információt vesz figyelembe, beleértve a veszteségeket, késedelmeket, a felhígulást és a követelések megtérülési idejét;
- m) az ABCP program strukturális elemeket – például likvidálást kiváltó értéket – is előír a kitétségek megvásárlására vonatkozóan, az alapul szolgáló portfólió potenciális hitelminőség-romlásának mérséklése érdekében.
4. A belső értékelési módszer alapján a nem minősített pozíciót az intézmény a (3) bekezdés e) pontjában meghatározott valamely minősítési kategóriához rendeli. A pozícióhoz ugyanazt a származtatott minősítést kell hozzárendelni, mint ami a (3) bekezdés e) pontja alapján az adott minősítési kategóriához tartozó hitelminősítés. Amennyiben ez a származtatott minősítés az értékpapírosítás életbelépésekor befektetési vagy annál jobb minősítésű, azt egy elismert külső hitelminősítő intézmény által végzett hitelminősítésnek kell tekinteni a kockázattal súlyozott kitétségérték kiszámításához.
5. Azok az intézmények, amelyek számára engedélyezték a belső értékelési módszer alkalmazását, csak az alábbi feltételek teljesülése esetén térhetnek vissza másik módszer alkalmazásához:
- a) az intézmény az illetékes hatóság előtt meggyőzően bemutatta, hogy megfelelő indoka van a visszatérésre;
 - b) az intézmény megkapta az illetékes hatóság előzetes engedélyét.

255. cikk

Maximális kockázattal súlyozott kitétségérték

Olyan kezdeményező, szponzor vagy más intézmény esetében, amely ki tudja számítani a K_{IRB} értéket, az értékpapírosítási pozíciókra vonatkozóan kiszámított, kockázattal súlyozott kitétségérték arra az értékre korlátozódhat, amely a 87. cikk (3) bekezdése alapján a kockázattal súlyozott kitétségérték 8 %-ának megfelelő szavatolótőke-követelményt eredményezne, ha az értékpapírosított kitétségeket

nem értékpapírosították volna, és azokat az intézmény mérlege tartalmazná, plusz az említett kitétségek várható vesztesége.

256. cikk
Minősítésen alapuló módszer

1. A minősítésen alapuló módszer alapján az intézmény egy minősített értékpapírosítási vagy újra-értékpapírosítási pozíció kockázattal súlyozott kitétségértékét a kitétségértékhez tartozó megfelelő kockázati súly alkalmazásával és az eredménynek 1,06-dal való felszorzásával számítja ki.

A megfelelő kockázati súly az 4. táblázatban meghatározott kockázati súly, amelyet a pozíció hitelminősítéséhez a 4. szakasz alapján hozzárendeltek,

4. táblázat

Hitelminőségi besorolás		Értékpapírosítási pozíciók			Újra-értékpapírosítási pozíciók	
Rövid lejáratú hitelminősítések	Rövid lejáratú hitelminősítések	A	B	C	D	E
1	1	7%	12%	20%	20%	30%
2		8%	15%	25%	25%	40%
3		10%	18%	35%	35%	50%
4	2	12%	20%		40%	65%
5		20%	35%		60%	100%
6		35%	50%		100%	150%
7	3	60%	75%		150%	225%
8		100%			200%	350%
9		250%			300%	500%
10		425%			500%	650%
11		650%			750%	850%

Minden egyéb és nem minősített	1250%
--------------------------------	-------

A 4. táblázat C oszlopában található kockázati súlyokat kell alkalmazni, ha az értékpapírosítási pozíció nem újra-értékpapírosítási pozíció, és ha az értékpapírosított kitettségek tényleges száma kevesebb mint hat.

A fennmaradó olyan értékpapírosítási pozíciókra, amelyek nem újra-értékpapírosítási pozíciók, a B oszlopban található kockázati súlyokat kell alkalmazni, kivéve, ha a pozíció az értékpapírosítás legmagasabb rangú ügyletrészsorozatába tartozik. Ebben az esetben az A oszlopban levő kockázati súlyok alkalmazandók.

Az újra-értékpapírosítási pozíciókra az E oszlopban található kockázati súlyokat kell alkalmazni, kivéve, ha a pozíció az értékpapírosítás legmagasabb rangú ügyletrészsorozatába tartozik, és ha az alapul szolgáló kitettségek egyike sem újra-értékpapírosítási kitettség. Ebben az esetben a D oszlopban levő súlyozás alkalmazandó.

Annak meghatározásához, hogy az adott ügyletrészsorozat a legmagasabb rangú-e, nem szükséges figyelembe venni a kamatokból, származtatott devizaügyletekből, díjakból vagy egyéb hasonló jellegű kifizetésekből adódó összegeket.

Az értékpapírosított kitettségek tényleges számának kiszámításakor az egy ügyféllel szembeni többszörös kitettségeket egy kitettségnek kell tekinteni. A kitettségek tényleges számát az alábbiak szerint kell kiszámítani:

$$N = \frac{\left(\sum_i EAD_i \right)^2}{\sum_i EAD_i^2}$$

ahol az EAD_i az i-edik ügyféllel szembeni összes kitettség értékének összegét jelöli. Ha rendelkezésre áll a C1, a legnagyobb kitettséghez tartozó portfólió-részesedés, az intézmény az N értékét az $1/C1$ hányados alkalmazásával is kiszámíthatja.

2. Az értékpapírosítási pozíciókhoz tartozó hitelkockázat-mérséklés a 259. cikk (1) és (4) bekezdése szerint elismerhető, figyelemmel a 242. cikkben meghatározott feltételekre is.

257. cikk

Felügyeleti képlet módszere

1. A felügyeleti képlet módszere alapján az értékpapírosítási pozíció kockázati súlyát – az újra-értékpapírosítási pozíciókra vonatkozó 20 %-os és az összes többi értékpapírosításra vonatkozó 7 %-os alsó határ figyelembevételével – az alábbiak szerint kell kiszámítani:

$$12,5 \cdot \frac{S[L + T] - S[L]}{T}$$

ahol:

$$S[x] = \begin{cases} x, & \text{ha } x \leq K_{IRBR} \\ K_{IRBR} + K[x] - K[K_{IRBR}] + \left(1 - \exp\left(\frac{\omega \cdot (K_{IRBR} - x)}{K_{IRBR}}\right)\right) \cdot \frac{d \cdot K_{IRBR}}{\omega}, & \text{ha } x > K_{IRBR} \end{cases}$$

ahol:

$$h = \left(1 - \frac{K_{IRBR}}{ELGD}\right)^N;$$

$$c = \frac{K_{IRBR}}{1 - h};$$

$$\nu = \frac{(ELGD - K_{IRBR}) \cdot K_{IRBR} + 0,25 \cdot (1 - ELGD) \cdot K_{IRBR}}{N};$$

$$f = \left(\frac{\nu + K_{IRBR}^2}{1 - h} - c^2\right) + \frac{(1 - K_{IRBR}) \cdot K_{IRBR} - \nu}{(1 - h) \cdot \tau};$$

$$g = \frac{(1 - c) \cdot c}{f} - 1;$$

$$a = g \cdot c;$$

$$b = g \cdot (1 - c);$$

$$d = 1 - (1 - h) \cdot (1 - \text{Beta}[K_{IRBR}; a, b]);$$

$$K[x] = (1 - h) \cdot ((1 - \text{Beta}[x; a, b]) \cdot x + \text{Beta}[x; a + 1, b] \cdot c);$$

$$\tau = 1000;$$

$$\omega = 20;$$

$\text{Beta}[x; a, b] =$ az a és b paraméterekkel jellemzett, x ponton értékelt kumulatív béta-eloszlás;

T = a pozícióhoz tartozó ügyletrészsorozat vastagsága, értéke az (a) ügyletrészsorozat névértékének a (b) értékpapírosított kitettségek névértékének összegéhez viszonyított arányaként kerül meghatározásra. A II. mellékletben felsorolt származtatott ügyletek esetében a névérték helyett a 6. fejezet szerint kiszámított aktuális pótlási költség és a potenciális jövőbeni hitelkitettség összegét kell alkalmazni.

K_{IRBR} = az (a) K_{IRB} -nek a (b) értékpapírosított kitettségek értékének összegéhez viszonyított aránya, tizedes törtként kifejezve;

L = a hitelminőség-javítás szintje, értékét a pozícióhoz tartozó ügyletrészsorozatnak alárendelt összes ügyletrészsorozat névértékének az értékpapírosított kitettségek értéke összegéhez viszonyított arányával fejezik ki. A tőkésített jövőbeni jövedelmek nem tartoznak a mért L érték alá. A partnereknek a II. mellékletben felsorolt olyan származtatott ügyletekhez kapcsolódó kitettségeit, amelyek hátrább vannak sorolva a szóban forgó ügyletrészsorozatnál, az aktuális pótlási költségnek megfelelő szinten lehet értékelni (a potenciális jövőbeni hitelkockázatok nélkül) a hitelminőség javítás szintjének kiszámításakor;

N = a 256. cikk szerint kiszámított kitettségek tényleges száma. Újra-értékpapírosítás esetén az intézmény a halmazban levő értékpapírosított kitettségek számát veszi figyelembe, nem pedig az eredeti halmazok alapjául szolgáló kitettségek számát, amelyekből az alapul szolgáló értékpapírosított kitettségek erednek;

$ELGD$ = a kockázati súlyokkal korrigált átlagos nemteljesítési veszteség, amelyet az alábbiak szerint kell kiszámítani:

$$ELGD = \frac{\sum_i LGD_i \cdot EAD_i}{\sum_i EAD_i}$$

ahol:

LGD_i = az i -edik ügyféllel szembeni összes kitettség átlagos LGD értéke, ahol az LGD értékét a 3. fejezet alapján állapítják meg. Újra-értékpapírosítás esetén az értékpapírosított pozíciókra 100 %-os LGD értéket kell alkalmazni. Amennyiben a vásárolt követelések nemteljesítési és felhígulási kockázatát az értékpapírosításon belül összevonva kezelik, az LGD_i érték a hitelkockázat LGD értékének és a felhígulási kockázat LGD értéke 75 %-ának súlyozott átlaga. Ezek a súlyok képezik a hitelkockázat és a felhígulási kockázat különálló szavatolótőke-követelményeit.

- Ha a $C1$ legnagyobb értékpapírosított kitettség névértéke nem haladja meg az értékpapírosított kitettségek névértéke összegének 3 %-át, akkor a felügyeleti képlet módszere alkalmazásában az intézmény az LGD értékét 50 %-nak veheti, és az N értékét az alábbi képletek valamelyikével számíthatja ki:

$$N = \left(C_1 \cdot C_m + \left(\frac{C_m - C_1}{m - 1} \right) \cdot \max\{1 - m \cdot C_1, 0\} \right)^{-1}$$

$$N = \frac{1}{C_1}$$

ahol:

C_m = a legnagyobb „m” kitettségekhez tartozó kitettségértékek névértéke összegének az értékpapírosított kitettségek névértékének összegéhez viszonyított aránya. Az „m” szintjét az intézmény határozhatja meg.

Azon értékpapírosítások esetében, amelyekben lényegében az összes értékpapírosított kitettség lakossági kitettség, az intézmények az illetékes hatóság engedélyének birtokában a $h=0$ és $v=0$ egyszerűsítések alkalmazásával választhatják a felügyeleti képlet módszerét, feltéve, hogy a kitettségek tényleges száma nem alacsony és a kitettségek koncentrációja nem nagy.

3. Az illetékes hatóságok folyamatosan tájékoztatják az EBH-t az előző bekezdésnek az intézmények általi igénybevételéről. Az EBH nyomon követi az e területen alkalmazott gyakorlatok teljes körét és az 1093/2010/EU rendelet 16. cikkével összhangban iránymutatást ad ki.
4. Az értékpapírosítási pozíciókhoz tartozó hitelkockázat-mérséklés a 259. cikk (2)–(4) bekezdése szerint elismerhető, figyelemmel a 242. cikkben meghatározott feltételekre is.

258. cikk

Likviditási keretek

1. Készpénz-előleg lehetőségek formájában lévő, nem minősített értékpapírosítási pozíció kitettségértékének meghatározása céljából 0 %-os hitel-egyenértékesítési tényező alkalmazható a 250. cikk (2) bekezdésében meghatározott feltételeket teljesítő likviditási keretek névértékére.
2. Amennyiben az intézmény számára gyakorlati szempontból nem célszerű az értékpapírosított kitettség kockázattal súlyozott kitettségértékét úgy kiszámítani, mintha azokat nem értékpapírosították volna, kivételes esetben ideiglenesen alkalmazhatja a (3) bekezdésben meghatározott módszert a 250. cikk (1) bekezdésében meghatározott feltételeknek eleget tevő likviditási keret formájában lévő nem minősített értékpapírosítási pozíció kockázattal súlyozott kitettségértékének kiszámítására. Az intézmények tájékoztatják az illetékes hatóságot az első mondat szerinti lehetőség igénybevételéről, továbbá az igénybevétel indokairól és annak tervezett időszakáról.
3. A 250. cikk (1) bekezdésében rögzített feltételeknek megfelelő likviditási keret által képviselt értékpapírosítási pozícióra alkalmazható a 2. fejezet szerinti, az értékpapírosított kitettségekre akkor alkalmazandó legmagasabb kockázati súly, ha azok nem lettek volna értékpapírosítva. A pozíció kitettségértékének meghatározásához 100 %-os hitel-egyenértékesítési tényezőt kell alkalmazni.

259. cikk

Hitelkockázat-mérséklés az IRB-módszer alá tartozó pozíciók értékpapírosítása esetén

1. Amennyiben a kockázattal súlyozott kitettségértéket a minősítésen alapuló módszerrel számítják ki, a hitelkockázati fedezettel ellátott értékpapírosítási pozíció kitettségértékét vagy kockázati súlyát a 4. fejezet rendelkezései szerint módosítani lehet, mivel azok a 2. fejezet szerinti kockázattal súlyozott kitettségértékek kiszámítására vonatkoznak.

2. Teljes hitelfedezet esetében, amennyiben a kockázattal súlyozott kitettségértéket a felügyeleti képlet módszerével számítják ki, az alábbi követelményeknek kell eleget tenni:
- a) az intézmény meghatározza a pozíció „tényleges kockázati súlyát”. Ehhez a pozíció kockázattal súlyozott kitettségértékét elosztják a pozíció kitettségértékével, és az eredményt megszorozzák 100-zal.
 - b) előre rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet esetén az értékpapírosítási pozíció kockázattal súlyozott kitettségértékének kiszámításához a pozíció előre rendelkezésre bocsátott fedezettel korrigált kitettségértékét (a 4. fejezet alapján a 2. fejezet szerinti kockázattal súlyozott kitettségérték kiszámításához megállapított E^* érték, az értékpapírosítási pozíció összegét E -nek tekintve) meg kell szorozni a tényleges kockázati súllyal;
 - c) előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet esetén az értékpapírosítási pozíció kockázattal súlyozott kitettségértékének megállapításához a G_A értéket (a fedezet devizanem- és lejárat eltéréssel a 4. fejezet rendelkezései szerint korrigált összege) meg kell szorozni a fedezetnyújtó kockázati súlyával, és ezt hozzá kell adni a G_A értékkel csökkentett értékpapírosítási pozíciónak a tényleges kockázati súllyal való szorzatához.
3. Részleges hitelfedezet esetében, amennyiben a kockázattal súlyozott kitettségértéket a felügyeleti képlet módszerével számítják ki, az alábbi követelményeknek kell eleget tenni:
- a) amennyiben a hitelkockázat-mérséklés arányosan fedezi az értékpapírosítási pozíción keletkező első veszteséget vagy veszteségeket, az intézmény alkalmazhatja a (2) bekezdés rendelkezéseit;
 - b) egyéb esetekben az intézmény az értékpapírosítási pozíciót kettő vagy több pozícióként kezeli, és a fedezetlen részt tekinti az alacsonyabb hitelminőséggel rendelkező pozíciónak. Az említett pozíció kockázattal súlyozott kitettségértékének kiszámítása céljából az 257. cikk rendelkezéseit kell alkalmazni, azzal a módosítással, hogy a T értéket e^* -ra kell korrigálni előre rendelkezésre bocsátott hitelfedezet esetén, illetve T -re előre nem rendelkezésre bocsátott hitelfedezet esetén, ahol e^* az E^* -nak az alapul szolgáló halmaz teljes névleges összegéhez viszonyított arányát fejezi ki, ahol E^* az értékpapírosított pozíció 4. fejezet rendelkezései szerint korrigált kitettségértéke, mivel az említett rendelkezések vonatkoznak a kockázattal súlyozott kitettségérték 2. fejezet szerinti kiszámítására, az értékpapírosított pozíció összegét E -nek tekintve, és g a hitelkockázati fedezet (a 4. fejezet szerint az esetleges devizanem- és lejárat eltérésekkel korrigált) névértékének az értékpapírosított kitettségek értékéhez viszonyított aránya. Előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet esetén a fedezetnyújtó kockázati súlyát kell alkalmazni a pozíció azon részére, amely kívül esik a T korrigált értékén.
4. Olyan előre nem rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezet esetén, ahol az illetékes hatóságok engedélyezték az intézmény számára, hogy a fedezetnyújtóval szembeni, hasonló közvetlen kitettség kockázattal súlyozott kitettségértékét a 3. fejezet alapján számítsa ki, a fedezetnyújtóval szembeni kitettségek 230. cikk szerinti g kockázati súlyát a 3. fejezet rendelkezései szerint kell meghatározni.

260. cikk

Lejárat előtti visszaadás lehetőségét biztosító kikötéssel rendelkező rülirozó kitettségek értékpapírosítására vonatkozó további szavatolótőke-követelmények

1. Az értékpapírosítási pozícióira vonatkozóan kiszámított, kockázattal súlyozott kitettségértékeken felül a kezdeményező intézmény a 251. cikkben meghatározott módszer szerint kiszámítja a kockázattal súlyozott kitettségértéket akkor is, ha rülirozó kitettségeket ad el olyan értékpapírosítási ügylet során, amely a lejárat előtti visszafizetés lehetőségét biztosító kikötést tartalmaz.
2. A 251. cikktől eltérve, a kezdeményezőre jutó rész kitettségértékét az alábbiak összegeként kell meghatározni:
 - a) a lehívott összegek halmazának az értékpapírosítás során értékesített azon feltételezett részének kitettségértéke, amelynek az értékpapírosítási szerkezetben értékesített teljes halmazhoz viszonyított aránya határozza meg a tőke és kamat behajtásából eredő pénzáramok és más olyan kapcsolódó összegek arányát, melyek nem állnak rendelkezésre az értékpapírosítási ügyletben értékpapírosítási pozícióval rendelkező felek számára történő kifizetés céljából;
 - b) azon hitelkeretek le nem hívott összegei halmazának a kitettségértéke, melyből a lehívott összegeket az értékpapírosítás során értékesítették, és amelynek az ilyen le nem hívott részek teljes összegéhez viszonyított aránya megegyezik az a) pontban említett kitettségértéknek a lehívott összegek halmaza értékpapírosítás során értékesített összegének a kitettségértékéhez viszonyított arányával.

A kezdeményező intézményre jutó rész nem lehet alárendelve a befektetőkre jutó résznek.

A befektetőre jutó rész az a) pont alá nem tartozó lehívott összegek halmaza feltételezett részének kitettségértéke, plusz azon hitelkeretek a b) pont alá nem tartozó le nem hívott összegei halmazának kitettségértéke, amelyből a lehívott összegeket az értékpapírosítás során értékesítették.

3. Az értékpapírosítás kezdeményezőjére jutó rész kitettségértékére vonatkozó, a (2) bekezdés a) pontja szerinti kockázattal súlyozott kitettségértéket a lehívott összegek értékpapírosított kitettségeinek olyan arányos kitettségeként kell kiszámítani, mintha azokat nem értékpapírosították volna, illetve a hitelkeretek le nem hívott összegeinek való olyan arányos kitettségeként, amelyből a lehívott összegeket az értékpapírosítás során értékesítették.

261. cikk

A kockázattal súlyozott kitettségérték csökkentése

1. Az 1250 %-os kockázati súlyú értékpapírosítási pozíciók kockázattal súlyozott kitettségértéke csökkenthető az intézmény által az értékpapírosított kitettségekre vonatkozóan végzett egyedi hitelkockázat-korrekció 12,5-szeresével. Az e rendelkezés alkalmazásában figyelembe vett egyedi hitelkockázat-korrekciókat nem lehet figyelembe venni a 155. cikkben meghatározott számítási módok alkalmazásában.

2. Egy értékpapírosítási pozíció kockázattal súlyozott kitettségértéke csökkenthető az intézmény által a pozícióra vonatkozóan végzett egyedi hitelkockázat-korrekció 12,5-szeresével.
3. A 33. cikk (1) bekezdésének k) pontjában foglaltak szerint az intézmények az olyan értékpapírosítási pozíciók esetében, amelyekre 1250 %-os kockázati súly vonatkozik, a pozícióknak a kockázattal súlyozott kitettségérték kiszámításánál történő figyelembevétele helyett, az alábbiak teljesülése esetén a pozíciók kitettségértékét levonhatják szavatolótőkéjükből:
 - a) a pozíció kitettségértéke a kockázattal súlyozott kitettségértékből kiszámítható, figyelembe véve az (1) és (2) bekezdés alapján végzett esetleges levonásokat;
 - b) a kitettségérték számítása a 242. és a 259. cikkben leírt módszertannal összeegyeztethető módon figyelembe veheti az elismert, előre rendelkezésre bocsátott hitelkockázati fedezetet is;
 - c) amennyiben a kockázattal súlyozott kitettségérték kiszámítására a felügyeleti képlet módszerét alkalmazzák, és $L < K_{IRBR}$, valamint $[L+T] > K_{IRBR}$, a pozíció két külön pozíciónak tekinthető, amelyek közül a magasabb rangú esetében az L értéke megegyezik a K_{IRBR} értékével.
4. Amennyiben egy intézmény igénybe veszi a (3) bekezdésben biztosított lehetőséget, az említett bekezdés alapján levont összeg 12,5-szeresével csökkentheti a 255. cikkben meghatározott összeget, mint azt az összeget, amelyre az értékpapírosításba bevont pozíciója tekintetében a kockázattal súlyozott kitettségérték lekorlátozható.

4. SZAKASZ

KÜLSŐ HITELMINŐSÍTÉS

262. cikk

A külső hitelminősítő intézmények elismerése

1. Az intézmények csak abban az esetben alkalmazhatják a külső hitelminősítő intézmény hitelminősítését az értékpapírosítási pozíciók kockázati súlyának a meghatározásához, ha a hitelminősítést egy elismert külső hitelminősítő intézmény bocsátotta ki vagy azt az 1060/2009/EK rendelet szerinti elismert külső hitelminősítő intézmény jóváhagyta.
2. Elismert külső hitelminősítő intézménynek minősülnek az 1060/2009/EK rendelettel összhangban nyilvántartásba vett vagy hitelesített hitelminősítő intézmények, továbbá a hitelminősítéseket kibocsátó központi bankok, amelyek nem tartoznak az 1060/2009/EK rendelet hatálya alá.
3. Az EBH közzéteszi az elismert külső hitelminősítő intézmények jegyzékét.

263. cikk

A külső hitelminősítő intézmények hitelminősítései által teljesítendő követelmények

A 3. szakasz szerinti kockázattal súlyozott kitettségértékek számítása céljából az intézmények csak akkor használhatják az elismert külső hitelminősítő intézmények hitelminősítéseit, ha teljesülnek az alábbi feltételek:

- a) nem lehet eltérés a hitelminősítés által figyelembe vett fizetési mód és azon fizetési mód között, amire a kérdéses értékpapírosítási pozíciót létrehozó szerződés szerint az intézmény jogosult;
- b) a külső hitelminősítő intézménynek közzé kellett tennie a hitelminősítéseket, eljárásokat, módszertanokat, kiinduló feltételezéseket és a minősítéseket alátámasztó legfőbb szempontokat. A külső hitelminősítő intézménynek közzé kell tennie a veszteség- és cash-flow elemzéseket, valamint a minősítéseknek az alapul szolgáló minősítési feltételezések változásaira, ideértve az eszközhalmaz teljesítményének változására való érzékenységet is. Nem minősül nyilvánosan elérhetőnek az olyan tájékoztatás, amelyet csak korlátozott körben tesznek elérhetővé. A hitelminősítések a külső hitelminősítő intézmények átmenettáblázataiban is szerepelnek;
- c) a hitelminősítés sem részben, sem egészben nem alapulhat maga az intézmény által biztosított, előre nem rendelkezésre bocsátott támogatáson. Ilyen esetben az intézmény az e pozícióhoz tartozó kockázattal súlyozott kitettségérték 3. szakasz szerinti kiszámítása tekintetében a szóban forgó pozíciót úgy tekinti, mintha azt nem minősítették volna.

A külső hitelminősítő intézményt kötelezni kell arra, hogy magyarázatokat tegyen közzé arról, hogy az eszközhalmaz teljesítményének változása miként befolyásolja a hitelminősítést.

264. cikk

Hitelminősítések alkalmazása

1. Az intézmények egy vagy több elismert külső hitelminősítő intézményt jelölhetnek ki, és az ezek által készített hitelminősítéseket használják a kockázattal súlyozott kitettségérték e fejezet szerinti kiszámításához („kijelölt külső hitelminősítő intézmény”).
2. Az intézmények az értékpapírosítási pozícióikra vonatkozó hitelminősítéseket következetesen és nem szelektív módon használják, az alábbi elveknek megfelelően:
 - a) az intézmények nem alkalmazhatják egy adott külső hitelminősítő intézmény hitelminősítését valamely ügyletrészsorozatokba tartozó pozícióikra és egy másik külső hitelminősítő intézmény hitelminősítését más ügyletrészsorozatokban levő pozíciókra az első külső hitelminősítő intézmény által minősített vagy nem minősített ugyanazon értékpapírosításon belül.
 - b) abban az esetben, ha egy pozíció két különböző kijelölt külső hitelminősítő intézmény által készített hitelminősítéssel rendelkezik, az intézmény a kedvezőtlenebb hitelminősítést alkalmazza.

- c) abban az esetben, ha egy pozíció kettőnél több különböző kijelölt külső hitelminősítő intézmény által készített hitelminősítéssel rendelkezik, a két legkedvezőbb hitelminősítést kell alkalmazni. Ha a két legkedvezőbb minősítés eltérő, akkor a kettő közül a kedvezőtlenebbet kell alkalmazni.
3. Amennyiben a 4. fejezet szerint elismert hitelkockázati fedezetet közvetlenül az SSPE számára biztosítják, és ezt a fedezetet figyelembe veszik egy kijelölt külső hitelminősítő intézmény által egy pozícióról készített hitelminősítésben, a hitelminősítéshez tartozó kockázati súly is alkalmazható. Amennyiben a hitelkockázati fedezet a 4. fejezet alapján nem ismerhető el, a hitelminősítést sem lehet elismerni. Amennyiben a hitelkockázati fedezetet nem az SSPE számára biztosítják, hanem közvetlenül az értékpapírosítási pozícióhoz kapcsolódik, a hitelminősítés nem ismerhető el.

265. cikk
Megfeleltetés

Az EBH az elismert külső hitelminősítő intézmények számára végrehajtás-technikai standardok tervezetét dolgozza ki annak eldöntésére, hogy az e fejezetben meghatározott hitelminőségi besorolások melyike tartozik az elismert külső hitelminősítő intézmény megfelelő hitelminősítéséhez. Ezeknek a döntéseknek tárgyilagosságnak és következetesnek kell lenniük, továbbá összhangban kell lenniük az alábbi elvekkel:

- a) az EBH különbséget tesz az egyes minősítések által kifejezett relatív kockázati fokozatok között;
- b) az EBH olyan kvantitatív tényezőket vesz figyelembe, mint a nemteljesítési és/vagy vesztességráták, továbbá az egyes külső hitelminősítők különböző eszközosztályokra vonatkozó hitelminősítéseinek múltbeli teljesítménye;
- c) az EBH olyan kvalitatív tényezőket vesz figyelembe, mint a külső hitelminősítő intézmény által minősített ügyletek köre, az alkalmazott módszertan és a hitelminősítések tartalma, különösen pedig azt, hogy a várható veszteségre vagy az „első euró” veszteségre alapul-e;
- d) Az EBH arra törekszik, hogy az olyan értékpapírosítási pozíciók, amelyekre vonatkozóan az elismert külső hitelminősítő intézmények által készített hitelminősítés alapján ugyanazon kockázati súlyokat alkalmazzák, egyenlő mértékű hitelkockázatnak legyenek kitéve. Az EBH szükség szerint mérlegeli az adott hitelminősítéshez tartozó hitelminőségi besorolás megfelelő módosítását.

Az EBH az említett végrehajtás-technikai standardtervezetet 2014. január 1-jéig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkében megállapított eljárással összhangban történő elfogadására.

6. fejezet

Partner-hitelkockázat

1. SZAKASZ

FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK

266. cikk

A kitettségérték meghatározása

1. A II. mellékletben felsorolt származtatott ügyletek kitettségértékét az intézmények e fejezettel összhangban határozzák meg.
2. Az intézmények a visszavásárlási ügyletek, az értékpapír- és árukölcsönzési ügyletek, a hosszú teljesítésű ügyletek és a értékpapírügylethez kapcsolódó hitelügyletek kitettségértékét a 4. fejezet alkalmazása helyett e fejezet alapján is meghatározhatják.

267. cikk

Fogalommeghatározások

E fejezet és a VI. cím alkalmazásában:

Általános fogalmak

- (1) „partner-hitelkockázat”: annak a kockázata, hogy egy adott ügylet partnere nem teljesít az ügylet pénzáramlásainak végső lezárása előtt;

Ügylettípusok

- (2) „hosszú teljesítésű ügyletek”: olyan ügyletek, amelyekben a szerződő fél vállalja, hogy értékpapírt, árut, vagy devizaösszeget ad át készpénz, egyéb pénzügyi instrumentumok vagy áruk ellenében, illetve fordítva, a szerződésben rögzített teljesítési vagy szállítási határidő pedig későbbi, mint az ilyen jellegű ügyletek esetében szokásos piaci feltétel, vagy öt munkanappal későbbi, mint ahogy az intézmény belép az ügyletbe, akármelyik is következik be hamarabb;
- (3) „értékpapírügylethez kapcsolódó hitel”: olyan ügylet, amelyekben egy intézmény értékpapírok vásárlásával, eladásával, kölcsönzésével, illetve kereskedelmével kapcsolatban hitelt nyújt. Nem tartoznak az értékpapírügylethez kapcsolódó hitelek közé azok az egyéb kölcsönök, amelyek a hitelbiztosítékként felhasznált értékpapírok által fedezettek;

Nettósítási, fedezeti halmazok és egyéb meghatározások

- (4) „nettósítási halmaz”: egy ügyfél és az intézmény közötti olyan ügyletek csoportja, amelyek jogilag érvényesíthető, a 7. szakasz és a 4. fejezet alapján elismert kétoldalú nettósítási megállapodás hatálya alá tartoznak;

Minden egyes olyan ügyletet, amely nem képezi a 7. szakasz szerinti jogilag érvényesíthető kétoldalú nettósítási megállapodás tárgyát, e fejezet alkalmazásában úgy kell tekinteni, mint saját nettósítási halmazát;

A 6. szakaszban meghatározott belső modell módszere alapján az adott ügyféllel létrejött összes nettósítási halmaz egyetlen nettósítási halmazként kezelhető, ha az egyedi nettósítási halmazok modellezett negatív piaci értékeit a várható kitettség (a továbbiakban: EE) becslésénél nullának vették.

- (5) „kockázati pozíció”: olyan kockázati szám, amelyet az 5. szakaszban kifejtett sztenderd módszer szerint egy ügylethez rendelnek egy előre meghatározott algoritmus alapján.
 - (6) „fedezeti halmaz”: az ügyletből származó olyan kockázati pozíciók csoportja egyetlen nettósítási halmazon belül, amelyben kizárólag a szóban forgó kockázati pozíciók egyenlegét veszik figyelembe az 5. szakaszban leírt sztenderd módszer szerinti kockázati érték meghatározásához;
 - (7) „fedezeti megállapodás”: olyan szerződéses megállapodás vagy egy megállapodás rendelkezései, amely, illetve amelyek szerint egy ügyfél biztosítékot nyújt egy másik ügyfél számára, amikor a második ügyfél első ügyféllel szembeni kitettsége átlép egy meghatározott szintet;
 - (8) „fedezeti határérték”: a kitettség azon legnagyobb értéke, amely mindaddig fennáll, amíg az egyik félnek jogában áll lehívni a biztosítékot;
 - (9) „a kockázatok fedezetlenségének időszaka”: az az időtartam, amely a nem teljesítő ügyféllel fennálló ügyletek nettósítási halmazát fedező biztosíték utolsó cseréjétől az ügyletek kizárásáig és az eredő piaci kockázatok újbóli lefedezéséig tart;
 - (10) „a belső modell módszer szerinti tényleges lejárat egy évnél hosszabb lejáratú nettósítási halmazra”: a nettósítási halmazbeli ügyletek futamideje alatti várható kitettség összegének a kockázatmentes hozamhoz tartozó kamattal diszkontált értéke, amelyet elosztanak a nettósítási halmazbeli ügyletek egy éven túlra vonatkozó várható kitettsége összegének a kockázatmentes hozamhoz tartozó kamattal diszkontált értékével;
- A megújulási kockázat figyelembevétele érdekében az így kapott tényleges lejáratot módosítani lehet úgy, hogy a várható kitettséget a tényleges várható kitettséggel helyettesítik az egy évnél rövidebb időtávú előrejelzések vonatkozásában.
- (11) „eltérő termékek közötti nettósítás”: egyazon nettósítási halmazon belüli különféle termékkategóriák ügyleteinek bevonása az e fejezetben meghatározott eltérő termékek közötti nettósítási szabályokkal összhangban.
 - (12) „aktuális piaci érték (CMV)”: az 5. szakasz alkalmazásában a nettósítási halmazban létrejött ügyletek portfóliójának nettó piaci értéke, amelyben mind a pozitív, mind a negatív piaci értékeket figyelembe veszik a CMV kiszámításakor;

Eloszlások

- (13) „a piaci értékek eloszlása”: egy nettósítási halmazban lévő ügyletek nettó piaci értékének valószínűségi eloszlására vonatkozó előrejelzés egy jövőbeni időpontra (az előrejelzési horizont), tekintve azon ügyleteknek az előrejelzés időpontjáig megvalósult piaci értékét;
- (14) „a kitettségek eloszlása”: a piaci értékek valószínűségi eloszlásának előrejelzése, amely a negatív nettó piaci értékek előrejelzési mutatójának nullára állítása által jön létre;
- (15) „kockázatsemleges eloszlás”: a piaci értékek, illetve kitettségek olyan eloszlása egy jövőbeni időszakban, amelynél az eloszlást a piac által vélelmezett értékekkel – mint például a vélelmezett volatilitással – számítják;
- (16) „valódi eloszlás”: a piaci értékek, illetve kitettségek eloszlása egy jövőbeni időszakban, amikor az eloszlást historikus vagy megvalósult értékekkel – mint például a múltbeli ár(folyam), illetve a kamatlábváltozással számított volatilitással – számítják;

Kitettségek értékelése és korrekciója

- (17) „aktuális kitettség”: nulla, vagy amennyiben az ennél nagyobb, akkor az ügyféllel kötött ügylet, illetve a nettósítási halmazba tartozó ügyletek portfóliójának piaci értéke, ami az ügyfél nemteljesítéséből eredően elveszne, feltéve, hogy fizetéseképtelenség vagy felszámolás esetén ezen ügyletek értéke nem térül meg;
- (18) „kitettség-csúcsérték”: a kitettségek eloszlásának magas percentilise egy, a nettósításban lévő leghosszabb futamidejű ügylet lejáratát megelőző jövőbeni időpontban;
- (19) „várható kitettség (EE)”: a kitettségek eloszlásának átlaga egy, a nettósítási halmazban lévő leghosszabb futamidejű ügylet lejáratát megelőző jövőbeni időpontban;
- (20) „tényleges várható kitettség egy meghatározott időpontban”: várható kitettség a meghatározott időpontban vagy a tényleges várható kitettség egy korábbi időpontban, amennyiben az nagyobb;
- (21) „várható pozitív kitettség (EPE)”: a várható kitettségek időalapon súlyozott átlaga, ahol a súlyok az egyes várható kitettségek által megtestesített időnek az egész időintervallumhoz viszonyított arányai;

A szavatolótőke-követelmény számításakor az intézmények az első évre vetített átlagot veszik alapul, illetve ha a nettósítási halmazban szereplő valamennyi szerződés egy éven belül esedékessé válik, a nettósítási halmazban lévő leghosszabb futamidejű szerződés időtartama alapján számítják az átlagot.

- (22) „tényleges várható pozitív kitettség (tényleges EPE)”: a tényleges várható kitettségnek az időalapon súlyozott átlaga a nettósítási halmaz első évére, illetve ha a nettósítási halmazban szereplő valamennyi szerződés egy éven belül esedékessé válik, a nettósítási halmazban lévő leghosszabb futamidejű szerződés időtartamára vetítve, ahol a súlyok az egyes egyedi várható kitettségek által megtestesített időnek az egész időintervallumhoz viszonyított arányai.

Partner-hitelkockázathoz kapcsolódó kockázatok

- (23) „megújulási kockázat”: az az összeg, amellyel a várható pozitív kitettséget alulértékelik, amikor azzal számolnak, hogy a partnerrel a jövőben is a jelenlegi feltételekkel kötnek majd ügyleteket;

Az ezekből a jövőbeni ügyletekből származó járulékos kitettség nem képezi részét a tényleges várható pozitív kitettség számításának.

- (24) „partner”: a 7. szakasz alkalmazásában azon jogi vagy természetes személyeket jelenti, akik nettósítási megállapodást kötnek, és megfelelnek az ehhez szükséges szerződéses feltételeknek;

- (25) „eltérő termékek közötti nettósításról szóló szerződéses megállapodás”: az intézmény és a partner közötti kétoldalú megállapodás, amely (az érintett ügyletek nettósítása alapján) a megállapodásban szereplő összes kétoldalú, szabványosított megállapodásra és a különböző termékkategóriákhoz tartozó ügyletekre vonatkozóan egyetlen jogi kötelezettséget keletkeztet;

Ezen fogalom meghatározás alkalmazásában a „különböző termékkategória”:

- a) repóügyletek, értékpapír- és/vagy árukölcsönzés vagy kölcsönvétel;
 - b) értékpapírügylethez kapcsolódó hitelügyletek;
 - c) a II. mellékletben felsorolt szerződések;
- (26) „kifizetési szakasz”: lineáris kockázati profilú tőzsdén kívüli származtatott ügyletben megállapított kifizetés, amely a pénzügyi instrumentum kifizetésre váltását köti ki.

Azon ügyletek esetében, amelyek kifizetés kifizetésre váltását kötik ki, a két kifizetési szakasz a szerződésben megállapított bruttó kifizetésekből áll, beleértve az ügylet elvi főösszegét.

2. SZAKASZ

A KITETTSÉGÉRTÉK SZÁMÍTÁSÁNAK MÓDSZEREI

268. cikk

A kitettségérték számításának módszerei

1. A II. mellékletben felsorolt szerződések kitettségértékét az intézmények e cikkel összhangban a 3–6. szakaszban leírt módszerek valamelyike alapján határozzák meg.

Azok az intézmények, amelyek nem választhatják a 89. cikkben megállapított elbánást, nem alkalmazhatják az eredeti kitettség módszerét. A II. melléklet 3. pontjában felsorolt szerződések kitettségértékének meghatározásához az intézmények nem alkalmazhatják az eredeti kitettség módszerét.

Az intézmények egy csoporton belül a 3–6. szakaszban megállapított módszereket kombinálva is alkalmazhatják állandó jelleggel. Egy adott intézmény csak akkor alkalmazhatja a piaci árazás és az eredeti kitettség módszerét kombinálva, ha a módszerek egyikét a 276. cikk (6) bekezdésében meghatározott esetekre használja.

2. Amennyiben az illetékes hatóságok a 277. cikk (1) és (2) bekezdése alapján ezt engedélyezik, az intézmények az alábbi tételek kitettséértékének meghatározásához használhatják a 6. szakaszban leírt belső modell módszerét:
 - a) a II. mellékletben felsorolt szerződések;
 - b) repóügyletek;
 - c) értékpapírok vagy áruk kölcsönadására vagy kölcsönvételére vonatkozó ügyletek;
 - d) értékpapírügyletkezeléshez kapcsolódó hitelügyletek;
 - e) hosszú teljesítésű ügyletek.
3. Amennyiben egy intézmény hitelderivatíván keresztül vásárol fedezetet egy kereskedési könyvön kívüli vagy partner-hitelkockázati kitettséghez, a fedezett kitettséghez tartozó szavatolótőke-követelményét az alábbiak valamelyike alapján számíthatja ki:
 - a) a 228–231. cikk alapján;
 - b) a 148. cikk (3) bekezdése vagy a 179. cikk alapján, ha a 138. cikkel összhangban megadták az engedélyt.

Amennyiben egy intézmény nem alkalmazza a 293. cikk (2) bekezdése h) pontjának ii. alpontja szerinti módszert, ezen hitelderivatívákhoz tartozó partner-hitelkockázat kitettséértéke nulla.

4. A (3) bekezdéstől eltérve, egy intézmény választhatja azt is, hogy a partner-hitelkockázat tőkekövetelményének számítása céljából következetesen bevonja a kereskedési könyvben nem szereplő, és nem kereskedési könyvi kitettséggel vagy partner-hitelkockázati kitettséggel szembeni fedezetként vásárolt minden hitelderivatívát, ha a hitelkockázati fedezet ezen rendelet szerint elismert.
5. Amennyiben egy intézmény által értékesített nemteljesítéskori csereügyleteket egy intézmény az adott intézmény által nyújtott hitelkockázati fedezetként kezel, és ezek a teljes elvi főösszeg alapjául szolgáló halmaz hitelkockázatához kapcsolódó szavatolótőke-követelmény hatálya alá tartoznak, a kereskedési könyvön kívüli partner-hitelkockázat alkalmazásában ezek kitettséértéke nulla.
6. A 3–6. szakaszban kifejtett valamennyi módszer szerint egy adott partnerrel szembeni kitettséérték egyenlő az említett partnerhez tartozó valamennyi nettósítási halmazra számított kitettséértékek összegével.

Amennyiben egy intézmény a tőzsdén kívüli származtatott ügyletekből származó kockázattal súlyozott kitettséértékeit a 2. fejezet alapján számítja ki, a II. mellékletben felsorolt tőzsdén kívüli származtatott ügyletek egy adott nettósítási halmazának az e fejezet alapján számított kitettséértéke nulla vagy az ügyfélhez tartozó összes nettósítási halmaz kitettséértékeinek összege és az adott ügyfélhez tartozó, az intézmény által veszteségként leírt hitelértékelés-korrekciók összege közötti különbség közül a nagyobbik.

7. A hosszú teljesítésű ügyletek kitettséértékeit az intézmények a 3–6. szakaszban megállapított módszerek valamelyikével határozzák meg, függetlenül attól, hogy az intézmény melyik módszert választotta a tőzsdén kívüli származtatott ügyletek és repóügyletek, értékpapír- és árukölcsönzés vagy kölcsönvételi ügyletek, valamint az értékpapírügylethez kapcsolódó hitelügyletek kezelésére. A hosszú teljesítésű ügyletek szavatoló-tőke-követelményeinek kiszámításakor a 3. fejezetben meghatározott módszert használó intézmények állandó jelleggel és az ilyen pozíciók lényegességétől függetlenül alkalmazhatják a 2. fejezetben meghatározott módszer szerinti kockázati súlyokat.
8. A 3. és 4. szakaszban meghatározott módszerekhez az intézmények következetes módszertant fogadnak el az elvi főösszeg meghatározására, és biztosítják, hogy a figyelembe veendő elvi főösszeg megfelelőképpen mérje a szerződésből eredő kockázatot. Amennyiben az ügyletben a pénzáramok sokszorozása szerepel, az elvi főösszeget a sokszorozás által az ügylet kockázati struktúrájára gyakorolt hatás figyelembevétele érdekében ki kell igazítani.

3. SZAKASZ A PIACI ÁRAZÁS („MARK TO MARKET”) MÓDSZERE

269. cikk *A piaci árazás („mark to market”) módszere*

1. Az összes pozitív értékkel rendelkező szerződés aktuális pótlási költségének meghatározásához az intézmények az aktuális piaci értéket rendelik a szerződésekhez.
2. A potenciális jövőbeni hitelkitettség meghatározásához az intézmények – az alábbi elvekkel is összhangban – az elvi főösszeget vagy – adott esetben – az alapul szolgáló értékeket megszorozzák az 1. táblázatban szereplő százalékokkal:
 - a) azokat a szerződéseket, amelyek nem tartoznak az 1. táblázatban szereplő öt kategóriába, a nem nemesfémekre vonatkozó áruszerződésként kell kezelni;
 - b) azon szerződések esetében, amelyekben a tőke többször cserélődik, a százalékokat meg kell szorozni a szerződés szerint még teljesítendő fennmaradó fizetések számával;
 - c) azon szerződések esetében, amelyek úgy lettek kialakítva, hogy a fennálló kitettséget meghatározott fizetési időpontokat követően teljesítik, és amelyek esetében a feltételeket újra megállapítják oly módon, hogy a szerződés piaci értéke nulla legyen a szóban forgó, meghatározott fizetési időpontokban, a hátralévő futamidő a következő újramegállapításig hátralévő időnek felel meg. Kamatlábszerződések esetében, amelyek eleget tesznek az említett kritériumoknak, és amelyek fennmaradó futamideje meghaladja az egy évet, a százalék nem lehet alacsonyabb, mint 0,5 %.

1. táblázat					
Hátralévő futamidő	Kamatláb-szerződések	Devizaárfolyamokra és aranyra	Résztvényekre vonatkozó	Nemesfém-szerződések, kivéve	Áru-szerződések, kivéve

		vonatkozó szerződések	szerződések	arany	nemesfémek
Egy év, vagy rövidebb	0 %	1 %	6 %	7 %	10 %
Egy évnél hosszabb, öt évet meg nem haladó	0.5 %	5 %	8 %	7 %	12 %
Öt éven túli	1.5 %	7.5 %	10 %	8 %	15 %

3. A nem aranyra vonatkozó, a II. melléklet 3. pontjában említett áruszerződések esetében az 1. táblázatban szereplő százalékok alkalmazásának alternatívájaként egy intézmény alkalmazhatja a 2. táblázatban szereplő százalékokat is, feltéve, hogy ezen szerződések esetében a 350. cikkben meghatározott kiterjesztett lejárat szerinti lépcsőzetes megközelítést követ.

2. táblázat				
Hátralévő futamidő	Nemesfémek (az arany kivételével)	Nem nemesfémek	Mezőgazdasági termékek	Egyéb, beleértve az energiatermékeket
Egy év, vagy rövidebb	2 %	2,5 %	3 %	4 %
Egy évnél hosszabb, öt évet meg nem haladó	5 %	4 %	5 %	6 %
Öt éven túli	7,5 %	8 %	9 %	10 %

4. Az aktuális pótlási költség és a potenciális jövőbeni hitelkitettség összege a kitettségi értékkel egyenlő.

4. SZAKASZ AZ EREDETI KITETTSÉG MÓDSZERE

270. cikk Az eredeti kitettség módszere

1. Az egyes ügyletek elvi főösszegét meg kell szorozni a 3. táblázatban megadott százalékokkal:

3. táblázat		
Eredeti lejárat idő	Kamatláb-szerződések	Devizaárfolyamokra és aranyra vonatkozó szerződések
Egy év, vagy rövidebb	0,5 %	2 %
Egy évnél hosszabb, két évet meg nem haladó	1 %	5 %
Kiegészítő kedvezmény, minden egyes többletév után	1 %	3 %

2. A kamatlábszerződések kitettségértékének kiszámításához az intézmények az eredeti lejárat időt és a hátralévő futamidőt is választhatják.

5. SZAKASZ SZTENDERD MÓDSZER

271. cikk Sztenderd módszer

1. A sztenderd módszert az intézmények kizárólag tőzsdén kívüli származtatott és hosszú teljesítésű ügyletek kitettségértékének kiszámításához használhatják.
2. A sztenderd módszer alkalmazásakor az intézmények a kitettségértéket az egyes nettósítási halmazokra külön-külön, a biztosíték nélkül, számítják ki az alábbiak szerint:

$$\text{Kitettségérték} = \beta \cdot \max \left\{ CMV - CMC, \sum_j \left| \sum_i RPT_{ij} - \sum_l RPC_{lj} \right| \cdot CCRM_j \right\}$$

ahol:

CMV = a partnerrel fennálló nettósítási halmazhoz tartozó ügyletek portfóliójának a biztosítékot is magában foglaló aktuális piaci értéke, ahol:

$$CMV = \sum_i CMV_i$$

ahol:

CMV_i = az i-edik ügylet aktuális piaci értéke;

CMC = a nettósítási halmazhoz rendelt biztosíték aktuális piaci értéke, ahol:

$$CMC = \sum_l CMC_l$$

ahol

CMV_l = az l -edik biztosíték aktuális piaci értéke;

i = az ügyletet jelölő index;

l = a biztosítékot jelölő index;

j = a fedezeti halmaz kategóriáját jelölő index;

Ebben az alkalmazásban a fedezeti halmazok itt olyan kockázati tényezőknek felelnek meg, amelyek esetében ellenkező előjelű kockázati pozíciók ellensúlyozhatók olyan nettó kockázati pozíciót eredményezve, amelyen azután a kitettséérték alapul.

RPT_{ij} = i -edik ügyletből eredő kockázati pozíció j -edik fedezeti halmaz viszonyában;

RPC_{lj} = l -edik biztosítékból eredő kockázati pozíció j -edik fedezeti halmaz viszonyában;

$CCRM_j$ = az 5. táblázatban szereplő partner-hitelkockázati szorzótényező a j -edik fedezeti halmaz viszonyában;

$\beta = 1,4$.

3. Az (2) bekezdés szerinti számítás alkalmazásában:

- a) a partnertől kapott, elismert biztosíték előjele pozitív; a partner számára adott biztosíték előjele negatív;
- b) a sztenderd módszer keretében kizárólag a 193. cikk (2) bekezdése és a 232. cikk szerint elismert biztosíték használható;
- c) az egy évnél rövidebb hátralévő lejáratú idejű kifizetési szakaszokból eredő kamatláb-kockázatot az intézmények figyelmen kívül hagyhatják;
- d) a két, azonos valutában meghatározott kifizetésből álló ügyleteket az intézmények egyetlen összevont ügyletként kezelhetik. A kifizetési szakaszok kezelése az összevont ügyletre is vonatkozik.

272. cikk

Lineáris kockázati profilú ügyletek

1. A lineáris kockázati profilú ügyleteket az intézmények az alábbi rendelkezéseknek megfelelően rendelik kockázati pozíciókhoz:
 - a) a részvényekkel (beleértve a részvényindexeket), arannyal, egyéb nemesfémekkel vagy egyéb árukkal, mint alapul szolgáló eszközökkel folyó, lineáris kockázati profilú ügyletekhez az adott részvényben (részvényindexben) vagy áruban lévő kockázati pozíciót, míg a kifizetési szakaszhoz kamatláb-kockázati pozíciót rendelnek hozzá;

- b) azokat a lineáris kockázati profilú ügyleteket, amelyek alapul szolgáló eszköze hitelviszonyt megtestesítő értékpapír, a hitelviszonyt megtestesítő értékpapírra vonatkozó kamatláb-kockázati pozícióhoz és egy másik, a kifizetésre vonatkozó kamatláb-kockázati pozícióhoz rendelik hozzá;
- c) a kifizetés kifizetésre váltását kikötő, lineáris kockázati profilú ügyleteknél, beleértve a devizapiaci forward ügyleteket, a kifizetési szakaszok mindegyikéhez egy-egy kamatláb-kockázati pozíciót rendelnek.

Az a), b) vagy c) pontban említett olyan ügyleteknél, amelyeknél a kifizetés vagy az alapul szolgáló hitelviszonyt megtestesítő értékpapír devizában denominált, a kifizetést vagy az alapul szolgáló eszközt ugyanabban a pénznemben meghatározott kockázati pozícióhoz kell rendelni.

- 2. Az (1) bekezdés alkalmazásában a lineáris kockázati profilú ügyletből eredő kockázati pozíció nagysága egyenlő az alapul szolgáló pénzügyi eszközök vagy áruk – a megfelelő árfolyammal való felszorzást eredményeképpen az intézmény hazai pénznemében kifejezett – tényleges elvi főösszegével (a piaci érték és a mennyiség szorzata), kivéve a hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok esetében.
- 3. A hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok és a kifizetési szakaszok esetében a kockázati pozíció nagysága egyenlő a bruttó követelések (beleértve az elvi főösszeget) – az intézmény székhely szerinti tagállamának pénznemében kifejezve – tényleges elvi főösszege és a hitelviszonyt megtestesítő értékpapír, illetve – adott esetben – a kifizetési szakasz módosított hátralévő futamidejének szorzatával.
- 4. A nemteljesítéskori csereügyletből eredő kockázati pozíció nagysága egyenlő a hitelviszonyt megtestesítő referencia-értékpapír elvi főösszege és a nemteljesítéskori csereügylet lejáratáig hátralévő futamidő szorzatával.

273. cikk

Nem lineáris kockázati profilú ügyletek

- 1. A nem lineáris kockázati profilú ügyletekhez tartozó kockázati pozíciók nagyságát az intézmények az alábbi rendelkezéseknek megfelelően határozzák meg:
- 2. A nem lineáris kockázati profilú, nem hitelviszonyt megtestesítő értékpapírra alapuló tőzsdén kívüli származtatott ügyletből származó kockázati pozíció – ideértve az opciókat és a csereügyletre kiírt opciókat is – értéke egyenlő az ügylet alapjául szolgáló pénzügyi eszköz tényleges elvi főösszegének delta-szorosával a 274. cikk (1) bekezdésének megfelelően.
- 3. A nem lineáris kockázati profilú, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírra vagy kifizetésre alapuló tőzsdén kívüli származtatott ügyletből származó kockázati pozíció – ideértve az opciókat és a csereügyletre kiírt opciókat is – értéke egyenlő a pénzügyi eszköz vagy kifizetés tényleges elvi főösszege delta-szorosának és a hitelviszonyt megtestesítő értékpapírra vagy – adott esetben – a kifizetés módosított futamidejének szorzatával.
- 4. A kockázati pozíciók meghatározásához az intézmények a biztosítékot az alábbiak szerint kezelik:

- a) a partnertől kapott biztosíték derivatíva-szerződés (hosszú pozíció) alapján a partnerrel szemben fennálló követelésként kezelendő, amely a pozíció meghatározásának napján esedékes;
- b) a partnernél letétbe helyezett biztosíték a partnerrel szemben fennálló kötelezettséggént (rövid pozíció) kezelendő, amely a pozíció meghatározásakor esedékes.

274. cikk

Kockázati pozíciók kiszámítása

1. Az intézmények a kockázati pozíciók nagyságát és előjelét az alábbiak szerint határozzák meg:

- a) a hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok kivételével minden eszköz esetében:
 - i. lineáris kockázati profilú ügyletek esetében mint a tényleges elvi főösszeget;
 - ii. nem lineáris kockázati profilú ügyletek esetében mint a tényleges elvi főösszeg

delta-szorosát, $p_{ref} \cdot \frac{\partial V}{\partial p}$;

ahol:

P_{ref} = az alapul szolgáló eszköz ára, a referencia-pénznemben kifejezve;

V = a pénzügyi eszköz értéke (opció esetében az opció kötési ára);

p = az alapul szolgáló eszköz ára ugyanabban a pénznemben kifejezve, mint V ;

- b) hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok és minden ügylet kifizetési szakaszának esetében:

- i. lineáris kockázati profilú ügyletek esetében mint a tényleges elvi főösszeg és a módosított futamidő szorzata;

- ii. nem lineáris kockázati profilú ügyletek esetében mint a tényleges elvi főösszeg

delta-szorosa és a módosított futamidő szorzata, $\frac{\partial V}{\partial r}$;

ahol:

V = a pénzügyi eszköz értéke (opció esetében az opció kötési ára);

r = kamatlábszint.

Ha V a referencia-pénznemhez képest más pénznemben van denominálva, a származtatott eszközt a megfelelő árfolyammal megszorozva a referencia-pénznemre át kell váltani.

2. Az (1) bekezdés képleteinek alkalmazása céljából a kockázati pozíciókat az intézmények fedezeti halmazokba sorolják. Minden egyes fedezeti halmaz esetében kiszámítják a kapott kockázati pozíciók összegének abszolút értékét. A számítás eredménye a nettó kockázati pozíció, amelyet az (1) bekezdés alkalmazásában az alábbi képlet szerint számítanak ki:

$$\left| \sum_i RPT_{ij} - \sum_l RPC_{lj} \right|$$

275. cikk
Kamatláb-kockázat

1. A kamatláb-kockázati pozíciók számításához az intézmények az alábbi rendelkezéseket alkalmazzák:
2. Az alábbiakból származó kamatláb-kockázati pozíciók esetében:
 - a) partnertől biztosítékként kapott készpénzletétek;
 - b) kifizetési szakaszok;
 - c) alapul szolgáló, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok,

amelyekre a 325. cikk 1. táblázata alapján minden esetben legfeljebb 1,60 %-os tőkekövetelmény vonatkozik, és amely pozíciókat az intézmények a 4. táblázatban megállapított hat fedezeti halmaz valamelyikéhez rendelik hozzá pénznemüknek megfelelően.

4. táblázat		
	Kormányzati referencia-kamatlábak	Nem kormányzati referencia-kamatlábak
Lejárat	<1 év	< 1 év
	> 1 ≤ 5 év	> 1 ≤ 5 év
	> 5 év	> 5 év

3. Az alapul szolgáló, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírokból vagy kifizetési szakaszokból eredő kamatláb-kockázati pozíciók vonatkozásában – amelyeknél a kamatláb egy, az általános piaci kamatszintet képviselő referencia-kamatlábhoz kapcsolódik – a hátralévő lejárat idő a kamatláb következő újra-kiigazításáig hátralévő időszak hosszának felel meg. Minden más esetben a hátralévő futamidő az alapul szolgáló, hitelviszonyt megtestesítő értékpapír futamideje vagy kifizetési szakasz esetében az ügylet lejárat ideje.

276. cikk
Fedezeti halmazok

1. Az intézmények a (2)–(5) bekezdéssel összhangban fedezeti halmazokat hoznak létre.

2. A nemteljesítéskori csereügylet alapját képező, hitelviszonyt megtestesítő referencia-értékpapírok kibocsátóinak mindegyikéhez tartozik egy fedezeti halmaz.

Az n -edik nemteljesítéskor lehívható nemteljesítéskori csereügyletek kosarát a következőképpen kell kezelni:

- a) egy n -edik nemteljesítéskor lehívható nemteljesítéskori csereügylet alapját képező kosárban lévő, hitelviszonyt megtestesítő referencia-értékpapírból származó kockázati pozíció nagysága egyenlő a hitelviszonyt megtestesítő referencia-értékpapír tényleges elvi főösszegének és az n -edik nemteljesítéskor lehívható nemteljesítéskori származtatott eszközök – a hitelviszonyt megtestesítő referencia-értékpapír hozamkülönbségének figyelembevételével – módosított hátralévő futamidejének szorzatával;
- b) az n -edik nemteljesítéskor lehívható nemteljesítéskori csereügylet alapját képező kosár hitelviszonyt megtestesítő referencia-értékpapírjainak mindegyikéhez egy fedezeti halmaz tartozik. A különböző n -edik nemteljesítéskor lehívható nemteljesítéskori csereügyletekből származó kockázati pozíciók nem szerepelhetnek ugyanabban a fedezeti halmazban;
- c) az alábbi partnerhitel-kockázati szorzótényezőket kell alkalmazni az n -edik nemteljesítéskor lehívható származtatott eszközök hitelviszonyt megtestesítő egy-egy referencia-értékpapírhoz létrehozott fedezeti halmazokra:
 - i. 0,3 % azon hitelviszonyt megtestesítő referencia-értékpapírok esetében, amelyek valamely elismert külső hitelminősítő intézmény 1–3. hitelminőségi besorolással egyenértékű hitelminősítésével rendelkeznek;
 - ii. 0,6 % egyéb, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok esetében.

3. Az alábbiakból származó kamatláb-kockázati pozíciók esetében:

- a) készpénzletétek, amelyek biztosítékként egy partnernél vannak elhelyezve, amikor annak a partnernek nincs kis egyedi kockázatú fennálló tartozása;
- b) alapul szolgáló, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok,

amelyekre a 325. cikk 1. táblázata alapján 1,60 %-os tőkekövetelmény vonatkozik, minden egyes kibocsátóhoz egy fedezeti halmaz tartozik.

Amikor egy kifizetés egy ilyen hitelviszonyt megtestesítő értékpapír kamatozását követi, a hitelviszonyt megtestesítő referencia-értékpapír mindegyik kibocsátójához szintén egy-egy fedezeti halmaz tartozik.

Az intézmények ugyanabba a fedezeti halmazba sorolhatják az egy bizonyos kibocsátó hitelviszonyt megtestesítő referencia-értékpapírjaiból, vagy ugyanannak a kibocsátónak a kifizetési szakaszok által követett vagy a nemteljesítési csereügylet alapjául szolgáló, hitelviszonyt megtestesítő referencia-értékpapírjaiból következő kockázati pozíciókat.

4. A hitelviszonyt megtestesítő értékpapírokon túl az alapul szolgáló pénzügyi eszközök csak akkor sorolandók azonos fedezeti halmazokba, ha azonos vagy hasonló eszközökről van szó. Minden más esetben külön fedezeti halmazokba sorolandók.

E bekezdés alkalmazásában az intézmények az alábbi elvek alapján döntenek el, hogy az alapul szolgáló eszközök hasonlóak-e:

- a) részvények esetében az alapul szolgáló eszközök hasonlóak, ha ugyanaz a kibocsátójuk. A részvényindexet külön kibocsátóként kell kezelni;
 - b) nemesfémek esetében az alapul szolgáló eszközök hasonlóak, ha ugyanarról a nemesfémről van szó. A nemesfémindex külön nemesfémként kezelendő;
 - c) villamosáram esetében az alapul szolgáló eszközök hasonlóak, ha a szolgáltatási jogok és kötelezettségek egyazon csúcs- és nem csúcsterhelésű időszakra vonatkoznak bármely 24 órás időszakban;
 - d) áruk esetében az alapul szolgáló eszközök hasonlóak, ha ugyanarról az áruval van szó. Az áruindex külön áruként kezelendő.
5. A különböző fedezeti halmaz-kategóriákra vonatkozó partner-hitelkockázati szorzótényezőket (CCRM) az alábbi táblázat tartalmazza:

5. táblázat		
	Fedezeti halmaz-kategóriák	CCRM
1.	Kamatlábak	0,2 %
2.	Kamatlábak olyan nemteljesítési csereügylet alapjául szolgáló, hitelviszonyt megtestesítő referencia-értékpapírból származó kockázati pozíciókra, amelyek esetében a IV. cím 2. fejezetének 1. táblázata értelmében legfeljebb 1,60 % a tőkekövetelmény.	0,3 %
3.	Kamatlábak olyan hitelviszonyt megtestesítő értékpapírból vagy hitelviszonyt megtestesítő referencia-értékpapírból származó kockázati pozíciókra, amelyek esetében a IV. cím 2. fejezetének 1. táblázata értelmében legalább 1,60 % a tőkekövetelmény.	0,6 %
4.	Devizaárfolyamok	2,5 %
5.	Villamosáram	4 %
6.	Arany	5 %
7.	Tulajdonosi részesedések	7 %
8.	Nemesfémek (kivéve arany)	8,5 %

9.	Egyéb áruk (nemesfémek és villamosáram kivételével)	10 %
10.	Az egyik fenti kategóriába sem tartozó, tőzsdén kívüli származtatott ügyletek alapjául szolgáló eszközök	10 %

Az 5. táblázat 10. pontjában hivatkozott, tőzsdén kívüli származtatott ügyletek alapjául szolgáló eszközöket minden alapul szolgáló eszközkategória szerint külön fedezeti halmazokba kell sorolni.

6. Azon nem lineáris kockázati profilú ügyletek vagy a hitelviszonyt megtestesítő értékpapír-alapú kifizetési szakaszok és ügyletek vonatkozásában, amelyeknél az intézmény nem tudja meghatározni a deltát vagy – adott esetben – a módosított futamidőt olyan eszközspecifikus modellel, amelyet az illetékes hatóság a piaci kockázatra vonatkozó minimális tőkekövetelmények meghatározásának céljára hagyott jóvá, az illetékes hatóság vagy óvatos módon határozza meg a kockázati pozíciók mértékét és az alkalmazandó CCRM_j-ket, vagy előírja az intézmény számára a 3. szakaszban leírt módszer alkalmazását. A nettósítás nem ismerhető el, vagyis a kitettséértéket úgy kell meghatározni, mintha létezne egy, csupán az adott ügyletet tartalmazó nettósítási halmaz.
7. Az intézmények rendelkeznek olyan belső eljárásokkal, amelyekkel a fedezeti halmazba való felvételét megelőzően ellenőrizni tudják, hogy az adott ügyletre a 7. szakaszban meghatározott követelményeknek megfelelő, jogilag végrehajtható nettósítási szerződés áll fenn.
8. Azon intézmények, amelyek biztosíték igénybevételével csökkentik a partner-hitelkockázatot, rendelkeznek olyan belső eljárásokkal, amelyekkel a biztosíték hatásainak számításaikban való elismerése előtt ellenőrzik, hogy a biztosíték megfelel-e a jogbiztonság 4. fejezetben meghatározott normáinak.

6. SZAKASZ BELSŐ MODELL MÓDSZER

277. cikk *Belső modell módszere*

1. Amennyiben az illetékes hatóságok úgy ítélik meg, hogy egy adott intézmény eleget tett a (2) bekezdés szerinti követelményeknek, a hatóságok engedélyezik az intézmény számára a belső modell módszer használatát az alábbi ügyletek kitettséértékének kiszámításához:
 - a) a 268. cikk (2) bekezdésének a) pontja szerinti ügyletek;
 - b) a 268. cikk (2) bekezdésének b), c) és d) pontja szerinti ügyletek;
 - c) a 268. cikk (2) bekezdésének a)–d) pontja szerinti ügyletek;

Amennyiben egy intézmény számára engedélyezik a belső modell módszer alkalmazását az előző albekezdés a)–c) pontjában említett bármely ügylet kitettséértékének kiszámítása céljából, az intézmény a belső modell módszert a 268. cikk (2) bekezdésének e) pontja szerinti ügyletekre is alkalmazhatja.

A 268. cikk (1) bekezdésének harmadik albekezdésétől eltérve, az intézmények dönthetnek úgy, hogy nem ezt a módszert alkalmazzák a méretükben vagy kockázatukban lényegtelen kockázatokra. Ebben az esetben az intézmények ezekre a kitettségekre a 3–5. szakaszban meghatározott módszerek valamelyikét alkalmazzák.

2. Az illetékes hatóságok csak akkor engedélyezik az intézmények számára a belső modell módszer alkalmazását az (1) bekezdésben említett számításokhoz, ha az intézmény igazolta, hogy megfelel az e szakaszban megállapított követelményeknek, az illetékes hatóságok pedig meggyőződtek arról, hogy az intézmény által a partner-hitelkockázat kezelésére működtetett rendszerek megfelelőek és helyesen hajtják végre azokat.
3. Az illetékes hatóságok korlátozott időre engedélyezhetik az intézmények számára a belső modell módszer szakaszos alkalmazását a különböző ügylettípusokra. A szakaszos végrehajtás időszaka alatt az intézmények a 3. vagy az 5. szakaszban leírt módszereket alkalmazhatják azon ügylettípusokra, amelyekre nem alkalmazzák a belső modell módszert.
4. Az összes olyan tőzsdén kívüli származtatott ügylet és hosszú teljesítésű ügylet esetén, amely esetében az intézmény nem kapott jóváhagyást a belső modell módszer alkalmazására, az intézmény a 3. vagy az 5. szakaszban meghatározott módszereket használja.

Ezeket a módszereket egy csoporton belül állandó jelleggel kombinálva is lehet alkalmazni. Egy intézményen belül ezeket a módszereket csak akkor lehet kombinálva alkalmazni, ha a módszerek valamelyikét a 276. cikk (6) bekezdésében leírt esetekre alkalmazzák.

5. Egy olyan intézmény, amely az (1) bekezdés alapján rendelkezik a belső modell módszer alkalmazásához szükséges engedéllyel, csak akkor térhet vissza a 3. vagy 5. szakaszban leírt módszerek alkalmazásához, ha ezt az illetékes hatóság engedélyezi számára. Az illetékes hatóságok akkor adják meg az ehhez szükséges engedélyt, ha az intézmény alapos indokot tud felmutatni.
6. Ha egy intézmény már nem teljesíti az e szakaszban megállapított követelményeket, tájékoztatja az illetékes hatóságot és az alábbi lehetőségek valamelyike szerint jár el:
 - (a) bemutat egy tervet az illetékes hatóságnak arról, hogy belátható időn belül miként fog újra megfelelni a követelményeknek;
 - (b) az illetékes hatóság számára kielégítően bizonyítja, hogy a meg nem felelés hatása elhanyagolható jelentőségű.

278. cikk *Kitettséérték*

1. Amennyiben egy intézmény számára a 277. cikk (1) bekezdése szerint engedélyezték, hogy a belső modell módszer alapján számítsa ki az ott említett ügyletei vagy azok egy részének

kitettségértékét, ezen ügyletek kitettségértékét az intézmény a nettósítási halmaz szintjén állapítja meg.

Az intézmény által e célra használt modellel:

- a) meghatározható a nettósítási halmaznak a piaci változók – például a kamatlábak, devizaárfolyamok – változásai eredményeképpen bekövetkező változásainak előrejelző eloszlása.
 - b) a piaci változók együttes változásai alapján minden egyes jövőbeni időpontra kiszámítható a nettósítási halmaz kitettségértéke.
2. A fedezettel való ellátottság hatásainak kezelése érdekében a biztosítéki érték modelljének meg kell felelnie a belső modell módszer e szakasz szerinti mennyiségi, minőségi és az adatokra vonatkozó követelményeinek, és az intézmény a nettósítási halmaz piaci értékének változására vonatkozó előrejelző eloszlásában csak a 193. cikk (2) bekezdésében és a 232. cikkben meghatározott, elismert pénzügyi biztosítékot szerepeltethet.
3. Azon partner-hitelkockázati kitettségek esetében, amelyekre az intézmény a belső modell módszert alkalmazza, a partner-hitelkockázathoz kapcsolódó szavatolótőke-követelmény az alábbiak közül a magasabb érték:
- a) az aktuális piaci adatokat használó tényleges várható pozitív kitettség alapján számított kitettségekhez kapcsolódó szavatolótőke-követelmény;
 - b) az összes olyan partner-hitelkockázati kitettségre, amelyre a belső modell módszert alkalmazzák egységes állandó stresszhelyzeti kalibrációt használó tényleges várható pozitív kitettség alapján számított kitettségekhez kapcsolódó szavatolótőke-követelmény.
4. A 285. cikk (4) és (5) bekezdésének hatálya alá tartozó egyedi rossz irányú kockázattal rendelkezőként beazonosított partnerek kivételével az intézmények a kitettségértéket a tényleges várható pozitív kitettség és α szorzataként határozzák meg az alábbiak szerint:

$$\text{Kitettségérték} = \alpha \cdot \text{Tényleges EPE}$$

ahol:

$\alpha = 1,4$, kivéve, ha az illetékes hatóságok magasabb α értéket írnak elő, vagy engedélyezik az intézmények számára, hogy a (9) bekezdéssel összhangban saját becsléseiket használják;

A tényleges várható pozitív kitettséget a várható kitettség (EE_t) – mint a „t” jövőbeni időpontban fennálló átlagos kitettség – becslésével számítják ki, ahol az átlagot a releváns piaci kockázati tényezők lehetséges jövőbeni értékei alapján számítják ki.

A modell az EE értékét a jövőbeli $t_1, t_2, t_3 \dots$ időpontok sorozata alapján becsüli.

5. A tényleges EE értékét rekurzívan kell kiszámítani a következőképpen:

$$\text{Tényleges } EE_{t_k} = \max \{ \text{Tényleges } EE_{t_{k-1}}, EE_{t_k} \}$$

ahol:

Az aktuális időpontot t_0 jelöli;

A tényleges EE_{t_0} az aktuális kitettségnek felel meg.

6. A tényleges EPE az átlagos tényleges EE a jövőbeli kockázat első évében. Ha a nettósítási halmazban szereplő valamennyi szerződés egy éven belül esedékessé válik, az EPE az EE átlaga addig az időpontig, amíg a nettósítási halmazba tartozó összes szerződés le nem jár. A tényleges várható pozitív kitettséget a tényleges várható kitettség súlyozott átlagaként számítják ki:

$$\text{Tényleges EPE} = \sum_{k=1}^{\min\{1 \text{ év, lejárat}\}} \text{Tényleges } EE_{t_k} \cdot \Delta t_k$$

ahol a $\Delta t_k = t_k - t_{k-1}$ súlyok figyelembe veszik azt az esetet, amikor a jövőbeni kockázatot nem egyenlő időközönként bekövetkező időpontokra vonatkozóan számítják ki.

7. Az EE vagy a kitettség-csúcsérték mértékét az intézmények a kitettségek olyan eloszlása alapján számítják ki, amely figyelembe veszi a kockázatok normáloszlástól eltérő eloszlásának lehetőségét.
8. Az intézmények a modell alapján számított eloszlásra a (4) bekezdésben szereplő egyenlet alapján a partnerek mindegyikére kiszámított tényleges várható pozitív kitettséggel felszorozott α -nál konzervatívabb értéket is alkalmazhatnak.
9. A (4) bekezdéstől eltérve, az illetékes hatóságok engedélyezhetik az intézmények számára, hogy saját számításaik szerinti alfa-értéket alkalmazzanak, ahol:
- a) az alfa az összes partnert lefedő teljes partner-hitelkockázati kitettség szimulációjából vett belső tőke (számlálóban) és a várható pozitív kitettség alapján vett belső tőke (nevezőben) aránya;
 - b) a nevezőben az EPE-t úgy kell használni, mintha rögzített fennálló összeg lenne.

E bekezdés szerinti számításakor az alfa értéke legalább 1,2.

10. Az alfa értékének a (9) bekezdés szerinti kiszámítása céljából az intézmények biztosítják, hogy a számlálót és a nevezőt a modellezési módszertannal, a paraméterekre vonatkozó követelményekkel és a portfólió összetételével összhangban számítsák ki. Az α kiszámítására alkalmazott módszernek az intézmény belső tőkére vonatkozó módszerén kell alapulnia, jól dokumentálnak kell lennie, és azt független validálásnak kell alávetni. Az intézmények továbbá legalább negyedévente, vagy – amennyiben a portfólió összetétele idővel megváltozik – ennél gyakrabban felülvizsgálják az alfa értékére vonatkozó számításaikat. Az intézmények a modell kockázatát is mérik.
11. Az intézmények az illetékes hatóságok számára kielégítően bizonyítják, hogy az alfa értékére vonatkozó belső számításaik figyelembe veszik a számlálóban az ügyletek vagy az

ügyletportfóliói piaci értékei eloszlásának függőségének lényeges forrásait az összes partner tekintetében. A belső alfa-számítások figyelembe veszik a portfóliók összetettségét.

12. A (9) bekezdés szerinti számítások alkalmazásának felügyelete során az illetékes hatóságok tekintetbe veszik a számított alfa-értékek jelentős szórását, ami a számlálóra alkalmazott modell esetleges hibás kikötéseiből származik, különösen akkor, ha konvexitás is fennáll.
13. Indokolt esetben a piaci és a hitelkockázat együttes szimulációjakor alkalmazott piaci kockázati tényezők volatilitásait és korrelációit a hitelkockázati tényezőhöz kell kötni, hogy tükrözzék a volatilitás vagy korreláció esetleges megnövekedését egy kedvezőtlen gazdasági fordulat esetén.

279. cikk

Fedezeti megállapodás hatálya alá tartozó nettósítási halmazok kitettséértéke

1. Ha a nettósítási halmaz fedezeti megállapodás és napi piaci értékelés hatálya alá esik, az intézmények a várható pozitív kitettségre az alábbiak valamelyikét alkalmazzák:
 - a) a tényleges várható pozitív kitettséget, a rendelkezésre álló vagy a fedezetként letétbe helyezett esetleges biztosítékok nélkül, plusz a partnernél fedezetként letétbe helyezett esetleges biztosítékok függetlenül a napi értékeléstől, a fedettképzési folyamattól vagy aktuális kitettségtől;
 - b) egy olyan összeget, amely tükrözi a kitettség lehetséges emelkedését a kockázatok fedezetlenségének időszaka alatt, amelyhez hozzáadódik az alábbiak közül a nagyobbik:
 - i. a lehívott vagy vitatott biztosítékok kivételével az összes meglévő vagy letétbe helyezett biztosítékot tartalmazó aktuális kitettség;
 - ii. a legnagyobb olyan nettó kitettség, beleértve a fedezeti megállapodás hatálya alá tartozó biztosítékot is, amely nem váltja ki a biztosíték lehívását. Ezen összeg tükrözi az alkalmazandó küszöbértékeket, az átruházott összegek minimumát, a független összegeket és a fedezeti megállapodás szerinti kezdeti fedezetet;
 - c) Amennyiben a modell az EE számításánál figyelembe veszi a fedettképzés hatásait, az intézmények az illetékes hatóság engedélyének birtokában a modell EE-értékeit közvetlenül felhasználhatják a 13. cikk (5) bekezdése szerinti egyenletben. Az illetékes hatóságok csak akkor adnak ilyen engedélyt, ha meggyőződtek róla, hogy a modell megfelelően figyelembe veszi a fedettképzés hatásait az EE számításánál.

A b) pont alkalmazásában az intézmények az összeget az ügyletek piaci értékének a kockázatok fedezetlenségének időszaka alatti várható pozitív változásaként állapítják meg. A biztosíték értékének változásait a 4. fejezet 3. szakasza szerinti felügyeleti volatilitási korrekció vagy a pénzügyi biztosíték átfogó módszere szerinti felügyeleti volatilitási korrekció saját becslésének alkalmazásával kell megjeleníteni, de a kockázatok fedezetlenségének időszaka alatti biztosítéki kifizetés feltételezése nélkül. A kockázatok fedezetlenségének időszaka legalább a (2)–(4) bekezdésben meghatározott hosszúságú.

2. A napi piaci fedezet-kiigazítás és piaci értékelés alá tartozó ügyleteknél a fedezeti megállapodásokkal biztosított kitettséértékek modellezése alkalmazásában a kockázatok fedezetlenségének időszaka nem lehet rövidebb, mint:

- a) 5 munkanap a kizárólag repóügyletekből, értékpapír- vagy árukölcsönzési ügyletekből, illetve értékpapírügylethez kapcsolódó hitelügyletekből álló nettósítási halmazok esetén;
- b) 10 munkanap minden egyéb nettósítási halmaz esetén.

Az a) és b) pont az alábbi kivételekkel értelmezendő:

- i. minden olyan nettósítási halmaz esetében, amelynél az ügyletek száma egy negyedévben bármikor meghaladja az 5 000-et, a következő negyedévben a kockázatok fedezetlenségének időszaka nem lehet rövidebb 20 munkanapnál. Az intézmények kereskedési kitettségére ezt a kivételt nem kell alkalmazni;
- ii. az illikvid biztosítékot, vagy nehezen helyettesíthető OTC-derivatívát tartalmazó ügyletet vagy ügyleteket magában foglaló nettósítási halmazok esetében a kockázatok fedezetlenségének időszaka nem lehet rövidebb 20 munkanapnál.

Annak megállapítását, hogy a biztosíték illikvid-e, illetve, hogy a tőzsdén kívüli származtatott ügylet nehezen helyettesíthető-e az intézmények feszült piaci körülményekre vonatkozóan végzik el, azaz olyan környezetben, amelyet a folyamatosan aktív piac hiánya jellemez, ahol a partner legfeljebb két nap alatt több olyan árajánlatot is kapna, amelyek nem mozdítanák meg a piacot vagy jelentenének (biztosíték esetén) piaci diszkontnak, illetve (tőzsdén kívüli származtatott ügylet esetén) prémiumnak megfelelő árat.

Az intézmények mérlegelik, hogy biztosítékként tartott ügyletek és értékpapírok koncentrálnak-e valamelyik partner vonatkozásban, illetve, hogy amennyiben az adott partner hirtelen távozna a piacról, képes lenne-e az intézmény helyettesíteni ezeket az ügyleteket és értékpapírokat.

3. Amennyiben egy intézmény az előző két negyedév során a biztosítékok lehívásával kapcsolatban kettőnél több olyan jogvitában volt érintett egy adott nettósítási halmaz vagy partner tekintetében, amelyek a kockázatok fedezetlenségének a (2) bekezdés szerint alkalmazandó időszakánál tovább tartottak, az intézmény a következő két negyedévre a kockázatok fedezetlenségének időszakát az adott nettósítási halmazra úgy állapítja meg, hogy az legalább kétszerese legyen a (2) bekezdésben megállapított időszaknak.
4. Az N napos periodicitással való fedezet-kiigazításhoz a kockázatok fedezetlensége időszakának legalább olyan hosszúnak kell lennie, mint a (2) bekezdésben meghatározott F időszaknak, plusz N-1 nap. Azaz:

Kockázatok fedezetlenségének időszaka = $F + N - 1$

5. Amennyiben a belső modell figyelembe veszi a fedezetképzésnek a nettósítási halmaz piaci értékének változásaira kifejtett hatását, az intézmény a biztosítékot – a magával a kitettséggel azonos pénznemben lévő készpénz kivételével – a kitettséggel együtt modellezi a tőzsdén kívüli származtatott ügyletei és az értékpapír-finanszírozási ügyletei kitettséértékeinek kiszámításakor.

6. Amennyiben egy intézmény nem képes a biztosítékot a kitettséggel együtt értékelni, a tőzsdén kívüli származtatott ügyletei és az értékpapír-finanszírozási ügyletei kitettséértékére vonatkozó számításaiiban – a magával a kitettséggel azonos pénznemben lévő készpénz kivételével – csak akkor ismerheti el a biztosíték hatását, ha a pénzügyi biztosítékok átfogó módszere előírásainak megfelelő volatilitási korrekciókat alkalmaz a volatilitási korrekcióra vonatkozó saját becsléseivel, vagy a 4. fejezet szerinti sztenderd felügyeleti volatilitási korrekciókat alkalmazza.
7. A belső modell módszert alkalmazó intézmény a modelljeiben figyelmen kívül hagyja a kitettség értékének a biztosítéki megállapodás bármely olyan kikötése alapján felmerülő csökkentését, amely biztosítékot ír elő arra az esetre, ha partner hitelminősége romlik.

280. cikk

A partner-hitelkockázat kezelése – Szabályok, folyamatok és rendszerek

1. Az intézmények kialakítják és működtetik a partner-hitelkockázat kezelésére szolgáló keretrendszerüket, amelyek az alábbiakból állnak:
 - a) a partner-hitelkockázat azonosítását, mérését, kezelését, jóváhagyását és belső jelentését biztosító szabályok, folyamatok és rendszerek;
 - b) e szabályoknak, folyamatoknak és rendszereknek való megfelelést biztosító eljárások.

Az említett szabályok, folyamatok és rendszerek helyes koncepcióra épülnek, végrehajtásuk következetes és megfelelően dokumentáltak. A dokumentáció tartalmazza a partner-hitelkockázat mérésére alkalmazott empirikus módszerek leírását is.

2. Az (1) bekezdés alapján előírt, a partnerhitel-kockázatra vonatkozó (a továbbiakban: CCR) kockázatkezelési keretrendszer figyelembe veszi a partner-hitelkockázattal összefüggő piaci, likviditási, jogi és működési kockázatokat. A keretrendszer biztosítja, hogy az intézmény megfeleljen az alábbi elveknek:
 - a) az intézmény egyetlen partnerrel sem folytat üzleti tevékenységet a partner hitelképességének felmérése nélkül;
 - b) az intézmény kellően figyelembe veszi a teljesítési és a teljesítés előtti hitelkockázatot;
 - c) az intézmény az ilyen kockázatokat a lehető legátfogóbban kezeli a partner szintjén (a partner-hitelkockázatok más hitelkockázatokkal való összevonásával) és a teljes cég szintjén.
3. A belső modell módszerét alkalmazó intézmény biztosítja azt, hogy a CCR-kockázatkezelési keretrendszere az illetékes hatóság szempontjából kielégítő módon figyelembe vegye az alábbiak vonatkozásban felmerülő likviditási kockázatot:
 - a) esetlegesen felmerülő fedezetlehívások a változó fedezet vagy egyéb fedezetfajták – például kezdeti fedezet vagy független fedezet – cseréivel összefüggésben kedvezőtlen piaci sokkok következtében;

- b) a partnerek által letétbe helyezett többletbiztosíték visszatérítése kapcsán esetlegesen felmerülő lehívások;
- c) a saját külső hitelminőségi besorolásának esetleges leminősítése miatt felmerülő lehívások.

Az intézmények biztosítják, hogy a biztosíték újrafelhasználásának jellege és horizontja összeegyeztethető legyen a likviditási szükségletükkel, és ne veszélyeztesse azt, hogy képesek legyenek időben biztosítékot adni vagy visszatéríteni azt.

4. Az intézmény vezető testülete és felső vezetése aktív szerepet vállal a partner-hitelkockázat kezelésében, és biztosítják a megfelelő erőforrásokat erre a feladatra. A felső vezetés tisztában van az alkalmazott modell korlátaival és feltevéseivel, és e korlátoknak és feltevéseknek egy formális folyamatban az eredmény megbízhatóságára gyakorolt hatásával. A felső vezetés figyelembe veszi a piaci környezet bizonytalanságait és a működési problémákat is, és tisztában van azzal, hogyan jelennek meg ezek a modellben.
5. Az intézmény partner-hitelkockázatoknak való kitettségéről a 281. cikk (2) bekezdésének b) pontja alapján készített napi jelentést megfelelő rangú és hatáskörű vezetői szinten ellenőrzik mind az egyes hitelkezelők vagy kereskedők által elfoglalt pozíciók csökkentése, mind az intézmény teljes partner-hitelkockázatának csökkentése érdekében.
6. Az intézménynek az (1) bekezdés alapján megalkotott partner-hitelkockázat kezelési keretrendszerét a belső hitelezési és kereskedési korlátokkal együttesen alkalmazzák. A hitelezési és kereskedési korlátok az intézmény kockázatomértékelési modelljéhez oly módon kapcsolódnak, hogy idővel következetesek maradnak és a hitelkezelők, a kereskedők és a felső vezetés számára jól érthetők. Az intézmények formális eljárással rendelkeznek arra, hogy a kockázati korlátok megsértésének eseteit miként jelentik a vezetés megfelelő szintjének.
7. Az intézmény partnerhitelkockázat-mérése magában foglalja a hitelkeretek naponkénti és napon belüli felhasználásának mérését. Az intézmény méri az aktuális kockázat bruttó és biztosítéktól mentes nettó értékét. Az intézmény portfólió- és partnerszinten kiszámítja és nyomon követi a kitettség-csúcsértéket vagy a lehetséges jövőbeni kitettséget az általa választott konfidencia-intervallum mellett. Az intézmény figyelembe veszi a nagy vagy koncentrált pozíciókat, például kapcsolt partnerek csoportjai, iparág és piac szerint.
8. Az intézmények rendszeres és szigorú stressztesztelési rendszert alakítanak ki és működtetnek. A felső vezetés rendszeresen, de legalább negyedévente, áttekinti a stressztesztelés eredményeit, és azok megjelennek a vezető testület vagy a felső vezetés által felállított partner-hitelkockázati szabályokban és korlátokban. Amennyiben a stressztesztetek különös sebezhetőséget mutatnak ki a körülmények egy adott csoportjával szemben, a kockázatok kezelése érdekében az intézmény azonnal lépéseket tesz.

281. cikk

A partner-hitelkockázat kockázatkezelésének szervezeti struktúrája

1. A belső modell módszerét alkalmazó intézmény létrehoz és működtet:
 - a) egy kockázatkellenőrzési egységet, amely megfelel a (2) bekezdésnek;

- b) egy biztosítékezelési egységet, amely megfelel a (3) bekezdésnek.
2. A kockázatellenőrzési egység felel a partner-hitelkockázat kezelésének megtervezéséért és végrehajtásáért, beleértve a modell kezdeti és folyamatos validálását, továbbá ellátja az alábbi funkciókat, illetve megfelel az alábbi követelményeknek:
- a) felel az intézmény partner-hitelkockázati kockázatkezelési rendszerének megtervezéséért és végrehajtásáért;
 - b) napi jelentéseket készít és elemzi az intézmény kockázatomérési modelljének eredményeit. Az elemzés kitér a partner-hitelkockázati kitettségmentékekre vonatkozó mérések és a kereskedési korlátok közötti kapcsolat értékelésére is;
 - c) ellenőrzi a bevitt adatok integritását, továbbá jelentéseket készít az intézmény kockázatomérési modelljének teljesítményéről és elemzi ezeket, kitérve a kockázati kitettségek és a hitel-, valamint kereskedési limitek mértéke közötti kapcsolat értékelésére.
 - d) független a kitettségek megnyitásáért, megújításáért vagy ezek kereskedéséért felelős részlegektől, és nem áll illetéktelen befolyás alatt;
 - e) megfelelő személyzettel rendelkezik;
 - f) közvetlenül az intézmény felső vezetésének számol be;
 - g) munkája szorosan integrált az intézmény napi hitelkockázat-kezelési eljárásába;
 - h) eredményei az intézmény hitelkockázati és általános kockázati profiljának tervezésére, felügyeletére és ellenőrzésére szolgáló folyamatok szerves részét képezik.
3. A biztosítékezelési egység az alábbi feladatokat és funkciókat látja el:
- a) a fedezeti lehívások kiszámítása és végrehajtása, a fedezeti lehívásokkal kapcsolatos jogviták kezelése és pontos, napi jelentések készítése a független összegek, a kezdeti fedezetek és a változó fedezetek szintjeiről;
 - b) a fedezeti lehívásokhoz felhasznált adatok integritásának ellenőrzése és annak biztosítása, hogy az adatok konzisztensek és rendszeresen egyeztetettek az intézményben fellelhető összes egyéb releváns adatforrással;
 - c) a biztosíték újrafelhasználási szintjének és az intézmény által letétbe helyezett biztosítékhöz való hozzáféréssel vagy a biztosítékkal kapcsolatos egyéb, az intézmény jogait érintő bármilyen változás nyomon követése;
 - d) a vezetés megfelelő szintjének tájékoztatása az újrafelhasznált biztosítékok eszköztípusairól és az ilyen újrafelhasználás feltételeiről, ideértve az instrumentumot, a hitelminőséget és a lejáratot;
 - e) az intézmény által elfogadott biztosítékok egyedi eszköztípusainál felmerülő koncentrációk nyomon követése;

- f) rendszeres, de legalább negyedéves beszámoló a felső vezetés számára a biztosítékkézelési információkról, ideértve a kapott és a letétbe helyezett biztosítékokról, a méretekről, lejáratokról és a fedezetlehívásokkal kapcsolatos jogviták okairól. A belső jelentésekben ki kell térni a számokból kiolvasható trendekre is.
4. A felső vezetés elegendő erőforrást biztosít az (1) bekezdés b) pontja szerinti biztosítékkézelési egységnek ahhoz, hogy rendszerei megfelelő szinten működjenek, ami az intézmény fedezetlehívásainak időszerűségén és pontosságán, illetve az intézmény által a partnerek fedezetlehívásaira adott válaszok időszerűségén keresztül mérhető. A felső vezetés biztosítja, hogy a részleg megfelelő személyzettel rendelkezzen a lehívások és a jogviták megfelelő időben történő kezeléséhez még súlyos piaci válság esetén is, továbbá biztosítja, hogy az intézmény képes legyen korlátozni a kereskedési volumenekre visszavezethető jelentős jogviták számát.

282. cikk

A partner-hitelkockázat kockázatkezelési rendszerének felülvizsgálata

Az intézmények saját belső ellenőrzési eljárásukon keresztül rendszeresen végrehajtják a partner-hitelkockázatra vonatkozó kockázatkezelési rendszer független felülvizsgálatát. A felülvizsgálat kiterjed a 281. cikkben előírt mindkét részleg, azaz a kockázatallenőrzési és a biztosítékkézelési egység tevékenységeire, és minimumkövetelményként legalább az alábbiakra:

- a) a 280. cikkben előírt CCR-kockázatkezelési rendszer és eljárás dokumentációjának megfelelőségére;
- b) a 281. cikk (1) bekezdésének a) pontjában előírt CCR-kockázatallenőrzési egység szervezetére;
- c) a 281. cikk (1) bekezdésének b) pontjában előírt biztosítékkézelési egység szervezetére;
- d) a CCR-méréseknek a napi kockázatkezelésbe integrálására;
- e) az üzleti terület és a back-office személyzete által alkalmazott kockázati árazási modellek és értékelési rendszerek jóváhagyására vonatkozó eljárásra;
- f) a CCR-mérési eljárásban bekövetkezett bármilyen jelentős változás érvényesítésére;
- g) a kockázatomérési modell által lefedett partner-hitelkockázatok körére;
- h) a vezetői információs rendszer integritására;
- i) a CCR-adatok pontosságára és teljességére;
- j) a biztosítéki és nettósítási megállapodásokban szereplő jogi feltételeknek a kitettséértékek számításában való pontos megjelenítésére;
- k) a modellek működtetésére felhasznált adatforrások konzisztenciájának, időszerűségének és megbízhatóságának – beleértve ezen adatforrások függetlenségét – ellenőrzésére alkalmazott eljárásra;

- l) a volatilitási és korrelációs feltevések pontosságára és megfelelőségére;
- m) az értékelés és a kockázat átalakítására vonatkozó számítások pontosságára;
- n) a modell pontosságának ellenőrzésére a 287. cikk (1) bekezdésének b)–e) pontjában leírt gyakori utótesztelésen keresztül;
- o) a CCR-kockázatellenőrzési egységnek és a biztosítékkezelési egységnek a vonatkozó szabályozási követelményeknek való megfelelésére.

283. cikk
Használati teszt

1. Az intézmények biztosítják, hogy a tényleges EPE kiszámításához használt, a modell által generált kitettségeloszlás szorosan integrált legyen az intézmény napi CCR-kockázatkezelési folyamataiba, továbbá azt, hogy a modell által adott eredményeket figyelembe vegyék a hitelek jóváhagyásánál, a CCR-kockázatkezelésnél és a belső tőkeallokáció folyamataiban.
2. Mielőtt az illetékes hatóságok a 277. cikkel összhangban engedélyezik a belső modell módszerének használatát az intézmény az illetékes hatóságok számára kielégítően bizonyítja, hogy az EPE-számítás alapjául szolgáló kitettségeloszlás számításához olyan modellt használ, amely legalább egy éve nagyjából megfelel az e szakaszban megállapított követelményeknek.
3. A partner-hitelkockázatnak való kitettség eloszlását generáló modell része a 280. cikk szerinti CCR-kockázatkezelési keretrendszernek. Ez a keretrendszer tartalmazza a hitelkeretek használatának értékelését – amihez a CCR-kitettségeket összesítik az egyéb hitelkitettségekkel – továbbá a belső tőke allokációjának értékelését is.
4. Az intézmény az EPE mellett az aktuális kitettségeket is értékeli és kezeli. Indokolt esetben az intézmény értékeli az aktuális kitettség bruttó és biztosítéktól mentes nettó értékét. A használati teszt akkor megfelelő, ha az intézmény az EPE kiszámítására alkalmazott modellel létrehozott kockázateloszlás alapján más CCR-értékeléseket – például a kitettség csúcsertékére vonatkozót – is alkalmaz.
5. Amennyiben az intézmény az illetékes hatóságok számára nem tudja kielégítően bizonyítani, hogy CCR-kitettségek ritkább számításokat igényelnek, az intézménynek olyan rendszerekkel kell rendelkeznie, amellyel képes arra, hogy szükség esetén akár naponta kiszámítsa az EE értéket. Az intézmény az EE értéket előrejelzési horizontok olyan időprofilja mentén számítja ki, amely megfelelően tükrözi a jövőbeli pénzáramlások és a szerződések lejáratának időbeli szerkezetét, és oly módon, amely összhangban van a kitettségek lényegességével és összetételével.
6. A kitettségeket a nettósítási halmazban található összes szerződés teljes élettartamán keresztül (nem csak az egyéves horizontig) kell értékelni, nyomon követni és ellenőrizni. Az intézmény olyan eljárásokkal rendelkezik, amely lehetővé teszi a partnerkockázatok azonosítását és ellenőrzését azokban az esetekben is, amikor azok túllépnek az egyéves horizonton. A kitettség előrejelzett növekedése az intézmény belső tőkemegfelelési modelljébe is beépül.

284. cikk
Stresszteszt

1. Az intézmények átfogó, a (2)–(10) bekezdésben meghatározott követelményeknek megfelelő stresszteszt-programmal rendelkeznek a partner-hitelkockázat tekintetében, amely kiterjed a partner-hitelkockázathoz kapcsolódó szavatolótőke-követelmények értékeléséhez való felhasználásra is.
2. A stresszteszt feltárja az olyan lehetséges eseményeket vagy a gazdasági viszonyok olyan jövőbeli változásait, amelyek kedvezőtlen hatással járhatnak az intézmény hitelkitettségei tekintetében, egyben felméri az intézménynek az ilyen változásokkal szembeni ellenállóképességét is.
3. A program stresszértékeit az intézmény összeveti a kockázati korlátokkal, és a[(z) később beillesztendő] irányelv 79. cikke szerinti eljárás részeként mérlegeli.
4. A program átfogóan kezeli a kereskedési és összevont kitettségeket a partner-hitelkockázat összes formáján keresztül az egyes partnerek szintjén elegendő időkeretben ahhoz, hogy a stressztesztelés rendszeresen elvégezhető legyen.
5. A program legalább havi rendszerességgel elvégzi a legfontosabb piaci kockázati tényezőkkel, így a kamatlábakkal, devizaárfolyamokkal, részvényárfolyamokkal, hitelkockázati felárakkal és az árupiaci árakkal szembeni stressztesztelést az intézmény összes partnere tekintetében annak érdekében, hogy feltárja a kockázatokat, és az intézmény számára lehetővé tegye a bizonyos irányokban fennálló túlzott koncentrációból fakadó kockázatok csökkentését, ha szükséges. A kitettségekkel – ideértve az egytényezős, többtényezős kockázatokat és a lényeges nem-iránykockázatokat is – szembeni stressztesztelést, illetve a kitettség és a hitelképesség együttes stressztesztelését az adott partner, partnerscsoport és intézményi szinten összevont CCR-szinteken kell elvégezni.
6. A program legalább negyedévente elvégzi a többtényezős stressztesztelést és értékeli a lényeges nem-iránykockázatokat, ideértve a hozamgörbe-kitettségeket és a báziskockázatokat is. A többtényezős stressztesztetek minimumkövetelményként az alábbi eseményeket tartalmazó forgatókönyvekkel számolnak:
 - a) súlyos gazdasági vagy piaci események felmerülése;
 - b) az általános piaci likviditás jelentős csökkenése;
 - c) egy nagy pénzügyi közvetítő lezárja a pozícióit.
7. Az alapul szolgáló kockázati tényezőket érő sokkok súlyossága a stresszteszt céljához igazodik. A szolvenciának stresszhelyzetben történő értékelése során az alapul szolgáló kockázati tényezőket érő sokkoknak elég súlyosnak kell lenniük ahhoz, hogy lefedjék a múltbeli extrém piaci körülményeket és az extrém, de valóságosnak tekinthető piaci stresszfeltételeket. A stressztesztetek értékelik az ilyen sokkoknak a szavatolótőkére, a szavatolótőke-követelményekre és az eredményre kifejtett hatását. A napi portfólió-monitoring, a fedezetképzés és a koncentrációk kezelése céljából a tesztprogram számol a kevésbé súlyos, de valószínűbb forgatókönyvekkel is.

8. A program adott esetben fordított stressztesztet is tartalmaz az extrém, de valóságosnak tekinthető, esetlegesen súlyosan hátrányos következményekkel járó forgatókönyvek feltárására. A fordított stressztesztelés számításba veszi a portfólió számottevő nem lineáris jellegének hatását.
9. A felső vezetés rendszeresen, de legalább negyedévente jelentést kap a program szerinti stressztesztelés eredményeiről. Az eredményekről készült beszámolók és elemzések a portfólió egészére nézve a partnerszinten jelentkező legnagyobb hatásokat, a portfólió egyes szegmenseiben (ugyanazon iparágban vagy régióban) jelentkező koncentrációkat, és a portfóliót vagy a partnereket jellemző releváns trendeket vizsgálják.
10. A felső vezetés vezető szerepet vállal a stressztesztelésnek az intézmény kockázatkezelési keretrendszerébe és kockázatkezelési kultúrájába történő integrálásában, továbbá biztosítja, hogy az eredmények használhatók legyenek és CCR-kockázatkezelésben felhasználják azokat. A lényeges kitettségre vonatkozó stressztesztelés eredményeit az intézmény kockázatvállalási hajlandóságát jelző útmutatók alapján kell értékelni, illetve a felső vezetés elé utalni megvitatásra és intézkedésre, amennyiben túlzott vagy koncentrált kockázatokat tártak fel.

285. cikk
Rossz irányú kockázat

1. E cikk alkalmazásában:
 - a) „általános rossz irányú kockázat” akkor merül fel, amikor a partnerek nemteljesítésének valószínűsége pozitív korrelációban áll az általános piaci kockázati tényezőkkel;
 - b) „egyedi rossz irányú kockázat” akkor merül fel, ha jogi kapcsolat áll fenn a partner és az ügyletet finanszírozó OTC-derivátiva vagy értékpapír alapjául szolgáló eszköz kibocsátója között.
2. Az intézmények kellő figyelmet fordítanak a jelentős mértékű egyedi vagy általános, rossz irányú kockázatok felmerülését eredményező kitettségeknek.
3. Az általános rossz irányú kockázat feltárásához az intézmények olyan stressztesztelést és forgatókönyv-elemzéseket terveznek, amelyekkel tesztelhetők a partner hitelképességét hátrányosan érintő kockázati tényezők. Az ilyen tesztelés számításba veszi a súlyos sokkok előfordulásának lehetőségét azokban az esetekben, amikor az egyes kockázati tényezők közötti kapcsolat megváltozik. Az intézmények az általános rossz irányú kockázatot termékek, régiók, iparágak vagy a működés szempontjából releváns egyéb kategóriák szerint követik nyomon.
4. Az intézmények minden egyes jogi személy vonatkozásában rendelkeznek az egyedi rossz irányú kockázatok konkrét eseteinek az adott ügylet kezdetétől az ügylet teljes élettartamán át folytatódó azonosítására, nyomon követésére és ellenőrzésére szolgáló eljárásokkal. Az olyan partnerekkel kötött ügyleteket, amelyeknél egyedi rossz irányú kockázatot tártak fel, az (5) bekezdés szerint kezelik.

5. Azon partnerek vonatkozásában, ahol egyedi rossz irányú kockázatot tártak fel, a partner-hitelkockázathoz kapcsolódó szavatolótőke-követelményeket az intézmények az alábbi elvekkel összhangban számítják ki:
- a) azok az instrumentumok, amelyeknél az egyedi rossz irányú kockázat fennáll, nem szerepelhetnek ugyanabban a nettósítási halmazban, mint a partnerrel kötött többi ügylet, és ezek mindegyikét külön nettósítási halmazként kezelik;
 - b) az egyes ilyen külön nettósítási halmazokban az egyetlen névre szóló hitel-nemteljesítési csereügylet kitettséértéke egyenlő az alapul szolgáló instrumentumok fennmaradó valós értékéből a várható veszteség teljes értékével, azzal a feltételezéssel élve, hogy a mögöttes kibocsátó felszámolás alatt van;
 - c) a 3. fejezetben meghatározott módszert használó intézmény esetében az ilyen csereügyletek LGD-je 100%;
 - d) a 2. fejezetben meghatározott módszert használó intézmény esetében az alkalmazandó kockázati súly a fedezetlen ügyletekének felel meg;
 - e) az ilyen külön nettósítási halmazban szereplő, egyetlen névre szóló többi ügylet esetében a kitettséérték az ügyletértéknek felel meg, az alapkötelezettség váratlan esemény miatti nemteljesítését feltételezve;
 - f) amennyiben ez a számítás felhasználja a piaci kockázathoz kapcsolódó meglévő számításokat – amelyek már eleve tartalmazzanak egy feltételezést az LGD-re vonatkozóan –, a IV. cím 5. fejezetének 4. szakasza szerinti járulékos nemteljesítési és migrációs kockázathoz kapcsolódó szavatolótőke-követelmény számításához a képletben az LGD értékét 100%-nak kell venni;
6. Az intézmények a felső vezetést és a vezető testület megfelelő bizottságát rendszeresen tájékoztatják az egyedi és az általános rossz irányú kockázatokról, továbbá az ezen kockázatok kezelésére hozott intézkedésekről.

286. cikk

A modellezési folyamat integritása

1. A 278. cikkben meghatározott modellezési folyamat integritását az intézmények legalább az alábbi intézkedésekkel biztosítják:
- a) a modell időszerűen, teljeskörűen és konzervatív módon tükrözi az ügylet feltételeit és jellemzőit;
 - b) ezek a feltételek legalább a szerződések elvi főösszegeit, lejáratát, a referenciaeszközöket, a fedezeti megállapodásokat és a nettósítási megállapodásokat tartalmazzák;
 - c) a feltételeket és jellemzőket hivatalos és rendszeres ellenőrzésnek alávetett adatbázisban tárolják;

- d) a nettósítási megállapodások elismerésére vonatkozó eljárással, amely alapján a jogi részlegnek ellenőriznie kell, hogy a megállapodás szerinti nettósítások jogi úton érvényesíthetők-e;
 - e) a d) pontban előírt ellenőrzést egy független egység rögzíti a c) pontban említett adatbázisban;
 - f) az ügylet feltételeire és jellemzőire vonatkozó adatoknak az EPE-modellbe történő továbbítását belső ellenőrzésnek vetik alá;
 - g) a modell és az adatforrásként szolgáló rendszerek között hivatalos adategyeztetési eljárások működnek, amiken keresztül folyamatosan ellenőrizhető az, hogy az ügylet feltételei és jellemzői helyesen, de legalábbis konzervatív módon jelennek meg az EPE-modellben;
2. Az aktuális kitettségek megállapításához aktuális piaci adatokat kell alkalmazni. Az EPE-modelljeik kalibrálásához az intézmények vagy múltbeli piaci adatokat vagy a piac által vélelmezett adatokat használnak, amellyel megállapítják az alapul szolgáló sztochasztikus folyamatok, mint az árfolyammozgás, a volatilitás és a korreláció paramétereit. Amennyiben egy intézmény múltbeli adatokat használ, legalább három év ilyen adatát kell felhasználnia. Az adatokat legalább negyedévente, de a piaci körülmények megjelenítése érdekében akár ennél gyakrabban is frissítik, ha szükséges.
- A stresszkalibrációt használó tényleges EPE kiszámításához az intézmény a tényleges EPE kalibrációját vagy olyan három év adatának a felhasználásával végzi el, amely stresszidőszakot is tartalmaz partnerei nemteljesítési hitelfelára tekintetében, vagy ilyen stresszidőszakból származó, a piac által vélelmezett adatokat használ fel.
- A (3)–(5) bekezdésben meghatározott követelményeket az intézmények az adott célra alkalmazzák.
3. Az intézmény az illetékes hatóság számára legalább negyedévente kielégítően bizonyítja, hogy az e bekezdés szerinti számításhoz használt stresszidőszak egybeesik egy olyan időszakkal, amikor a nemteljesítéskori csereügyletek vagy egyéb hitelek (például kölcsönök vagy vállalati kötvények) felárai növekednek a forgalomban lévő hitelkockázati felárakkal rendelkező partnerek reprezentatív mintája tekintetében. Azokban az esetekben, amikor az intézmény nem rendelkezik megfelelő adatokkal a hitelkockázati felárakra vonatkozóan valamely partnere tekintetében, az adott partnerhez a régió, a belső minősítés és az üzlettípus alapján egyedi hitelkockázati felárra vonatkozó adatokat rendel.
4. Az EPE-modell minden partner tekintetében olyan – múltbeli vagy a piac által vélelmezett – adatokat használ, amelyek a stresszidőszak adatait is tartalmazzák, és ezeket az adatokat azzal a módszerrel konzisztens módon kell felhasználni, amelyet az EPE-modellnek az aktuális adatokra való kalibrációjához használtak.
5. A várható EPE-re vonatkozó stresszkalibráció hatékonyságának értékelése céljából az intézmények számos benchmark portfóliót hoznak létre, amelyek érzékenyek azon főbb kockázati tényezőkre, amelyeknek az intézmény ki van téve. Az ezen benchmark portfólióknak való kitettséget a) az aktuális piaci értékre és stresszhelyzetnek megfelelő piaci

körülményekre kalibrált modellparaméterekre épülő stresszmódszertan használatával, illetve b) a stresszidőszak alatt generált kitettség használatával, de az e szakaszban meghatározott módszer alkalmazásával (stresszidőszak végi piaci érték, volatilitások, és a hároméves stresszidőszak korreláció) kell kiszámítani.

Amennyiben a benchmark portfóliók kitettségei jelentősen eltérnek egymástól, az illetékes hatóságok a stresszkalibráció kiigazítását írják elő az érintett intézmény számára.

6. Az intézmények a modellt olyan validálási folyamatnak vetik alá, amelynek részleteit egyértelműen rögzítették az egyes intézmények szabályzataiban és eljárásaiban. A validálási folyamat:
 - a) meghatározza a modell integritását biztosító teszteket és azon feltételeket, amelyek között a modell kiinduló feltételezései nem helytállóak és ezért az EPE alulbecslését eredményezhetik;
 - b) tartalmaz egy áttekintést a modell átfogó jellegéről.
7. Az intézmények nyomon követik a releváns kockázatokat, és rendelkeznek olyan folyamatokkal, amelyekkel kiigazítják a várható EPE-re vonatkozó számításaikat, amennyiben ezek a kockázatok jelentőssé válnak. E bekezdésnek való megfelelés céljából az intézmények:
 - a) feltárják és kezelik a 285. cikk (1) bekezdésének b) pontja szerint felmerülő egyedi rossz irányú kockázatot és a 285. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerint felmerülő általános rossz irányú kockázatot;
 - b) az egy év után növekvő kockázati profilú kitettségek esetében rendszeresen összehasonlítják a kitettség megfelelő egy éves mérési eredményeit ugyanazon méréseknek a kitettség teljes életciklusára vetített eredményeivel;
 - c) egy évnél rövidebb hátralévő lejáratú kitettségek esetén rendszeresen összehasonlítják a pótlási költséget (aktuális kitettség) a megvalósult kockázati profillal, és tárolják az ilyen összehasonlítást lehetővé tevő adatokat.
8. Az intézmények rendelkeznek olyan belső eljárásokkal, amelyekkel a fedezeti halmazba való felvételét megelőzően ellenőrizni tudják, hogy az adott ügyletre a 7. szakaszban meghatározott követelményeknek megfelelő, jogilag végrehajtható nettósítási szerződés áll fenn.
9. Azon intézmények, amelyek biztosíték igénybevételével csökkentik a partner-hitelkockázatot, rendelkeznek olyan belső eljárásokkal, amelyekkel a biztosíték hatásainak számításaikban való elismerése előtt ellenőrzik, hogy a biztosíték megfelel-e a jogbiztonság 4. fejezetben meghatározott normáinak.
10. Az EBH nyomon követi az e területen alkalmazott gyakorlatok teljes körét és az 1093/2010/EU rendelet 16. cikkével összhangban e cikk alkalmazásához iránymutatást ad ki.

1. Az intézmények teljesítik az alábbi követelményeket:
 - a) teljesítik a harmadik rész IV. címének 5. fejezetében meghatározott kvalitatív követelményeket;
 - b) rendszeres utótesztelést végeznek, amely során a modell által generált kockázati mutatókat összehasonlítják a realizált kockázati értékekkel, illetve a statikus pozíciókon alapuló feltételezett változásokat a realizált eredményekkel;
 - c) elvégzik a partner-hitelkockázati kitettség mérésére szolgáló modelljük és az általa generált mutatók kezdeti validálását és folyamatos rendszeres felülvizsgálatát. A modell validálásának és felülvizsgálatának függetlennek kell lennie a modell fejlesztésétől;
 - d) a vezető testület és a felső vezetés részt vesznek a kockázatkezelési folyamatokban és biztosítják, hogy megfelelő erőforrás álljon rendelkezésre a hitelezési kockázat és a partner-hitelkockázat kezelésére. Ennek érdekében a 281. cikk (1) bekezdésének a) pontjával összhangban létrehozott független kockázatellenőrzési egység által készített napi jelentéseket olyan vezetői szint tekinti át, amely megfelelő ranggal és hatáskörrel rendelkezik mind az egyes kereskedők által felvett pozíciók csökkentésére, mind az intézmény teljes kockázati kitettségének csökkentésére irányuló intézkedések megtételéhez;
 - e) a kockázati kitettséget mérő belső modell szorosan integrált az intézmény napi kockázatkezelési folyamatába;
 - f) a kockázatértékelési rendszert a kereskedésre és a kitettségre vonatkozó belső korlátokkal együttesen alkalmazzák. E tekintetben a hitelezési és kereskedési korlátokat olyan módon kell összekapcsolni az intézmény kockázatértékelési modelljével, hogy az folyamatosan következetes és a kereskedők, a hitelezési funkció és a felső vezetés számára jól érthető legyen;
 - g) az intézmények biztosítják, hogy a kockázatkezelési rendszerük jól dokumentált legyen; Az intézmény rendelkezik a kockázatkezelési rendszere működésére vonatkozó belső szabályzatok, ellenőrzések és eljárások dokumentációjával, továbbá megteszi az ezen szabályzatoknak való megfelelést biztosító intézkedéseket;
 - h) az intézmény saját belső ellenőrzési folyamata részeként rendszeresen elvégzik a kockázatértékelési rendszer független felülvizsgálatát. A felülvizsgálat a kereskedelmi részlegekre és a független kockázatellenőrzési egységekre egyaránt kiterjed. A teljes kockázatkezelési folyamat felülvizsgálatára rendszeres időközönként (de legalább évente) sor kerül, és legalább a 282. cikkben említett szempontokat érinti;
 - i) a partner-hitelkockázati modellek folyamatos, az utótesztelésre is kiterjedő validálását a vezetés egy olyan szintje rendszeresen áttekinti, amely elegendő hatáskörrel rendelkezik ahhoz, hogy döntsön a modell gyengeségeinek kezelésére szolgáló intézkedésekről.

2. A 278. cikk (4) bekezdése szerinti alfa szintjének meghatározásakor az illetékes hatóságok figyelembe veszik, hogy egy intézmény milyen mértékben felel meg az (1) bekezdés szerinti követelményeknek. Kizárólag azok az intézmények alkalmazhatják a minimum szorzótényezőt, amelyek teljes mértékben megfelelnek ezeknek a követelményeknek.
3. Az intézmény a CCR-kitettségi modellje kezdeti és folyamatos validálásának folyamatát, illetve a modellek által generált kockázati mutatók számítását olyan részletességgel dokumentálja, amely harmadik fél számára is lehetővé tenné a modell, illetve a kockázati mutatók újbóli előállítását. Ez a dokumentáció rögzíti az utóteszteléses vizsgálat és a folyamatos validálás esetleges egyéb lépései végrehajtásának gyakoriságát, a validálás végrehajtásának folyamatát az adatsorok és portfóliók tekintetében, valamint a felhasznált elemzéseket.
4. Az intézmény meghatározza a CCR-kitettségi modelljeinek értékelésére használt kritériumokat, továbbá a kitettség kiszámításához adatot szolgáltató modelleket, és rendelkezik arról szóló írásos szabállyal, hogy az elfogadhatatlan teljesítményt miként tárja fel, illetve hogyan kezeli.
5. Az intézmény meghatározza, hogy a CCR-kitettségi modell és az általa előállított kockázati mutatószámok validálásához használt reprezentatív partnerportfóliók miként épülnek fel.
6. A CCR-kitettségi modellek és a várható eloszlást produkáló kockázati mutatószámaik egynél több várható eloszlást vesznek figyelembe.

288. cikk

Az EPE-modellek validálási követelményei

1. CCR-kitettségi modelljének és kockázati mutatószámainak kezdeti, illetve folyamatos validálásának részeként az intézmény biztosítja az alábbi követelményeknek való megfelelést:
 - a) az illetékes hatóságok 277. cikk (1) bekezdése szerinti engedélyének megadását megelőzően az intézmény a piaci kockázati tényezők mozgására vonatkozó múltbeli adatok felhasználásával utótesztelést végez. Az utótesztelés számos, legalább egy évre előretekintő, eltérő előrejelző időhorizontot mérlegel, egy sor különböző kezdeti időponttal számol és a piaci feltételek széles körét vizsgálja;
 - b) a 278. cikk (12) bekezdésének b) pontja szerinti módszert alkalmazó intézmény rendszeresen validálja a modelljét annak ellenőrzése céljából, hogy a realizált aktuális kitettségek konzisztensek-e a kockázatok fedezetlenségének összes, egy éven belüli időszakára vonatkozó előrejelzéssel. Amennyiben a nettósítási halmazban lévő ügyletek lejáratí ideje egy évnél rövidebb, és a nettósítási halmaznak a kockázati tényezőkkel szembeni érzékenysége ezen ügyletek nélkül magasabb, és ezt a validálás során figyelembe kell venni;
 - c) az intézmény utóteszteli a CCR-kitettségi modelljének és a modell releváns kockázati mutatóinak teljesítményét, illetve a piaci kockázati tényezőkre vonatkozó előrejelzéseket. A biztosítékkal ellátott ügyletek esetében a figyelembe vett időhorizontok között szerepelnek a kockázatok fedezetlenségének azon jellemző

időszakai is, amelyeket a biztosítékkal ellátott vagy fedezettel biztosított ügyleteknél alkalmaznak;

- d) amennyiben a modell validálása azt mutatja, hogy a tényleges EPE-t alulbecsülték, az intézmény megteszi a szükséges intézkedéseket a modell pontatlanságának kezelése érdekében;
- e) a piaci kockázati tényezőkre ható jövőbeni sokkhatás adott forgatókönyvéhez tartozó CCR-kitettségi kiszámításához használt árazási modelleket az intézmény a modell kezdeti és folyamatos validálása részeként teszteli. Az opciók árazási modellje figyelembe veszi, hogy az opciók értéke a piaci kockázati tényezők tekintetében nem lineáris;
- f) az CCR-kitettségi modell figyelembe veszi az adott ügyletre jellemző azon információkat, amelyek szükségesek a kitettségek nettósítási halmaz szintjén történő összesítéséhez. Az intézmény ellenőrzi, hogy az ügyletek a modellen belül a megfelelő nettósítási halmazhoz vannak-e rendelve;
- g) a CCR-kitettségi modell az adott ügyletre jellemző adatokat is tartalmazza a fedezettel való ellátottság hatásainak figyelembe vétele érdekében. A modell mind a fedezet aktuális összegét, mind a partnerek által a jövőben egymásnak átadandó fedezeteket figyelembe veszi. Az ilyen modellek figyelembe veszik az egyoldalú vagy kétoldalú fedezeti megállapodások jellegét, a biztosítékok lehívásának gyakoriságát, a kockázatok fedezetlenségének időszakát, a fedezet nélküli kitettségnek az intézmény által elfogadható küszöbértékét és az átruházott összeg minimumát. Az ilyen modell vagy az adott biztosíték piaci értékében bekövetkező változásokat modellezi, vagy a 4. fejezetben megállapított szabályokat alkalmazza;
- h) a modell validálási folyamatának a reprezentatív partneren végzett statikus, előzményeken alapuló utótesztelés is részét képezi. Az intézmény rendszeres időközönként végez ilyen utótesztelést a partnerek (tényleges vagy hipotetikus) reprezentatív portfólióin. E reprezentatív portfóliókat azon jelentős kockázati tényezőkkel és kockázati tényezők kombinációval szembeni érzékenységük alapján választják ki, amelyeknek az intézmény is kitett;
- i) az intézmény olyan utótesztelést végez, amelynek célja a CCR-kitettségi modell alapfeltevései és a releváns kockázati mutatók – ideértve ugyanazon kockázati tényező időtartamai közötti modellezett kapcsolatot is –, valamint a kockázati tényezők közötti modellezett kapcsolat tesztelése;
- j) a CCR-kitettségi modell és kockázati mutatói teljesítményét megfelelő utótesztelésnek vetik alá. Az utótesztelési program alkalmas a gyenge teljesítmény feltárására az EPE-modell által produkált kockázati mutatók tekintetében;
- k) az intézmény a CCR-kitettségi modelljeit és az összes kockázati mutatóját olyan időhorizontokon validálja, amelyek összeegyeztethetők a 277. cikk szerinti belső modell módszer használatára vonatkozó engedély által lefedett ügyletek lejáratával;

- l) az intézmény a partnerkockázat kiszámítására használt árazási modelleket a folyamatos modellvalidálás részeként rendszeresen teszteli megfelelő független benchmark-mutatók alapján;
 - m) az intézmény CCR-kitettségi modelljének és a releváns kockázati mutatóknak folyamatos validálása során vizsgálják a közelmúlt teljesítményének megfelelőségét is;
 - n) a CCR-kitettségi modell paramétereinek frissítési gyakoriságát az intézmény a kezdeti és a folyamatos validálás részeként értékeli;
 - o) a CCR-kitettségi modell kezdeti és folyamatos validálása során megvizsgálják, hogy a partnerszintű és a nettósítási halmazra vonatkozó kitettségyszámítások megfelelőek-e.
2. Az illetékes hatóságok előzetes engedélyével a tényleges EPE-vel felszorozott alfa helyett a partnerekre vonatkozó szabályozói kitettségérték kiszámításához használt mértéknél konzervatívabb mutató is használható. Annak megítélésére, hogy a mutató mennyire konzervatív, az illetékes hatóságok előzetes engedélyének megadását követően, illetve az EPE-modellek rendszeres felügyeleti felülvizsgálatakor kerül sor. A konzervatív jelleget az intézmény rendszeresen validálja. A modellteljesítmény folyamatos értékelése az összes olyan partnert lefedi, amelyre a modelleket használják.
3. Amennyiben az utótesztelés azt jelzi, hogy a modell nem kellően pontos, az illetékes hatóságok visszavonják a modellre kiadott engedélyt, és megfelelő intézkedéseket írnak elő a modell azonnali javításának biztosítására.

7. SZAKASZ

SZERZŐDÉSES NETTÓSÍTÁS

289. cikk

Szerződéses nettósítás kockázatcsökkentésként való elismerése

1. Az intézmények 292. cikk szerinti kockázatcsökkentésként csak az alábbi, olyan szerződéses nettósítási megállapodásokat ismerhetik el, amelyeket az illetékes hatóságok a 290. cikkel összhangban elismertek, és amelyeknél az intézmény teljesíti a 291. cikkben meghatározott követelményeket:
- a) az intézmény és partnere között létrejött, kétoldalú adósságmegújítási szerződések, amelyek alapján az egymással szemben fennálló kötelezettségek és követelések automatikusan összeolvadnak, oly módon, hogy az adósságmegújítás egyetlen nettó összeget határoz meg, amely által a felek közötti összes korábbi szerződést és az ezek alapján fennálló kötelezettséget felváltó új, a felekre nézve kötelező erejű szerződés jön létre;
 - b) egyéb kétoldalú megállapodások az intézmény és partnere között;
 - c) termékek közötti nettósítási megállapodások a 6. szakaszban meghatározott módszert alkalmazó intézmények esetében, az ezen módszer hatálya alá tartozó ügyleteknél.

Egy csoport különböző jogalanyai által kezdeményezett ügyletek közötti nettósítás nem vehető figyelembe a szavatolótőke-követelmények kiszámításakor.

290. cikk

Szerződéses nettósítási megállapodások elismerése

1. Az illetékes hatóságok csak abban az esetben ismerik el a nettósítási megállapodást, ha teljesülnek a (2) bekezdésben, és adott esetben a (3) bekezdésben rögzített feltételek.
2. Az e rész szerinti kitettségérték meghatározásához az intézmény által használt összes szerződéses nettósítási megállapodásnak teljesítenie kell az alábbi feltételeket:
 - a) az intézmény olyan szerződéses nettósítási megállapodást kötött a partnerével, amely a benne foglalt összes ügyletre vonatkozóan egyetlen jogi kötelezettséget keletkeztet, amelynek értelmében a partner nemteljesítése esetén az intézmény csak a megállapodásban szereplő egyes ügyletek pozitív, illetve negatív piaci értékéből képzett nettó összegre lenne jogosult, illetve ezzel az összeggel tartozna;
 - b) az intézmény írásos és indokolással ellátott jogi véleményt bocsátott az illetékes hatóságok rendelkezésére azzal a céllal, hogy a nettósítási megállapodással kapcsolatos jogi kifogás esetén az intézmény követelései és tartozásai ne haladják meg az a) pontban említett összegeket; A jogi vélemény utal az alkalmazandó jogra, amely lehet:
 - i. a partner székhelye szerinti állam joga;
 - ii. amennyiben egy vállalkozás olyan fióktelepe is érintett, amelynek a vállalkozás székhelyétől eltérő országban van a székhelye, a fióktelep székhelye szerinti állam joga;
 - iii. a nettósítási megállapodásban szereplő egyes ügyletekre nézve irányadó jog;
 - iv. a szerződéses nettósítás hatályosulásához szükséges szerződésre vagy megállapodásra nézve irányadó jog;
 - c) az egyes felek vonatkozásban jelentkező hitelkockázatot az egyes felekkel kötött ügyletek összességét lefedő egyetlen jogi kitettségben összesítik. Ezt az összesítést figyelembe veszik a hitelkorlátok és a belső tőke számításánál;
 - d) a szerződés nem tartalmazhat olyan kikötést, amely valamely partner nemteljesítése esetére lehetővé teszi a nem mulasztó partner számára, hogy csak korlátozott kifizetéseket teljesítsen, illetve hogy egyáltalán ne fizessen a nem teljesítőfélnek, még abban az esetben sem, ha a nem teljesítő fél nettó hitelező.

Az illetékes hatóságok meggyőződnek arról, hogy a szerződéses nettósítás jogilag érvényes és a b) pontban említett egyes joghatóságok szerint végrehajtható. Ha az illetékes hatóságok bármelyike nincs meggyőződve erről, a szerződéses nettósítási megállapodást nem ismerik el kockázatsökkentőnek a szerződő felek egyikére nézve sem. Az illetékes hatóságok ennek megfelelően tájékoztatják egymást.

3. A b) pontban említett jogi véleményeket a szerződéses nettósítások típusaira való hivatkozással is ki lehet dolgozni. A termékek közötti nettósítási megállapodásoknak az alábbi kiegészítő feltételeknek is meg kell felelniük:
- a) a 290. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett nettó összeg a megállapodásba bevont egyedi kétoldalú sztenderd megállapodások pozitív és negatív záróárainak, valamint az egyedi ügyletek pozitív és negatív piaci értékének nettó összege (a „termékek közötti nettó összeg”);
 - b) a 290. cikk (2) bekezdésének b) pontjában szereplő jogi vélemények kitérnek a termékek közötti szerződéses nettósításról szóló megállapodásnak a megállapodás feltételei szerinti érvényességére és végrehajthatóságára, valamint a nettósítási megállapodás által bármely bevont egyedi kétoldalú sztenderd megállapodás anyagi rendelkezéseire gyakorolt hatásokra.

291. cikk

Az intézmények kötelezettségei

1. Az intézmények kidolgozzák és működtetik azokat az eljárásokat, amelyekkel biztosítható, hogy szerződéses nettósítási megállapodások jogi érvényességét és végrehajthatóságát a 290. cikk (2) bekezdése b) pontjában említett alkalmazandó jog változásai fényében felülvizsgálják.
2. Az intézmény nyilvántartásában a szerződéses nettósításhoz kapcsolódó összes előírt dokumentáció rendelkezésre áll.
3. A nettósítás hatásait az intézmény beszámítja az egyes partnerei tekintetében számított összesített hitelkockázati kitettségbe, és az intézmény a partner-hitelkockázati kitettségét ezen hatások alapján kezeli.
4. A 289. cikkben említett, termékek közötti szerződéses nettósítási megállapodások esetében az intézmény rendelkezik a 290. cikk (2) bekezdésének c) pontja szerinti eljárásokkal annak ellenőrzésére, hogy a nettósítási halmazba bevont egyes ügyletekre vonatkozóan a 290. cikk (2) bekezdésének b) pontjában említett jogi vélemény rendelkezésre áll.

A termékek közötti szerződéses nettósítási megállapodás figyelembevételével az intézménynek továbbra is meg kell felelnie a kétoldalú nettósítás elismerési feltételeinek, valamint a hitelkockázat csökkentésének a 4. fejezet szerinti elismerhetőségi követelményeinek az összes egyedi kétoldalú sztenderd megállapodásokra és ügyletekre vonatkozóan.

292. cikk

A nettósítás kockázatcsökkentésként való elismerésének hatásai

1. A szerződéses nettósítási megállapodások az alábbiak szerint kezelendők:
 - a) az 5. és 6. rész alkalmazásában a nettósítás az ott leírtak szerint értelmezendő;

- b) adósságmegújítási szerződések esetében az ilyen szerződések által rögzített nettó összegeket, és nem az érintett bruttó összegeket lehet súlyozni.

A 3. szakasz alkalmazásában az intézmények az adósságmegújítási szerződést figyelembe vehetik az alábbiak meghatározásakor:

- i. a 269. cikk (1) bekezdésében említett aktuális pótlási költség;
- ii. az elvi főösszeg vagy a 269. cikk (2) bekezdésében említett alapul szolgáló értékek.

A 4. szakasz alkalmazásában a 270. cikk (1) bekezdésében említett elvi főösszeg meghatározásakor figyelembe vehetik az adósságmegújítási szerződést. Ilyen esetekben az intézmények a 3. táblázatban szereplő százalékokat alkalmazzák.

- c) Egyéb nettósítási megállapodások esetében az intézmények a 3. szakaszt az alábbiak szerint alkalmazzák:

- i. a nettósítási megállapodásba foglalt szerződéseknek a 269. cikk (1) bekezdésében említett aktuális pótlási költségét a megállapodás eredményeként adódó jelenlegi feltételezett nettó pótlási költség számításba vételével kell meghatározni; abban az esetben, ha a nettósítás nettó kötelezettséghez vezet a nettó pótlási költséget számító intézmény számára, az aktuális pótlási költséget nullának veszik,
- ii. a 269. cikk (1) bekezdésében említett potenciális jövőbeni hitelkitettség mutatója a nettósítási megállapodásba bevont összes szerződésre vonatkozóan a következő képlet szerint csökkentendő:

$$PCE_{csökk} = 0,4 \cdot PCE_{bruttó} + 0,6 \cdot NGR \cdot PCE_{bruttó}$$

ahol:

$PCE_{csökk}$ = a potenciális jövőbeni hitelkitettség mutatójának csökkentett értéke egy adott partnerrel kötött minden olyan szerződés esetében, amelyet bevontak egy jogilag érvényes kétoldalú nettósítási megállapodásba;

$PCE_{bruttó}$ = a potenciális jövőbeni hitelkockázat mutatóinak összege egy adott partnerrel kötött minden olyan szerződés esetében, amely jogilag érvényes kétoldalú nettósítási megállapodásban szerepel, és amelyeket úgy számítanak ki, hogy az elvi főösszegeket megszorozzák az 1. táblázatban szereplő százalékokkal;

NGR = a nettó/bruttó arány, amelyet a nettó pótlási költség – minden szerződésre vonatkozóan, amely egy adott szerződő féllel kötött, jogilag érvényes kétoldalú nettósítási megállapodásban szerepel (számláló) – és a bruttó pótlási költség – minden szerződésre vonatkozóan, amely jogilag érvényes kétoldalú nettósítási megállapodásban szerepel, amelyet ugyanazzal a partnerrel kötöttek (nevező) – hányadosa.

2. A potenciális jövőbeni hitelkitettség fenti képlet szerinti kiszámításakor az intézmények a nettósítási megállapodásban szereplő, tökéletesen egyező szerződéseket egyetlen szerződésként vehetik számításba, a nettó bevételeknek megfelelő elvi főösszeggel.

A 270. cikk (1) bekezdésének alkalmazásában a nettósítási megállapodásban szereplő, tökéletesen egyező szerződéseket az intézmények egyetlen szerződésként kezelhetik, a nettóbevételeknek megfelelő elvi főösszeggel, és az elvi főösszegeket meg kell szorozni a 3. táblázatban megadott százalékokkal.

Ezen bekezdés alkalmazásában a tökéletesen egyező szerződések olyan határidős devizaszerződések vagy hasonló szerződések, amelyekben az elvi főösszeg megfelel a pénzáramlásoknak, amennyiben a pénzáramlások ugyanazon az értéknapon, és teljes egészében ugyanabban a pénznemben válnak esedékessé.

3. A nettósítási megállapodásba foglalt minden más szerződés esetében, az alkalmazandó százalékok a 6. táblázat szerint csökkenthetők:

6. táblázat		
Eredeti lejárat idő	Kamatlábszerződések	Devizakontraktusok
Egy év, vagy rövidebb	0,35 %	1,50 %
Egy évnél hosszabb, két évet meg nem haladó	0,75 %	3,75 %
Kiegészítő kedvezmény, minden egyes többletév után	0,75 %	2,25 %

4. Kamatláb-szerződések esetében az intézmények – az illetékes hatóságok egyetértésével – eredeti vagy fennmaradó futamidőt egyaránt választhatnak.

8. SZAKASZ

A KERESKEDÉSI KÖNYVBEN SZEREPLŐ TÉTELEK

293. cikk

A kereskedési könyvben szereplő tételek

1. E cikk alkalmazásához a II. melléklet hivatkozást tartalmaz hitelkockázat átruházására szolgáló származékos instrumentumokra a 2004/39/EK irányelv I. melléklete C szakasza 8. pontjának megfelelően.
2. A kereskedési könyvben szereplő tételek partner-hitelkockázatának tekintetében a kockázattal súlyozott kitettségértékek számításakor az intézmények megfelelnek az alábbi elveknek:
 - a) az olyan hitelderivatívák esetén, mint a teljes hozam-csereügyletek vagy a nemteljesítéskori csereügyletek, a potenciális jövőbeni hitelkitettséget kifejező számnak

a 3. szakaszban leírt módszer szerinti meghatározásához az instrumentum nominális összegét az alábbi százalékokkal kell megszorozni:

- i. 5 %-kal, amennyiben a referenciakötelezettség olyan, hogy az a harmadik rész IV. címe 2. fejezetének alkalmazásában minősítő tételnek minősül az intézmény közvetlen kitettségének előidézése esetén;
- ii. 10%-kal, amennyiben a referencia-kötelezettség olyan, hogy az a harmadik rész IV. címe 2. fejezetének alkalmazásában nem minősül minősítő tételnek az intézmény közvetlen kitettségének előidézése esetén;

Olyan intézmény esetében, amelynek nemteljesítéskori csereügyletből származó kitettsége hosszú pozíció az alapul szolgáló eszközben, a potenciális jövőbeni hitelkitettség 0 %-os is lehet, feltéve, hogy a nemteljesítéskori csereügylet nem képezi a szervezet fizetéseképtelensége miatti felszámolás tárgyát, amelynek a csereügyletből származó kitettsége rövid pozíció az alapul szolgáló eszközben, noha az alapul szolgáló eszköznél nem maradt el a teljesítés.

Amennyiben a hitelderivatíva fedezetet nyújt az „n-edik veszteségviselő kategória” vonatkozásában egy sor alapkötelezettség között, az intézmények a fenti százalékok közül az alkalmazandót az n-edik legalacsonyabb hitelminőségű kötelezettséggel határozzák meg, amelyik – ha a kötelezettség az intézménynél keletkezik – minősítő tétel lenne a harmadik rész IV. címe 2. fejezetének alkalmazásában;

- b) a pénzügyi biztosítékok hatásainak elismerésére az intézmények nem alkalmazhatják a 217. cikkben meghatározott pénzügyi biztosítékok egyszerű módszerét;
- c) a kereskedési könyvben nyilvántartott repóügyletek, értékpapír- vagy árukölcsönzési ügyletek esetében az intézmények valamennyi, a kereskedési könyvben szerepeltethető pénzügyi instrumentumot és árut elfogadható biztosítékként ismerhetnek el;
- d) a kereskedési könyvben nyilvántartott, tőzsdén kívüli származtatott ügyletek miatti kitettség vonatkozásában az intézmények a kereskedési könyvben szerepeltethető árukat elfogadható biztosítékként ismerhetik el;
- e) az olyan volatilitási kiigazítások kiszámítása céljából, ahol a 4. fejezet szerint el nem ismert pénzügyi instrumentumokat vagy árukat kölcsönadják, értékesítik vagy rendelkezésre bocsátják, illetve azokat biztosíték vagy ilyen ügyletek keretében valamint egyéb úton kölcsönveszik, megvásárolják vagy átveszik, és az intézmény a 4. fejezet 3. szakasza szerinti felügyeleti volatilitási korrekciókat alkalmazza, az intézmény az ilyen eszközöket és árukat ugyanolyan módon kezeli, mint egy elismert tőzsdén jegyzett, annak főindexében nem szereplő részvényeket.
- f) amennyiben az intézmény a volatilitási korrekciók számításainál a 4. fejezet 3. szakasza alapján saját becsléseit használja azon pénzügyi instrumentumok és áruk tekintetében, amelyek a 4. fejezet szerint nem elismertek, a volatilitási korrekciókat minden egyes tételre külön kiszámítja. Amennyiben az intézmény a 4. fejezetben meghatározott belső modell módszerét alkalmazza, ezt a módszert alkalmazhatja a kereskedési könyvben is;

- g) a repóügyleteket, értékpapír- vagy árukölcsönzési vagy egyéb tőkepiaci ügyleteket érintő szabványosított nettósítási megállapodások esetében az intézmények a kereskedési könyvben szereplő és a kereskedési könyvben nem szereplő pozíciók közötti nettósítást csak akkor ismerhetik el, ha a nettósított ügyletek megfelelnek az alábbi feltételeknek:
- i. az összes ügyletet napi rendszerességgel értékelik piaci értéken;
 - ii. az ügyletek keretében kölcsönvett, megvásárolt vagy átvett tétel e bekezdés c)–f) pontjainak alkalmazása nélkül a 4. fejezet szerint elfogadható pénzügyi biztosítékként ismerhető el;
- h) amennyiben a kereskedési könyvben szereplő hitelderivatíva belső fedezeti ügylet részét képezi és a hitelfedezet e rendelet szerint a 199. cikkel összhangban elismert, az intézmények az alábbi módszerek valamelyikét alkalmazzák:
- i. úgy kezelik, mintha a hitelderivatívában meglévő pozícióval kapcsolatban nem merülne fel partnerkockázat;
 - ii. a partner-hitelkockázat szavatolótőke-követelményének számítása céljából következetesen bevonhatnak a kereskedési könyvben szereplő, belső fedezeti ügylet részét képező vagy a partner-hitelkockázati kitettséggel szembeni fedezetként vásárolt minden hitelderivatívát, ha a hitelkockázati fedezet a 4. fejezet szerint elismert.

9. SZAKASZ

KÖZPONTI SZERZŐDŐ FÉLLEL SZEMBENI KITETTSÉGHEZ KAPCSOLÓDÓ SZAVATOLÓTŐKE-KÖVETELMÉNYEK

294. cikk

Fogalommeghatározások

E szakasz alkalmazásában:

- (1) „csődsemleges”: eszközökre vonatkozóan tényleges megállapodások biztosítják azt, hogy a központi szerződő fél, illetve a klíringtag fizetéseképtelensége esetén a központi szerződő fél, illetve a klíringtag hitelezői számára az eszközök nem lesznek elérhetők;
- (2) „központi szerződő félhez kapcsolódó ügylet”: az ügyfél és a klíringtag közötti, a 295. cikk (1) bekezdésében felsorolt olyan szerződés vagy ügylet, amely közvetlenül kapcsolódik az adott klíringtag és egy központi szerződő fél közötti, a 295. cikk (1) bekezdésében felsorolt szerződéshez vagy ügylet;
- (3) „klíringtag”: a központi szerződő félben részesedéssel rendelkező vállalkozás, amely az e részesedésből eredő pénzügyi kötelezettségek teljesítéséért felelős;

- (4) „ügyszél”: valamely klíringtaggal olyan szerződéses kapcsolatban álló vállalkozás, amely kapcsolat lehetővé teszi a vállalkozás számára az adott központi szerződő féllel kötött ügyleteinek elszámolását;
- (5) „előre finanszírozott hozzájárulás”: a központi szerződő fél nemteljesítési alapjába az intézmény által befizetett hozzájárulás.

295. cikk
Alkalmazási kör

- 1. E szakasz az alábbi szerződésekre és ügyletekre alkalmazandó, feltéve, hogy ezek központi szerződő féllel kötött szerződések, illetve ügyletek:
 - a) a II. mellékletben felsorolt szerződések és hitelderivatívák;
 - b) repóügyletek;
 - c) értékpapírok vagy áruk kölcsönadására vagy kölcsönvételére vonatkozó ügyletek;
 - d) hosszú teljesítésű ügyletek;
 - e) értékpapírügylethez kapcsolódó hitelügyletek;
- 2. A központi szerződő féllel fennálló, az (1) bekezdésben felsorolt szerződésekre és ügyletekre az intézmények akkor alkalmazzák a 297. és 298. cikk szerinti elbárást, ha az alábbi feltételek mindegyike teljesül:
 - a) az adott központi szerződő fél számára vagy a székhely szerinti tagállamban, az adott tagállam joga alapján engedélyezték a klíring szolgáltatások nyújtását, vagy harmadik országbeli központi szerződő fél vagy a székhely szerinti tagállamtól eltérő tagállamban szolgáltató központi szerződő fél esetén a központi szerződő fél számára a klíring szolgáltatások adott tagállamban történő nyújtását az adott tagállam joga alapján engedélyezték;
 - b) az a) pontban említett központi szerződő fél illetékes hatósága közzétett egy dokumentumot, amelyben megerősítette, hogy a központi szerződő fél megfelel a Fizetési és Elszámolási Rendszerek Bizottsága és az Értékpapír-felügyelet Nemzetközi Szervezetének Technikai Bizottsága által közzétett a központi szerződő felekre vonatkozóan közzétett ajánlások mindegyikének;
 - c) a szerződéseket, illetve ügyleteket a központi szerződő fél nem utasította el.
- 3. Amennyiben a (2) bekezdésben foglalt feltételek közül egy vagy több nem teljesül, az intézmények a 300. cikkben meghatározott elbárást alkalmazzák.

296. cikk

A klíringtagok és az ügyfelek ügyleteinek kezelése

1. Az intézmények nyomon követik a központi szerződő felekkel szembeni kitettségüket és kitettségeikről rendszeresen tájékoztatják a felső vezetésüket és a vezető testület megfelelő bizottságát vagy bizottságait.
2. Amennyiben az intézmény – saját részre vagy egy ügyfél és egy központi szerződő fél közötti közvetítőként – klíringtagként jár el, a központi szerződő féllel szembeni kitettségeire vonatkozó szavatolótőke-követelményt a 297–300. cikk alapján számítja ki.
3. Amennyiben az intézmény klíringtagként jár el, és ilyen minőségében pénzügyi közvetítői szerepet tölt be egy ügyfél és egy központi szerződő fél között, az ügyféllel kötött, a központi szerződő félhez kapcsolódó ügyleteire vonatkozó szavatolótőke-követelményt e fejezet – megfelelően alkalmazandó – fennmaradó szakaszai alapján számítja ki.
4. Amennyiben az intézmény egy klíringtag ügyfele, a klíringtaggal kötött, a központi szerződő félhez kapcsolódó ügyleteire vonatkozó szavatolótőke-követelményt e fejezet – megfelelően alkalmazandó – fennmaradó szakaszai alapján számítja ki.
5. Amennyiben az intézmény ügyfél, a (4) bekezdés szerinti módszer alternatívájaként, a klíringtaggal kötött, a központi szerződő félhez kapcsolódó ügyleteire vonatkozó szavatolótőke-követelményt a 297–300. cikk alapján is kiszámíthatja, feltéve, hogy mindkét alábbi feltétel teljesül:
 - a) az intézménynek az ezen ügyletekhez kapcsolódó pozíciói és eszközei mind klíringtag, mind központi szerződő fél szintjén megkülönböztetettek és elkülönítettek mind a klíringtag, mind az adott klíringtag többi ügyfele pozícióitól és eszközeitől, és ezen elkülönítés eredményeképp a klíringtag, illetve ügyfele vagy ügyfelei nemteljesítése vagy fizetéseképtelensége esetén ezek a pozíciók és eszközök csődsemlegesek;
 - b) az adott intézményre vagy a központi szerződő félre vonatkozó törvények, rendeletek, szabályok, szerződéses megállapodások biztosítják a klíringtag nemteljesítése vagy fizetéseképtelensége esetén az intézménynek az érintett szerződésekhez és ügyletekhez kapcsolódó pozícióinak, illetve a kapcsolódó biztosítékoknak másik klíringtagra való átruházását a kockázatok fedezetlenségének időszaka alatt.
6. Amennyiben a klíringtagként eljáró intézmény egy másik klíringtag ügyfelével szerződéses kapcsolatot létesít abból a célból, hogy az ügyfél részére biztosítsa az (5) bekezdés b) pontjában említett eszközök és pozíciók hordozhatóságát, az intézmény nulla kitettségértéket rendelhet az adott szerződéses megállapodás alapján létrejövő függő kötelezettséghez.

297. cikk

A kereskedési kitettségekhez kapcsolódó szavatolótőke-követelmények

1. Az intézmény 2 %-os kockázati súlyt alkalmaz a központi szerződő felekkel szembeni kereskedési kitettségeinek kitettségértékeire.

2. Az (1) bekezdéstől eltérve, amennyiben egy központi szerződő félnek vagy klíringtagnak biztosítékként átadott eszközök csődsemlegeseek abban az esetben, ha a központi szerződő fél, a klíringtag vagy klíringtag egy vagy több ügyfele fizetésképtelenné válik, az intézmény nulla kitettségértéket rendelhet ezen eszközök partner-hitelkockázati kitettségéhez.
3. Az intézmény a központi szerződő féllel szembeni kereskedési kitettségei kitettségértékét e fejezet – megfelelően alkalmazandó – fennmaradó szakaszaival összhangban számítja ki.
4. A 108. cikk (8) bekezdése és a 151. cikk alkalmazásában a központi szerződő felekkel szembeni kereskedési kitettségeinek kockázattal súlyozott kitettségértékeinek kiszámításához az intézmény a központi szerződő felekkel szembeni, a (2) és (3) bekezdéssel összhangban kiszámított kereskedési kitettségeinek összegét felszorozza az (1) bekezdés alapján megállapított kockázati súllyal.
5. Az (1) és a (2) bekezdéstől eltérve, amennyiben az intézmény központi szerződő félnek biztosítékként ad át eszközöket, ezen eszközök vonatkozásában a (3) bekezdés alapján kiszámított kitettségértékekre a 2–4. fejezet alapján egyébként alkalmazandó kockázati súlyokat alkalmazza.

298. cikk

A nemteljesítési alaphoz tett hozzájárulásokhoz kapcsolódó szavatolótőke-követelmény

1. A klíringtagként eljáró intézmények rendelkeznek szavatolótőkével a központi szerződő fél nemteljesítési alapjához tett hozzájárulásaikból fakadó kitettségeik fedezésére. Az ezen kitettségekhez kapcsolódó szavatolótőke-követelményt az e cikkben meghatározott módszertan alapján számítják ki.

Amennyiben a központi szerződő fél nem rendelkezik külön nemteljesítési alappal a kizárólag az V. címben meghatározott elszámolási kockázatokkal bíró termékek ügyleteire, illetve a 295. cikk (1) bekezdésében felsorolt szerződésekre és ügyletekre vonatkozóan, és e helyett ugyanazt a nemteljesítési alapot használja mindezen ügyletekhez és szerződésekhez társított veszteségek megosztására, az intézmények az e cikkben leírt módszertant alkalmazzák a nemteljesítési alaphoz tett összes hozzájárulásukra.

2. Az intézmény az előre finanszírozott hozzájárulásából (DF_i) fakadó kitettségéhez kapcsolódó szavatolótőke-követelményt (K_i) az alábbiak szerint számítja ki:

$$K_i = \left((1 + \beta) \cdot \frac{N}{N - 2} \right) \cdot \frac{DF_i}{DF_{CM}} \cdot K_{CM}$$

ahol:

β = a koncentrációs tényező, a központi szerződő fél által az intézmény részére adott közlés szerint;

N = a klíringtagok száma, a központi szerződő fél által az intézmény részére adott közlés szerint;

DF_{CM} = a központi szerződő fél összes klíringtagja által teljesített előre finanszírozott hozzájárulások összege ($\sum_i DF_i$), a központi szerződő fél által az intézmény részére adott közlés szerint;

K_{CM} = a központi szerződő fél valamennyi klíringtagjára a (3) bekezdésben meghatározott, alkalmazandó képlet szerint számított szavatolótőke-követelmények összege ($\sum_i K_i$).

Amennyiben a központi szerződő fél szerződéses megállapodást kötött a klíringtagjaival, amely alapján klíringtagoktól kapott kezdeti fedezetek egészét vagy egy részét előre finanszírozott hozzájárulásként használhatja, a klíringtag ezt a kezdeti fedezetet előre finanszírozott hozzájárulásként veszi figyelembe az e bekezdés szerinti számítás alkalmazásában.

3. K_{CM} értéket az intézmények az alábbiak szerint számítják ki:

a) ha $K_{CCP} \leq DF_{CCP}$, az intézmények az alábbi képletet alkalmazzák:

$$K_{CM} = c_1 \cdot DF_{CM}^* ;$$

b) ha $DF_{CCP} < K_{CCP} \leq DF^*$, az intézmények az alábbi képletet alkalmazzák:

$$K_{CM} = c_2 \cdot (K_{CCP} - DF_{CCP}) + c_1 \cdot (DF^* - K_{CCP}) ;$$

c) ha $DF^* < K_{CCP}$, az intézmények az alábbi képletet alkalmazzák:

$$K_{CM} = c_2 \cdot \mu \cdot (K_{CCP} - DF^*) + c_2 \cdot DF_{CM}^*$$

ahol:

DF_{CCP} = a központi szerződő fél előre finanszírozott pénzügyi forrásai, a központi szerződő fél által az intézmény részére adott közlés szerint;

K_{CCP} = a központi szerződő fél feltételezett tőkéje, a központi szerződő fél által az intézmény részére adott közlés szerint;

DF = az előre finanszírozott hozzájárulások összege, a központi szerződő fél által az intézmény részére adott közlés szerint;

$$DF^* = DF_{CCP} + DF_{CM}^* ;$$

$$DF_{CM}^* = DF_{CM} - 2 \cdot \overline{DF_i} ;$$

$\overline{DF}_i$ = az átlagos előre finanszírozott hozzájárulás, $\frac{1}{N} \cdot DF_{CM}$, a központi szerződő fél által az intézmény részére adott közlés szerint;

$$c_1 = \max \left\{ \frac{1,6\%}{\sqrt{\frac{DF^*}{K_{CCP}}}}, 0,16\% \right\} \text{ -nek megfelelő tőketényező;}$$

$c_2 =$ 100%-nak megfelelő tőketényező;

$\mu =$ 1,2.

4. A klíringtagként eljáró intézmények a szerződéses kötelezettségként vállalt hozzájárulásaikból fakadó kitettségekhez (DF_i^c) kapcsolódó szavatolótőke-követelményt (K_i^c) az alábbiak szerint számítják ki:

- a) ha $DF^* \geq K_{CCP}$, az intézmények az alábbi képletet alkalmazzák:

$$K_i^c = c_1 \cdot DF_i^c$$

ahol:

$$c_1 = \max \left\{ \frac{1,6\%}{\sqrt{\frac{DF^* + DF_{CM}^c}{K_{CCP}}}}, 0,16\% \right\} \text{ -nek megfelelő tőketényező;}$$

$DF_{CM}^c =$ a szerződéses kötelezettségként vállalt hozzájárulások összege ($\sum_i DF_i^c$), a központi szerződő fél által az intézmény részére adott közlés szerint;

- b) ha $DF^* < K_{CCP}$, az intézmények az alábbi képletet alkalmazzák:

$$K_i^c = c_2 \cdot \mu \cdot \max \{0, DF_i^c - (K_{CCP} - DF^*)\}.$$

5. Az intézmény előre finanszírozott hozzájárulásából fakadó kitettségek kockázattal súlyozott kitettségértékének a 108. cikk (8) bekezdése és a 151. cikk alkalmazásában történő kiszámításához a (2)–(4) bekezdés alapján meghatározott szavatolótőke-követelményt fel kell szorozni 12,5-del.
6. „Szerződéses kötelezettségként vállalt hozzájárulás” a központi szerződő fél nemteljesítési alapjához tett olyan hozzájárulás, amelyet az intézmény meghatározott esemény bekövetkeztékor szerződés alapján köteles befizetni, de nem előre fizetett hozzájárulás.

7. Amennyiben a központi szerződő fél nem rendelkezik nemteljesítési alappal, illetve nem kötött olyan szerződéses megállapodást a klíringtagjaival, amely alapján klíringtagoktól kapott kezdeti fedezetek egészét vagy részét előre finanszírozott hozzájárulásként használhatná, az alábbi rendelkezések alkalmazandók:

- a) a szavatoló-tőke-követelmény (K_i) kiszámítására alkalmazott (2) bekezdés szerinti képlet helyett az intézmények az alábbi képletet alkalmazzák:

$$K_i = \left((1 + \beta) \cdot \frac{N}{N - 2} \right) \cdot \frac{IM_i}{IM} \cdot K_{CM}$$

ahol:

IM_i = az i-edik klíringtag által a központi szerződő félnek átadott kezdeti fedezet;

IM = a kezdeti fedezet összege, a központi szerződő fél által az intézmény részére adott közlés szerint;

- b) amennyiben a DF_{CCP} nulla, az intézmények a (3) bekezdés szerinti számítás alkalmazásában c_1 értékét 1,6%-nak veszik.
8. Amennyiben a K_{CCP} nulla, az intézmények a (3) és (4) bekezdés szerinti számítás alkalmazásában c_1 értékét 1,6%-nak veszik.

299. cikk

A központi szerződő fél feltételezett tőkéjének kiszámítása

1. A 295. cikk (1) bekezdésében felsorolt szerződések és ügyletek esetében a klíringtagok részére e szakasz alkalmazásában szükséges feltételezett tőkét a központi szerződő fél az alábbiak szerint számítja ki:

$$K_{CCP} = \sum_i \max\{EBRM_i - VM_i - IM_i - DF_i, 0\} \cdot RW \cdot \text{tőkemegfelelési mutató}$$

ahol:

$EBRM_i$ = a kockázatmérséklés előtti kitettségérték, amely a központi szerződő félnek a 295. cikk (1) bekezdésben felsorolt szerződésekben és ügyletekből fakadó, az i-edik klíringtaggal szemben fennálló kitettsége az adott klíringtag által adott biztosíték figyelembevétele nélkül;

VM_i = az i-edik klíringtaghoz rendelt változó fedezet;

IM_i = az i-edik klíringtag által a központi szerződő félnek átadott kezdeti fedezet;

DF_i = az i-edik klíringtag előre finanszírozott hozzájárulása;

RW = 20 %-os kockázati súly;

tőke megfelelési mutató = 8%.

2. Az (1) bekezdésben előírt számításához az alábbiak alkalmazandók:

- a) a klíringtagjaival szemben fennálló kitettségeinek értékét a központi szerződő fél a piaci árazás 269. cikk szerinti módszere alapján számítja ki. Ezen értékek kiszámításakor a központi szerződő fél a klíringtagok által adott, a 219. cikkben meghatározott pénzügyi biztosítékok átfogó módszere szerinti felügyeleti volatilitási korrekciókkal megfelelően csökkentett biztosítékot vonja a kitettségeiből.
- b) amennyiben a klíringtag változó fedezetre lenne jogosult, de azt még nem kapta meg a központi szerződő féltől, a központi szerződő fél a változó fedezet megfelelő összegét (VM_i) pozitív előjellel szerepelteti az egyenletben. És ellenkezőleg, amennyiben a központi szerződő fél lenne jogosult a változó fedezetre, de azt még nem kapta meg a klíringtagtól, a központi szerződő fél a változó fedezet megfelelő összegét (VM_i) negatív előjellel szerepelteti az egyenletben;
- c) amennyiben egy központi szerződő fél egy vagy több központi szerződő féllel szembeni kitettséggel rendelkezik, az ilyen kitettséget úgy kezeli, mintha az klíringtagokkal szembeni kitettség lenne, az érintett központi szerződő felektől kapott esetleges fedezeteket és előre finanszírozott hozzájárulásokat pedig szerepelteti a K_{CCP} számításában;
- d) amennyiben a központi szerződő fél forrásait a klíringtagok előre finanszírozott hozzájárulásaival egyidejűleg és arányosan használják fel, a központi szerződő fél ezen források megfelelő összegeit hozzáadja a DF_{CM} -hez;
- e) amennyiben a központi szerződő fél szerződéses megállapodást kötött a klíringtagjaival, ami alapján klíringtagoktól kapott kezdeti fedezet egészét vagy részét előre finanszírozott hozzájárulásként használhatja, a központi szerződő fél ezt a kezdeti fedezetet előre finanszírozott hozzájárulásként veszi figyelembe az (1) bekezdés szerinti számítás és a (4) bekezdés b) pontja szerinti tájékoztatás alkalmazásában;
- f) A központi szerződő fél a 292. cikk (1) bekezdése c) pontjának ii. alpontjában szereplő képlet helyett az alábbi alkalmazza:

$$PCE_{csökk} = 0,3 \cdot PCE_{bruttó} + 0,7 \cdot NGR \cdot PCE_{bruttó} ;$$

- g) amennyiben egy központi szerződő fél nem tudja kiszámítani a 292. cikk (1) bekezdése c) pontjának ii. alpontja szerint meghatározott NGR értékét, az alábbiak szerint jár el:
 - i. tájékoztatja az intézménynek minősülő klíringtagjait arról, hogy nem tudja kiszámítani az NGR-t;
 - ii. 3 hónapig 0,3-nek megfelelő NGR-értéket alkalmazhat az f) pontban meghatározott $PCE_{csökk}$ kiszámításához;

- h) amennyiben a g) pont ii. alpontjában meghatározott időszak végén a központi szerződő fél még mindig képtelen lenne kiszámítani az NGR-t, az alábbiak szerint jár el:
- i. felhagy a K_{CCP} számításával;
 - ii. tájékoztatja az intézménynek minősülő klíringtagjait arról, hogy felhagyott a K_{CCP} számításával;
- i) az opciókra és csereügyletekre kiírt opciókra vonatkozó potenciális jövőbeni kitettségek a piaci árazás 269. cikk szerinti módszere kiszámításához a központi szerződő fél az ügylet tényleges elvi főösszegét felszorozza az opciónak a 274. cikk (1) bekezdése a) pontjában meghatározott delta ($\partial V / \partial p$) értékével;
- j) amennyiben a szabályzata előírása értelmében egy vagy több klíringtagjának nemteljesítéséből fakadó veszteségei fedezésére a központi szerződő félnek a pénzügyi forrásai egy részét kell felhasználnia – a nemteljesítési alapja kimerítését követően, de még a klíringtagok szerződésben vállalt hozzájárulásainak lehívása előtt – a központi szerződő fél ezen pótlólagos pénzügyi források összegeit (DF_{CCP}^a) hozzáadja az előre finanszírozott hozzájárulás teljes összegéhez (DF):

$$DF = DF_{CCP} + DF_{CM} + DF_{CCP}^a.$$

3. Az (1) bekezdésben előírt számítást a központi szerződő fél legalább negyedévente vagy gyakrabban elvégzi, amennyiben ezt az intézménynek minősülő klíringtagjai illetékes hatóságai megkövetelik.
4. A központi szerződő fél az alábbi információkat közli az intézménynek minősülő klíringtagjaival és azok illetékes hatóságaival:
- a) a feltételezett tőke (K_{CCP}) nagysága;
 - b) az előre finanszírozott hozzájárulások összege (DF_{CM}), vagy amennyiben a központi szerződő fél nem rendelkezik nemteljesítési alappal, illetve nem kötött olyan szerződéses megállapodást a klíringtagjaival, amely alapján a klíringtagoktól kapott kezdeti fedezet egészét vagy részét előre finanszírozott hozzájárulásként használhatná, a klíringtagjaitól kapott kezdeti fedezet összege ($IM = \sum_i IM_i$);
 - c) az előre finanszírozott pénzügyi forrásainak nagysága, amelyet – jogszabály vagy a klíringtagokkal kötött megállapodás alapján – köteles veszteségei fedezésére fordítani egy vagy több klíringtagjának nemteljesítése esetén még a többi klíringtag által a nemteljesítési alapba befizetett hozzájárulások (DF_{CCP}) felhasználását megelőzően;
 - d) az előre finanszírozott hozzájárulás átlagos összege ($\overline{DF_i}$);
 - e) összes klíringtagjának száma (N);
 - f) az (5) bekezdésben meghatározott koncentrációs tényező (β);

g) a szerződésben vállalt összes hozzájárulás összege (DF_{CM}^c).

A központi szerződő fél az intézménynek minősülő klíringtagjait legalább negyedévente vagy gyakrabban tájékoztatja, amennyiben ezt az intézménynek minősülő klíringtagjai illetékes hatóságai megkövetelik.

5. A központi szerződő fél a koncentrációs tényezőt (β) az alábbi képlet alapján számítja ki:

$$\beta = \frac{\max_i \{PCE_{csökk,i}\}}{\sum_i PCE_{csökk,i}}$$

ahol:

$PCE_{csökk,i}$ = Az i-edik klíringtaggal rendelkező központi szerződő fél összes szerződésére és ügyletére vonatkozó jövőbeni potenciális hitelkitettségek csökkentett értéke.

6. Az intézmények tájékoztatják az illetékes hatóságokat a (2) g) és h) pontjának i) alpontjában és a (4) bekezdésben említett értesítések kézhezvételéről.

7. Az EBH végrehajtás-technikai standardokat dolgoz ki a következők részletes meghatározása érdekében:

- a) a (1) bekezdésben említett számítások gyakorisága és időpontjai;
- b) a (4) bekezdésben előírt tájékoztatás gyakorisága, időpontjai és egységes formátuma;
- c) azon helyzetek, amelyek fennállta esetén egy klíringtagként eljáró intézmény illetékes hatósága az a) és b) pontokban megállapítottnál nagyobb gyakoriságot írhat elő a számítások és a jelentések tekintetében.

Az EBH az említett végrehajtás-technikai standardtervezetet 2014. január 1-jéig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkében megállapított eljárással összhangban történő elfogadására.

300. cikk

A nem megfelelő központi szerződő felekkel szembeni és a nem megfelelő ügyletekből származó kitettségre vonatkozó szavatolótőke-követelmények

1. Amennyiben a 295. cikk (3) bekezdése szerinti feltétel teljesül, az intézmények az alábbiak szerint járnak el:

- a) a 2. fejezet szerinti sztenderd módszert alkalmazzák a hitelkockázatokra a központi szerződő felekkel fennálló szerződéseik és ügyleteik kitettségértékeinek és kockázattal súlyozott kereskedési kitettségértékeinek kiszámítása érdekében;

- b) az előre finanszírozott és a szerződésben vállalt hozzájárulásaikból fakadó kitettségekre vonatkozó szavatolótőke-követelményt az alábbi képlet alkalmazásával számítják ki:

$$K_i = c_2 \cdot \mu \cdot (DF_i + DF_i^c).$$

Amennyiben csak a 295. cikk (2) bekezdésének c) pontja szerinti feltétel nem teljesül, a központi szerződő fél által visszautasított szerződések vagy ügyletek vonatkozásában keletkező kereskedési kitettségek tekintetében az intézmények az a) pontot, az előre finanszírozott és a szerződésben vállalt hozzájárulásaikból fakadó kitettségekre pedig egyaránt a 298. cikkben meghatározott módszert alkalmazzák.

2. A központi szerződő féllel szembeni kitettségekre vonatkozó szavatolótőke-követelményt az intézmények a (3) bekezdés szerint számítják ki az alábbi körülmények fennállta esetén:
- a) a központi szerződő féltől megkapták a 299. cikk (2) bekezdése h) pontjának ii. alpontja szerinti értesítést arról, hogy a központi szerződő fél felhagyott a K_{CCP} számításával;
 - b) az adott központi szerződő fél illetékes hatósága vagy maga a központi szerződő fél által tett nyilvános közzététel vagy értesítés nyomán az intézmények értesülnek arról, hogy a szóban forgó központi szerződő fél már nem fog megfelelni a 295. cikk (2) bekezdésének a) pontja szerinti feltételnek;
 - c) a 295. cikk (2) bekezdésének b) pontja szerinti feltétel már nem teljesül.
3. A (2) bekezdés a)–c) pontja szerinti feltételek fennálltától számított három hónapon belül, vagy ennél korábban, ha az intézmény illetékes hatósága így rendelkezik, az intézmény a kereskedési kitettségekre és a nemteljesítési alap hozzájárulásaira vonatkozó szavatolótőke-követelmények kiszámítása tekintetében felhagy a 297. és a 298. cikk alkalmazásával, és helyette az alábbiak szerint jár el:
- a) kiszámítja az adott központi szerződő féllel szembeni kereskedési kitettségeire vonatkozó szavatolótőke-követelményt az (1) bekezdés a) pontja alapján;
 - b) az (1) bekezdés b) pontja alapján kiszámítja az előre finanszírozott és a szerződésben vállalt hozzájárulásaiból az adott központi szerződő féllel szemben felmerülő kitettségeire vonatkozó szavatolótőke-követelményt.